

DE STER

93E JAARGANG

NUMMER 1

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JANUARI 1993

Verslag van de 162e oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen.

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell,
Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Sharrl Cook
Roster: Tom Fossett

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 34 02-4 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administratie: H. E. Schuwer-Oppermann

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriest. 21, Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72-71 03 34

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan die administratie; wacht met betalen tot u een acceptgirokaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Index

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

- Alvarez, Lino 21
Archibald, Dallas N. 22
Ashton, Marvin J. 19
Backman, Robert L. 11
Ballard, M. Russell 28
Bateman, Merrill J. 24
Caldwell, C. Max 26
Clyde, Aileen H. 80
Coleman, Gary J. 37
Dickson, John B. 39
Faust, James E. 77
Fowler, John E. 71
Grassli, Michaelene P. 84
Haight, David B. 67
Hanks, Marion D. 56
Hinckley, Gordon B. 3, 17, 44, 51
Hunter, Howard W. 15, 86
Jensen, Jay E. 73
Jepsen, Betty Jo N. 69
Larsen, Dean L. 35
Lim, Augusto A. 75
Maxwell, Neal A. 58
Monson, Thomas S. 41, 61, 79, 88
Nelson, Russell M. 4
Oaks, Dallin H. 32
Pace, Glenn L. 9
Packer, Boyd K. 64
Paramore, James M. 7
Pearce, Virginia 82
Perry, L. Tom 13
Scott, Richard G. 54
Wirthlin, Joseph B. 30

Verslag van de 162ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken en het verloop van de conferentie die op 3-4 oktober 1992 gehouden is in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah).

Ik hoop dat ik niet aanmatigend overkom als ik u herinner aan het unieke en geweldige veiligheidssysteem dat de Heer in zijn koninkrijk heeft ingebouwd, zodat het zonder onderbreking voorwaarts kan gaan, voorbereid op alle noodgevallen en eventualiteiten die zich mochten voordoen. Voor mij is het een zich voortdurend herhalend wonder', zei president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, tijdens zijn openingsbetoging in de algemene bijeenkomst van de 162e algemene conferentie van de kerk.

President Hinckley merkte op dat president Ezra Taft Benson 'de leeftijd (heeft) bereikt waarop hij niet alles meer kan doen wat hij zou willen doen. Dat doet niets af aan zijn roeping als profeet. Wel legt zijn lichaam hem enige beperkingen op.

'In het verleden hebben we vergelijkbare situaties gezien. President Wilford Woodruff bereikte een hoge leeftijd. Evenals de presidenten Heber J. Grant, David O. McKay, Joseph Fielding Smith en, recenter, Spencer W. Kimball. (...)

'Maar ik kan u zeggen dat het werk, ongeacht de omstandigheden, op ordelijke en wonderbaarlijke wijze verder gaat. Net als in de tijd dat president Kimball ziek was, hebben wij in zaken waarvoor een beleid bestaat dat zich voldoende bewezen heeft, zonder meer actie ondernemen. Als dat niet het geval was, hebben we met de president gesproken en zijn goedkeuring ontvangen, voordat we iets ondernamen.'

President Hinckley sprak over de vergaderingen van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf, en zei daarover onder meer: 'Wij bespreken de verschillende problemen die onder onze aandacht komen. Dat doen wij allen vanuit andere achtergronden en ervaringen. We verschillen allemaal van elkaar. We bespreken manieren om het werk te verbeteren en te sterken. Aan het begin van die besprekingen kunnen er verschillende zienswijzen zijn. Maar aan het eind ervan is er volledige eensgezindheid, anders wordt er niets ondernomen. De

Heer zelf heeft verklaard dat een dergelijke eenheid absoluut noodzakelijk is.

'Is dit een ander soort regering? Het is de regering van het koninkrijk van God op aarde. Het is uniek. Met dit systeem ontdekt het werk geen hinder als iemand door ziekte of hoge leeftijd niet in staat is te functioneren.'

Hoewel president Benson de bijeenkomsten van de conferentie niet bijwoonde, volgde hij ze wel via de tv in zijn woning. Alle andere algemene autoriteiten waren aanwezig.

President Hinckley en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidden de bijeenkomsten.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst werden de steunverleningsvoorstellen afgehandeld. De ouderlingen Marion D. Hanks en Robert L. Backman van het Presidium van de Quorums der Zeventig werden ontheven en ontvingen hun emeritaat. De ouderlingen George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd,

Douglas H. Smith en Lynn A. Sorensen werden ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Verder werden de bisschoppen Henry B. Eyring en Glenn L. Pace, respectievelijk eerste en tweede raadgever in de Presiderende Bisschop, ontheven. Vervolgens werden zij ter steunverlening voorgelegd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. De bisschoppen H. David Burton en Richard C. Edgley werden voorgesteld als respectievelijk eerste en tweede raadgever in de Presiderende Bisschop. Beide broeders komen uit Salt Lake City. Al eerder had het Eerste Presidium bekendgemaakt dat de ouderlingen Charles Didier en L. Aldin Porter van de Zeventig geroepen waren als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Hun namen werden nu ter steunverlening voorgesteld. De namen van de vier broeders vier roeping als lid van het Eerste Quorum der Zeventig de afgelopen zomer al door het Eerste Presidium was aangekondigd, werden nu ter steunverlening voorgesteld. Ook de vijftien broeders van wie al eerder door het Eerste Presidium was aangekondigd dat zij geroepen waren als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, werden steun verleend tijdens de conferentie. Bovendien werden er veranderingen bekendgemaakt in de algemene presidiums zondagsschool en jongemannen. (Zie blz. 91.)

Belangrijk was ook dat president Hinckley de aankoop van grond voor de bouw van nieuwe tempels in Hong Kong, Connecticut en Utah County aankondigde.

De bijeenkomsten van de conferentie werden via een satellietnetwerk van de kerk doorgegeven naar meer dan drieduizend plaatsen in de Verenigde Staten, Canada, Mexico, Puerto Rico, Haïti, het Caribisch gebied en de Dominicaanse Republiek. Er werd simultaan vertaald in vijftien talen. Er worden videobanden van de conferentie gestuurd naar units van de kerk waar het live (of later) ontvangen van de uitzendingen van de conferentie niet mogelijk was.

- De redactie

Inhoudsopgave

- 1 Verslag van de 162ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 3-4 oktober 1992

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 3 De zonde zal niet overwinnen, *President Gordon B. Hinckley*
- 4 Waar is wijsheid?, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 7 'Door de macht van zijn woord lieten zij gevangenis ineenstorten', *Ouderling James M. Paramore*
- 9 Spirituele opbloei, *Ouderling Glenn L. Pace*
- 11 De gouden jaren, *Ouderling Robert L. Backman*
- 13 'Ziet, de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond', *Ouderling L. Tom Perry*
- 15 De vuurtoren in de haven van vrede, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 17 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 19 Heimwee naar huis, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 21 'Eer uw vader en uw moeder', *Ouderling Lino Alvarez*
- 22 'Uit eerzame ouders geboren', *Ouderling Dallas N. Archibald*
- 24 Door schriftstudie tot Christus komen, *Ouderling Merrill J. Bateman*
- 26 De liefde van Christus, *Ouderling C. Max Caldwell*
- 28 De blijdschap van vervulde hoop, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 30 Een vurig getuigenis, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*

Priesterschapsbijeekomst

- 32 Goddelijke bescherming, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 35 De Heer zal de rechtvaardigen voorspoedig maken, *Ouderling Dean L. Larsen*
- 37 Jezus Christus is het middelpunt van de herstelling, *Ouderling Gary J. Coleman*
- 39 Niemand heeft gezegd dat het gemakkelijk zou zijn, *Ouderling John B. Dickson*
- 41 De priesterschap in actie, *President Thomas S. Monson*
- 44 Uw tabernakel bouwen, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeekomst

- 51 De kerk ligt op koers, *President Gordon B. Hinckley*
- 54 Uw beschadigde leven genezen, *Ouderling Richard G. Scott*
- 56 Een liefdevolle, communicerende God, *Ouderling Marion D. Hanks*
- 58 'Neemt u in uw hart voor', *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 61 Wonderen – toen en nu, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeekomst

- 64 'Geleerd te zijn is goed, indien ...', *Ouderling Boyd K. Packer*
- 67 De evangeliebeginselen naleven, *Ouderling David B. Haight*
- 69 'Bij wijze van uitnodiging', *Betty Jo N. Jepsen*
- 71 Wijs worden tot zaligheid, *Ouderling John E. Fowler*
- 73 'Gedenk eveneens de beloften', *Ouderling Jay E. Jensen*
- 75 Het zendingswerk op de Filipijnen, *Ouderling Augusto A. Lim*
- 77 Een kostbaar erfgoed, *Ouderling James E. Faust*
- 79 Bij het scheiden, *President Thomas S. Monson*

Algemene vrouwenbijeekomst (26 september 1992)

- 80 Vertrouwen door bekering, *Aileen H. Clyde*
- 82 Angst, *Virginia Pearce*
- 84 'Ziet uw kleinen', *Michaelene P. Grassli*
- 86 Aan de vrouwen in de kerk, *President Howard W. Hunter*
- 88 'Een voorbeeld voor de gelovigen', *President Thomas S. Monson*

- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

- 90 Ze hebben ook tot ons gesproken
- 91 Kerknieuws
- 93 Register De Ster 1992

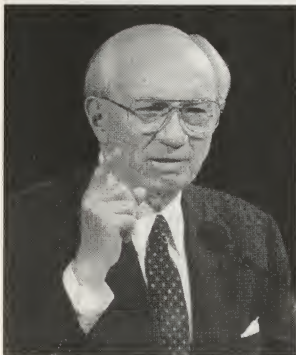
De foto's van de conferentie zijn genomen door Jed Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Melanie Shumway en Matt Reier.

Muziek tijdens de algemene conferentie: De muziek van de conferentie werd verzorgd door het Mormon Youth Chorus o.l.v. Robert C. Bowden met Bonnie L. Goodliffe en Linda S. Margetts aan het orgel (zaterdagmorgen); een familiekoor uit de Regio Jordan Utah South, o.l.v. Roger L. Sorenson met John Longhurst aan het orgel (zaterdagmiddag); een koor bestaande uit de mannelijke leden van het Tabernakelkoor en het Youth Chorus o.l.v. Jerold D. Ottley en Robert C. Bowden met Richard Elliott aan het orgel (priesterschapsbijeekomst); en het Mormoons Tabernakelkoor o.l.v. Jerold D. Ottley en Donald H. Ripplinger met Clay Christiansen aan het orgel (zondagmorgen), en Jerold D. Ottley met Richard Elliott aan het orgel (zondagmiddag). De muziek van de algemene zustersbijeekomst werd verzorgd door een koor van vrouwen en jonge vrouwen uit de Regio Spanish Fork Utah o.l.v. Beverly Thomas met Bonnie L. Goodliffe aan het orgel.

De zonde zal niet overwinnen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Mogen wij "ons houden aan de ons gestelde normen en deze weg naar veiligheid en verhoging volgen".'

van een talentvolle, mooie echtgenote, moeder van zijn kinderen, zijn steun en troost.

Wij voelen met hem mee en houden van hem. Wij bidden dat de Heer hem zal zegenen, steunen en hem zal helpen opgewekt te zijn zolang hij nog bij ons is als profeet van God.

Hij heeft ons gevraagd om met de conferentie te beginnen. Wij doen dat met zijn aanmoediging en met een gebed in ons hart dat wij door de Heer gezegend zullen worden – vooral de sprekers – zodat er in grote mate spiritualiteit uitgestort mag worden over de heiligen die op veel plaatsen en onder veel verschillende omstandigheden bijeenkomen.

Als herinnering aan de grootsheid van zijn krachtige manier van spreken en als bevestiging aan ons allen wil ik bij het begin van deze conferentie enkele uitspraken van hem uit het verleden aanhalen. Het zijn uitspraken die het herhalen waard zijn.

Ik citeer: 'Dit is de laatste en grote bedeling waarin de grote vervulling van Gods doeleinden zal plaatsvinden, de enige bedeling waarin de Heer beloofd heeft dat de zonde niet zal overwinnen. De kerk zal niet meer van de aarde worden weggenomen.

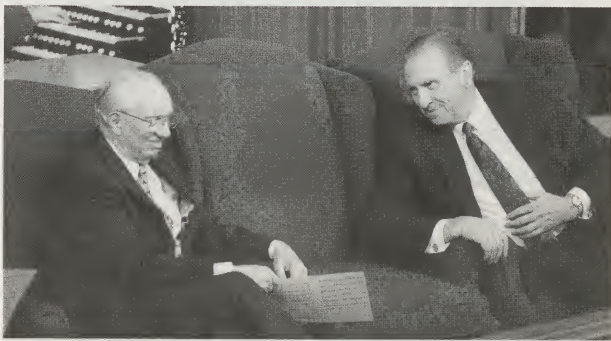
De kerk blijft hier. De Heer heeft het beloofd en u bent een deel van die kerk en dat koninkrijk – de kern waar omheen het grote koninkrijk van God op aarde gebouwd zal worden. Het koninkrijk des hemels en het koninkrijk Gods op aarde zullen ten tijde van Christus' wederkomst gecombineerd worden – en die tijd is niet ver af. Ik wens toch zo dat we dit werk in het juiste perspectief kunnen zien, de genialiteit ervan, en beseffen hoe dichtbij die grote gebeurtenis is. Ik ben er zeker van dat het ons tot bezinning zou brengen als we beseften wat er voor ons lag' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City, 1988, blz. 19).

'God zegene ons allen opdat wij de weg mogen volgen die onze Hemelse Vader en ons grootste Voorbeeld – de Heer, Jezus Christus – ons hebben getoond. Mogen wij dat doen, ongeacht wat de wereld zal zeggen of doen, dat wij de ijzeren roede zullen vasthouden, dat wij getrouw aan het geloof mogen zijn, dat wij ons mogen houden aan de ons gestelde normen en deze weg naar veiligheid en verhoging volgen (zie 1 Nephi 8:19). De deur staat open. Het plan bevindt zich hier op aarde. Het is het plan van de Heer. De macht en het gezag zijn hier. Nu is het uw beurt' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, blz. 26).

Dat waren de uitspraken van deze man, die momenteel de profeet van de Heer en onze president is. Wij brengen u zijn liefde over, zijn groeten, en zijn zegen. En wij geven hem onze liefde, onze getrouwheid, met een gebed in ons hart dat de God des hemels hem zal zegenen, troosten, steunen, en hem vreugde zal geven. Dat bid ik, en ik geef u mijn getuigenis dat hij de profeet is die de Heer al deze jaren heeft getraind en gesteund om als profeet tot de volken te spreken, en als onze leider. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Broeders en zusters, normaliter zou president Benson tijdens de eerste bijeenkomst van de conferentie tot ons spreken en ons hartelijk welkom heten. Wij betreuren het dat hij niet bij ons is. Hij zou hier graag aanwezig willen zijn, en wij zouden dat ook graag willen. Het wordt steeds moeilijker voor hem om ergens heen te gaan. Verschijningen in het openbaar worden door zijn leeftijd steeds moeilijker. Hij is nu 93. Hij kan niet meer doen wat hij eens met zoveel energie en enthousiasme gedaan heeft. Zijn krachtig, helder stembeluid heeft ons allen in het verleden geroerd. De welsprekendheid waarmee hij het evangelie uiteenzette en krachtig getuigenis gaf van dit werk, en zijn overtuigende toon hebben allen die het hoorden opgebouwd. Wij missen hem en bidden dat de Heer hem zal troosten en zegenen zodat hij de rest van zijn leven nog veel vreugde en geluk mag hebben.

Zijn lasten werden veel zwaarder toen zijn geliefde levensgezellin, zuster Flora Amussen Benson, op 14 augustus jongstleden overleed. Zij waren bijna 66 jaar getrouwd. Zij zijn een voorbeeld geweest voor de hele kerk. Nu voelt hij de verschrikkelijke eenzaamheid die een man overvalt bij de dood

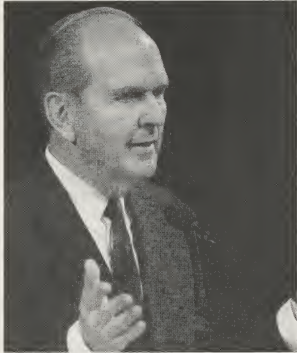

President Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson van het Eerste Presidium overleggen even voor aanvang van een bijeenkomst. President Ezra Taft Benson zou normaliter tussen hem in zitten, maar door zijn leeftijd verschijnt hij minder in het openbaar.

Waar is wijsheid?

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'In het volgen van een opleiding heeft het individuele verlangen meer invloed dan de onderwijsinstelling, en is individueel geloof krachtiger dan verstandelijke vermogens.'

Vandaag wil ik een vraag naar voren brengen die lang geleden al door Job gesteld is: 'Maar de wijsheid – waar wordt zij gevonden?' (Job 28:12.)

Leiders van deze kerk hebben herhaaldelijk het belang van een opleiding beklemtoond. Het is een onmisbaar onderdeel van wijsheid. Niet lang nadat de pioniers in Illinois aan de bouw van hun tempel begonnen waren, richtten ze de University of the City of Nauvoo op. Het Eerste Presidium verkondigde dat die universiteit 'ons in staat zal stellen onze kinderen wijsheid te leren, hen alle kennis en geleerdheid bij te brengen en op te leiden in de schone kunsten, wetenschappen en geleerde beroepen.'¹

Iets soortgelijks gebeurde toen de vervolgde pioniers eenmaal in de vallei van het Great Salt Lake waren aangekomen. Minder dan drie jaar later, op 28 februari 1850, richtten ze de University of the State of Deseret² op. Later werden er nog meer academies opgericht.

Nu het ledental van de kerk meer dan acht miljoen bedraagt, is het duidelijk dat een directe rol van de kerk in het voortgezet en hoger onderwijs niet meer mogelijk is. Maar onze toewijding aan het onderwijs blijft onverminderd.

In de Schriften wordt ons geleerd: 'De

heerlijkheid Gods is intelligentie' (LV 93:36). Er wordt ons ook geleerd dat er individuele 'intelligenties (...) waren georganiseerd, eers de wereld was' (Abraham 3:22). 'De mens was eveneens in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, en dit kan inderdaad ook niet' (Leer en Verbonden 93:29).

Onze persoonlijke intelligentie is eeuwig en goddelijk. Ik ben van mening dat het die waardigheid van de menselijke geest was die Thomas Jefferson voelde toen hij schreef: 'Ik heb op het altaar van God eeuwige vijandschap gezwoeren tegen elke vorm van tirannie over de geest van de mens.'³

Volg een opleiding

Vanwege onze heilige achtung voor het menselijk intellect zien wij het volgen van een opleiding als een godsdienstige taak. Maar de mogelijkheden en vermogens verschillen. Ik ben van mening dat het individuele verlangen in het volgen van een opleiding meer invloed heeft dan de onderwijsinstelling, en dat individueel geloof krachtiger is dan verstandelijke vermogens. Onze Schepper verwacht van al zijn kinderen dat zij zich scholen. Hij heeft een gebod gegeven: '(Gij moet) ijerig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof' (LV 88:118). En Hij verzekert ons dat de verworven kennis voor altijd van ons zal zijn (zie LV 130:18-19).

Aan de hand van deze celestiale maatstaf is het duidelijk dat zij die impulsief de school verlaten en hun opleiding voortijdig stopzetten niet slechts een goddelijk bevel negeren, maar bovendien de verwezenlijking van hun eigen potentieel verhinderen.

Ik weet nog goed dat ik het belang van een opleiding begon in te zien. Dat was toen ik als onopgeleide tiener in de kerstvakantie een baantje kreeg. Het werk was eentonig. De uren en de dagen kropen voorbij. Ik besloot daar en toen een opleiding te volgen, zodat ik meer bewegingsvrijheid in mijn

leven zou hebben. Ik zou naar school blijven gaan en werken alsof mijn leven ervan afhing.

Later, als ringpresident, kreeg ik van veel jongelui vragen over hun opleiding. Sommigen vroegen mij hoe lang ik erover had gedaan om arts te worden. 'Over het algemeen is daar vier jaar universiteit en vier jaar medicijnstudie voor nodig', was mijn antwoord. 'En als je specialist wilt worden, kan er nog eens vijf jaar of meer bijkomen – afhankelijk van wat je wilt doen.'

Soms riep dat de reactie op: 'Dat is samen dertien jaar – en misschien wel meer? Dat is te lang voor mij!'

'Dat hangt ervan af', antwoordde ik dan. 'De voorbereiding op je carrière is niet te lang als je weet wat je wilt doen met je leven. Hoe oud ben je over dertien jaar als je geen opleiding volgt? Net zo oud, of je nu wel of niet wordt wat je wilt!'

Daarom was mijn advies – en dat is het nog steeds – om je opleiding voort te zetten, waar je ook bent, wat je interesses en je mogelijkheden ook zijn, en hoe je je gezin en de samenleving ook wilt dienen.

Bewaar je evenwicht

Kies wat je wilt leren en welke doeleinden dat dient. Maar wed niet met al je intellectuele geld op één paard van kennis. Denk aan deze waarschuwing uit het Boek van Mormon:

'O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.'

'Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert' (2 Nephi 9:28-29).

Die tekst herinnert me aan een vriend die trots opschepte dat zijn rijkdom het gevolg was van onvermoeibaar werken en van lessen die hij had geleerd in 'de harde school van het leven'. Maar zijn rijkdom was wel ten koste gegaan van zijn spirituele ontwikkeling. Toen het te laat was, ontdekte hij tot zijn spijt dat zijn ladder van succes tegen de verkeerde muur had gestaan. Hij had nooit deze opdracht van zijn Schepper geleerd: 'Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk' (LV 6:7; zie ook 11:7).

Het feit dat de mens de Schriften niet kent heeft soms grote aantallen mensen over lange perioden grote ellende veroorzaakt. Het lijden dat daar het gevolg van was, is werkelijk tragisch. Ik wil dit illustreren met voorvallen uit de geschiedenis die betrek-

king hebben op de verspreiding van infecties.

In de negentiende eeuw maakten functionarissen van de gezondheidsdiensten en andere mensen zich ernstig zorgen over de vervuiling van de lucht, niet met de zichtbare koolwaterstof van de huidige smog, maar met een onzichtbare kwalijke damp die voor bijna alle infecties als de schuldige werd aangewezen. In 1867, bijvoorbeeld, beschuldigde Lord Lister slechte lucht ervan de belangrijkste oorzaak van infecties te zijn.⁴ Dat was de reden dat Simpson, uit Edinburgh, er in 1869 op aandrong om de ziekenhuizen elke paar jaar te slopen en te herbouwen.⁵ Ook andere deskundigen verdedigden een dergelijke overdreven maatte- gel.⁶

Zelfs Florence Nightingale, die een levende legende was na haar heldhaftige daden in de Krimoorlog, zag de overdracht van infecties van de ene patiënt op de andere niet – ondanks haar zorgvuldige aantekeningen waaruit bleek dat wondinfecties de oorzaak waren van veertig procent van postoperatieve sterfgevallen.⁷

Maar anderen zagen het verband ook niet. Eeuwenlang vielen talloze moeders en kinderen ten slachtoffer aan 'kraamvrouwenkoorts' – een infectie die onwetend aan de onschuldigen werd doorgegeven door de ongewassen handen van vroedvrouwen en artsen.⁸

Het is nog maar een eeuw geleden dat het grote werk van Koch, Pasteur en anderen aangetoond heeft dat infecties veroorzaakt konden worden door bacteriën in besmet lichaamsvocht – of besmet weefsel – dat van de een op de ander werd doorgegeven.

Met deze stukjes geschiedenis in gedachten wil ik het woord van de Heer citeren dat al lang geleden in Leviticus, hoofdstuk vijftien, is opgetekend:

'En de Here sprak tot Mozes en Aäron: Spreek tot de Israëlieten en zegt tot hen: Wanneer enig man een vloeïing uit zijn lichaam heeft, diens vloeïing is onrein. Zo staat het ten aanzien van zijn onreinheid bij zijn vloeïing: hetzij zijn lichaam dat die vloeïing laat lopen, hetzij het die inhoudt, zodat hij niet meer vloeit; dat is zijn onreinheid. Elk bed waarop hij die de vloeïing heeft, ligt, is onrein, en elk voorwerp waarop hij zit, is onrein. Ieder die zijn bed aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden. (...)

'Wie het lichaam van hem die de vloeïing heeft, aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden' (Leviticus 15:1-5, 7; cursivering toegevoegd).

Er volgen dan nog verscheidene verzen die deze belangrijke beginselen verder onderstrepen en illustreren. Vervolgens lezen we de volgende conclusie:

'Wanneer hij, die de vloeïing heeft, rein zal zijn van zijn vloeïing, dan zal hij zeven

Ouderling James E. Faust en Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf.

dagen tellen met het oog op zijn reiniging, zijn klederen wassen, zijn lichaam in [stromend] water baden, en hij zal rein zijn' (vs. 13).

Onze liefhebbende Hemelse Vader had dus al meer dan drieduizend jaar geleden de beginselen van een hygiënische manier van omgaan met besmettelijke patiënten

gegeven. Deze teksten zijn volledig in overeenstemming met de hedendaagse medische richtlijnen.⁹ Maar hoeveel moeders zijn er nodeloos gestorven in die duizenden jaren? Hoeveel kinderen hebben er geleden omdat het zoeken van de mens naar kennis niet het woord van de Heer had omvat?

Hedendaags moelijkheden

Wij worden in deze tijd met veel moelijkheden geconfronteerd. Sommige zijn nieuw, andere zijn oud – ze hebben alleen een hedendaags jasje gekregen. De brieven van Paulus bevatten profetieën aangaande onze tijd. Klinken deze beschrijvingen niet bekend?

‘Weet wel, dat er in de laatste dagen ware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers [en de lijst met nare eigenschappen gaat door] (...) liefdeloos, (...) met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; (...) die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkentenis der waarheid te kunnen komen’ (2 Timoteüs 3:1-7).

Paulus’ waarschuwingen beschrijven de afval en andere gevaren van onze tijd. Sommige van die gevaren zijn niet in overeenstemming met Gods doeleinden en worden verdedigd door mensen met meer overtuigende taal dan moraal, met meer kennis dan wijsheid. Hun beredenering kweekt rechtvaardiging. De Bijbel bevestigt dat ‘de weg van de dwaas recht (is) in zijn ogen’ (Spreuken 12:15). Het is waar dat mensen met kwade bedoelingen vaak het masker van eerlijkheid dragen. Daarvoor moeten we voortdurend op onze hoede zijn.

Om een recht en sterk huis te bouwen neem je over het algemeen geen krom hout. Dus om aan uw eeuwigde bestemming te bouwen kunt u, nee moet u, wat u leert niet beperken tot de kromme redeneringen van hen die de openbaringen van God vermijden. In het Boek van Mormon staat deze waarschuwing en hoop:

‘Tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want zij, zij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al Zijn werken’ (Jakob 4:10).

Bedenk welk een verschrikkelijke prijs er betaald is voor een gebrek aan kennis van goddelijke instructies. Tot de eeuwwisseling verspreidden infecties zich alsof nog nooit iemand Leviticus 15 gelezen of serieus genomen had. Waar is wijsheid?

Tegenwoordig maken we ons ernstig zorgen over het steeds vaker voorkomen van menselijke infecties met HIV (Human Immunosuppressive Virus), varianten darmpoort en het daarmee gepaard gaande uitbreken van AIDS (Acquired Immune Deficiency Syndrome). Er is een epidemie voorspeld – een plaag die verergerd wordt door een aantal mensen dat luid hun mening verkondigt dat de rechten van de burger belangrijker zijn dan de volksgezondheid – een plaag die verergerd wordt door de onkuisen. Sommigen leiden een wellustig leven, net alsof

Gods gebod om kuis te zijn een asterisk bevat waarbij aangegeven staat dat zij een uitzondering zijn en niet hoeven te gehoorzamen. En, wat betreurenswaardig is, net als bij vorige plagen zijn ook vele onschuldige slachtoffers gedood om eronder te lijden. Waar is wijsheid?

Over de hele wereld zijn er bovendien sterfgevallen die vermeden hadden kunnen worden en steeds grotere financiële lasten wegens onverschilligheid niet aanzien van, of onwetendheid aangaande, Gods verklaring: ‘tabak (...) is niet goed voor de mens’ (LV 89:8). We zouden nog veel meer problemen van de maatschappij kunnen opnoemen, zoals alcohol- en drugsmisbruik, gokken, burgerconflicten, de afbrokkeling van het gezin.¹⁰ We kunnen zoveel weten en toch zo weinig leren. ‘Waar is de wijsheid die we in kennis verloren hebben? Waar is de kennis die we in informatie verloren hebben?’¹¹ Ik vraag u weer: waar is wijsheid?

Waar wijsheid te vinden is

Wijsheid is te vinden in zuivere intelligentie – in dat goddelijk licht dat mensen in alle landen, alle klimaten en op alle wereldelken kan leiden. De Heer heeft beloofd dat ‘een licht tevoorschijn (zal) komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn’ (LV 45:28). Toen weeklaagde Hij:

‘Maar zij ontvingen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart tegen Mij af wegens de voorschriften van de mensen. (...)

‘En van dat geslacht zullen er mensen zijn, die niet zullen sterven, voordat zij een overweldigende plaag zullen zien; want een verwoestende ziekte zal in het ganse land heersen.

‘Maar Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen; doch onder de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven.

‘En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele woestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen Mij verstokken’ (LV 45:29, 30-33; zie ook 87:6).

In schril contrast met een dergelijke bittere chaos, schijnt het licht van het evangelie van Jezus Christus als de hoop van de wereld. Zendingen en leden verkondigen dat licht moedig in al haar helderheid. Over de hele wereld luisteren wijze cursisten naar dat licht en verkrijgen zij hun opleiding met het leerplan van de seminaries en instituten van de kerk. De Heer verbergt zijn wijsheid voor niemand: ‘Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom’ (Jakobus 1:5).

Weer herhaal ik de vraag die ooit door Job gesteld is: ‘Maar de wijsheid – waar wordt

zij gevonden?’ (Job 28:12.) Antwoord: Zij komt van de Heer. Hij heeft daar zelf over gezegd:

‘Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegd zijn zij, die naar Mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want aan hem, die ontvangt, zal Ik mee geven’ (2 Nephi 28:30).

Het licht en de wijsheid blijven groeien wanneer de liefde voor de Godheid groeit: ‘Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe’ (LV 50:24; zie ook 88:67).

‘Hij, die zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet’ (LV 93:28).

Waar is wijsheid? Het weet op uit het licht der waarheid van de Heer! Met dat licht verheft Hij ons tot het eeuwige leven, dat getuigt in de naam van Jezus Christus. Amen. □

¹ *History of the Church*, deel 4, blz. 269.

² *Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 28 februari 1850, blz. 1-2.

³ Elbert D. Thomas, *Thomas Jefferson, World Citizen* (New York: Modern Age Books, 1942), blz. 251.

⁴ J. Lister, ‘On a new method of treating compound fracture, abscess, etc., with observations on the conditions of suppuration’, *Lancet* 1 (1867), blz. 326.

⁵ J. Y. Simpson, ‘Our existing system of hospitalism and its effects’, *Edinburgh Medical Journal* 14 (1869), blz. 817.

⁶ L. A. Stimson, ‘Bacteria and their influence upon the origin and development of septic complications of wounds’, *New York Medical Journal* 22 (1875), blz. 144.

⁷ Zie Edward Cook, *The Life of Florence Nightingale*, 2 delen (Londen: Macmillan and Co., 1913), deel 1, blz. 352-438.

⁸ Zie Ignaz Philipp Semmelweis, *Die Aetiologie, der Begriff und die Prophylaxis des Kindbettfiebers*, herdruk van de editie 1861 (New York: Johnson Reprint Co., 1966), blz. 102-113.

⁹ Zie *Isolation Techniques for Use in Hospitals* (Washington, D. C.: U. S. Department of Health, Education and Welfare, 1970), blz. 9.

¹⁰ Zie Bryce J. Christensen, ‘Critically III: The Family and Health Care’, *The Family in America*, The Rockford Institute Center on the Family in America, Mount Morris (Ill), mei 1992, blz. 1-8.

¹¹ T. S. Eliot, ‘Choruses from “The Rock”’, *The Complete Poems and Plays* (New York: Harcourt, Brace & World, 1971), blz. 96.

'Door de macht van zijn woord lieten zij gevangenis ineenstorten'

Ouderling James M. Paramore
van het Presidium der Zeventig

'Geliefde vrienden, het is Jezus die de deur van onze persoonlijke gevangenis heeft opgedaan en zal opendoen.'

Geliefde broeders en zusters, al jaren heb ik er ernstig over nagedacht wat ik vanmorgen tegen u zou willen zeggen. De profeet Mormon heeft gezegd: 'Door de macht van zijn woord lieten zij gevangenis ineenstorten' (Mormon 8:24). De afgelopen weken heb ik nog eens de verhalen nagelezen van Jean Valjean in Victor Hugo's geweldige roman *Les Misérables* en van Bob Merrick in de roman *Magnificent Obsession* van Lloyd C. Douglas. Deze twee verhalen, hoe verschillend in tijd, omstandigheden en rijkdom zijn ook zijn, hebben mij op veel manieren ontroerd.

Met groot medelijden dacht ik aan de beproevingen van Jean Valjean – hij zat negentien jaar in de gevangenis en heeft veel geleden, omdat hij een brood stal om zijn verhongerende gezin te eten te geven. Geen vernedering bleef hem bespaard, zelfs nadat hij uiteindelijk uit de gevangenis ontslagen was.

Soortgelijke gevoelens komen bij mij op wanneer ik denk aan het lijden van Bob Merrick, doch hem zelf tweegevoerd. Zijn eigenzinnige daden, zijn zelfzucht, ego en minachting voor anderen waren er de

oorzaak van dat het leven van een vooraantand chirurg vernietigd werd en dat iemand zijn gezichtsvermogen verloor. Hij zuchtte in een gevangenis die hij zelf had opgetrokken.

Ja, ik besef dat deze meesterlijk geschreven verhalen niet echt zijn, maar ze zetten mij aan het denken over de verschillende gevangenis die Satan ons laat bouwen voor onszelf en voor anderen, of die anderen voor ons bouwen. Zijn wij niet allen uit verschillende soorten gevangenis verlost? Hoe voelde u zich toen de deur van uw persoonlijke gevangenis werd opgedaan? Hoe was het voor u om u vrij te voelen? Het is geweldig om verlost te worden uit welke gevangenis dan ook.

Ik herinner me hoe ik me 41 jaar geleden voelde toen ik in Europa om twee uur 's nachts door twee soldaten van een vijandig land uit de trein werd gehaald en tegen mijn wil werd vastgehouden. Ze scholden me uit en mishandelden me. Ik dacht dat ik mijn familie of vaderland nooit meer zou zien. Ik verzeker u dat die dag mijn bloed als adrenaline door mijn aderen schoot. Hoewel het minder dan een dag duurde, leek het een eeuwigheid. En toen ik op een andere trein werd gezet en teruggestuurd naar de veiligheid, kende mijn dankbaarheid tegenover de Heer geen grenzen. Ik was vrij! En al pratende met de conducteur van de trein kwam ik erachter dat honderden anderen niet zoveel geluk hadden gehad.

Ik moest toen denken aan Hem die ons echt uit verschillende soorten gevangenis verlost en ons vergeving schenkt, een nieuw leven, een vernieuwde geest, verandering, nieuwe kansen; en ik moest eraan denken hoe de ziel van de mens zo opgelucht is, zo vervuld en zich zo veilig voelt wanneer dat gebeurt. Ik moest denken aan de Zoon van God en zijn grootste vrijwillige offer voor ons allen, dat ten koste ging van zijn leven en gepaard ging met folterende pijn. Ik moest eraan denken hoezeer onze Vader in de hemel ons allen liefheeft. Hoe-

wel we soms een gevangenis binnengaan die we zelf opgetrokken hebben, staat Hij klaar met de sleutels om de deuren die ons tegenhouden weer open te doen. Ik moest denken aan hen die ons onderweg helpen, die helpen met het omdraaien van de sleutels die anderen verlossen en die soms zoveel om die anderen geven dat zij hen een geheel nieuw gevoel van vertrouwen geven – zoals de twee mannen van God die in de genoemde romans hielpen om Jean Valjean en Bob Merrick te verlossen uit hun gevangenis en te brengen naar geweldige, nieuwe vrijheden beloofd door de Heer.

Hoe moeilijk het ook is om in een gevangenis te zitten, er zijn gevangenis die nog veel vernietigender zijn. Ze zijn zeer subtiel en nemen verschillende verschijningsvormen aan, bijvoorbeeld: (1) misbruik maken van elkaar; (2) vals getuigenis afleggen om er ons voordeel mee te doen; (3) weten dat iets waar is maar het niet verdedigen; (4) de kuisheid van iemand anders stelen; (5) de onschuld van een klein kind vernietigen; (6) verslaafd zijn aan alcohol of drugs; (7) een financiële kuil voor iemand anders graven, zodat hij niet meer in zijn behoeften kan voorzien enzovoort. Er zijn veel gevangenis die het gevolg zijn van onze zonden of de zonden van anderen, 'naar de slavernij en macht des duivels' (2 Nephi 2:27), die ons verleidt.

Ik zal u een voorbeeld geven om mijn stelling van de gevangenis te illustreren. De profeet Job adviseerde ons onze vriend niet 'als koopwaar (te) verhandelen' (Job 6:27). Ik begrijp daaruit dat we geen misbruik mogen maken van zakenpartners, burens, of leden van de kerk. Hoe kan dat gebeuren?

Jaren geleden had een geweldige jongeman een goedlopende zaak. Hij had jarenlang hard gewerkt en lange dagen gemaakt om de vaardigheden, de reputatie en vak-kundigheid te verwerven die nodig waren om zijn zaak op te bouwen en voor zijn gezin te kunnen zorgen. Hij hield van zijn werk, en elke morgen begon hij met veel creativiteit en nieuwe mogelijkheden aan een nieuw project. Hij had een fijn leven, had hoop in de toekomst, en veel projecten. Toen voltooide hij een groot project. Hij verwachtte aanzienlijke betalingen, maar een sluwe zakenman vond dat hij zich niet hoefde te houden aan de mondelinge afspraak die hij zijn vriend gegeven had om veel noodzakelijke veranderingen in het project aan te brengen. Tenslotte was er geen schriftelijk bewijs van de aangevraagde veranderingen. Het was gewoon een kwestie van 'goed zaken doen' om alles zo goedkoop mogelijk te krijgen, ook al had hij de nodige toezeggingen gedaan. Zo hield hij zich dus niet aan zijn mondelinge toezeggingen. Het verschuldigde geld, wat aanzienlijk was, werd niet betaald.

Op dat moment is er sprake van verschillende gevangenschappen: de gevangenis van de oplichting door de 'sluwe' zakenman, en de gevangenis van de oppelichte jongeman, die daardoor niet aan zijn eigen verplichtingen kon voldoen. Tot op vandaag probeert de oppelichte jongeman nog steeds die gevangenis te verlaten. Hij moet er hard voor werken en er heel veel voor afzien. Bovendien heeft hij niet alleen zijn bedrijf verloren, maar ook het vertrouwen in zijn medemens. Hij en zijn gezin hebben heel wat kansen moeten laten lopen.

Heeft de Heiland niet door de profeet Mozes onderricht: 'Wanneer iemand een akker of een wijngaard laat afweiden door zijn vee erin los te laten, en dit weidt de akker van een ander af, dan zal hij het beste deel van zijn eigen akker of het beste deel van zijn wijngaard als vergoeding geven?' (Exodus 22:5.)

Deze soorten gevangenschappen zijn er vaak de oorzaak van dat degenen tegen wie een overtreding begaan is hun geloof kwijtraakt, de hoop opgeven, en zelfs niet meer voor hun gezin kunnen zorgen, zoals met mijn jonge vriend gebeurd is. Maar dit zou niet mogen voorkomen. Het veroorzaakt vaak vele ellende. Hierdoor gaan de betrokkenen zich vaak afvragen of er nog gerechtigheid en genade bestaat. Soms vinden ze het onmogelijk om hun persoonlijke aangelegenheden op eerzame wijze af te handelen.

De lessen die de Heiland heeft onderricht, verschillen sterk van deze handelswijzen. Hij onderwees: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12; zie ook 3 Nephi 14:12). En: 'Ziet, het is Mijn wil, dat gij al uw schulden zult betalen' (LV 104:78). Al duurt het jaren, betaal uw schulden.

Geen enkele christen zou ooit een andere christen schade moeten berokkenen. Vee weduwen, alleenstaande moeders en oudere echtparen worden het slachtoffer van mensen die het niet zo nauw nemen en hen vervolgens gevangen zetten. De slachtoffers moeten dan smeken of iemand hun gevangenisdeur voor hen opent, vaak terwijl baby's om hun eerste levensbehoeften huielen.

Wanneer we Christus proberen na te volgen, leggen we als lid van deze kerk de eed van een christen af; we verbinden ons om nooit iemand in wat voor gevangenis dan ook te zetten, maar in plaats daarvan hen die al gevangen zitten, te verlossen. Wij worden als een man die zei dat zijn doop tot gevolg had gehad dat zijn manier van denken veranderde. Het had ook zijn manier van spreken, zijn geloof, zijn wijze van kleden, zijn manier van werken en zijn respect voor zijn werkgever veranderd. Bovendien had het invloed gehad op wat hij las, welke

films hij keek, de wijze waarop hij nu in volledige eerlijkheid zijn financiële aangelegenheden met alle mensen afhandelde, en de manier waarop hij anderen diende. Hij geloofde echt in de bevrijdende macht van het evangelie van Jezus Christus, en werd daardoor vrij. Zoals er in het evangelie van Johannes staat: 'Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn' (Johannes 8:36).

Jaren geleden bevond een kennis van mij zich in een gevangenis, meer dan twintig jaar lang, door een ernstig alcoholprobleem dat hem dagelijks gebonden hield. Na zijn werk kocht hij zijn alcohol, reed de stad uit, en dronk totdat hij nog maar nauwelijks de weg naar huis kon vinden. Hij was werkelijk gebonden door de geest van de duivel en leefde in een hel. Een getrouwe huisonderwijzer hield van deze broeder, bezocht hem vaak, leerde hem om hulp te bidden, en bad vaak voor hem. Toen hij op een dag in zijn wagen de stad uitreed om aan zijn dagelijkse alcoholritueel te beginnen, voelde hij zich sterk gedreven om zijn wagen aan de kant te zetten, een veld in te lopen, op zijn knieën te vallen en zijn Vader in de hemel om hulp te smeken. Later getuigde hij in tranen, dat toen hij opstond het verlangen om alcohol te drinken hem geheel verlaten had. Hij was uit zijn gevangenis verlost. God had zijn gebed verhoord, het verlangen van zijn hart gevoeld, en had de deuren opengedaan van de gevangenis die hem had vastgehouden.

Geliefde vrienden, het is Christus die de deur van onze persoonlijke gevangenis heeft opengedaan en zal opendoen. Het is een heerlijke belofte, op voorwaarde van bekering, aan allen die om wat voor reden dan ook gevangen zitten.

Een heilige der laatste dagen zal zeker de verkregen vrijheid tonen door in alle eerlijkheid en deugdzaamheid te leven, zoals de Heer heeft onderricht. Want zijn woord is bindend voor hem – heilig en gerespecteerd. Zijn leven wordt een getuigenis dat het allemaal waar is – ieder beginsel en ieder woord dat uitgegaan is van de mond van de Heiland en van zijn profeten. Door die voornaamste beginselen na te leven zijn wij werkelijk vrij en worden wij getuigen van zijn woord.

Een van de mooie, diepzinnige uitspraken van de man van God tot Jean Valjean was: 'Mijn broeder, u behoort nu niet meer het kwade, maar het goede toe. Ik koop uw ziel, en geef die aan God' (zie Victor Hugo, *Les Misérables*, deel 1, boek 2, hoofdstuk 12). Geen gevangenschappen voor anderen meer door mijn toedoen.

Jezus is gekomen opdat de mensen leven mocht hebben, en het meer in overvloed mocht hebben. Hij bewandelde de weg, onderrichtte de weg, opende deuren om de

mensheid te bevrijden, en zei: 'Er gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken' (Johannes 8:32). De auteur, Lloyd Douglas, heeft het heel mooi uitgedrukt toen hij tegen Bob Merrick zei: 'Wanneer u eenmaal DE WEG gevonden hebt, zult u gebonden zijn – het zal een obsessie worden, een heerlijke obsessie.'

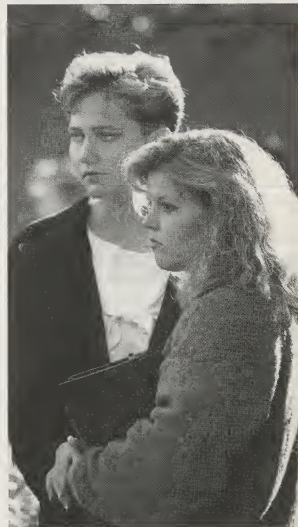
Wij weten dat het werkt, want luister naar de woorden waarmee staat opgetekend wat er met de heiligen gebeurde die de Heiland in de tweehonderd jaar na zijn verschijning in Amerika werkelijk volgden: 'En allen, die tot hen kwamen, en zich *oprecht* van hun zonden *bekeerden*, werden in de naam van Jezus gedoopt; en zij ontvingen tevens de Heilige Geest.

'(...) en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen *handelde rechtvaardig* met zijn medemens.

'En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen, maar zij waren allen *vrijgemaakt*. (...)

'En er kon waarlijk geen *gelukkiger* volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen' (4 Nephi 1:1-3, 16; cursivering toegevoegd).

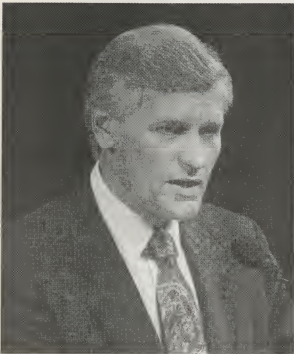
Ja, 'door de macht van zijn woord lieten zij gevangenschappen ineenstorten' (Mormon 8:24). Mogen wij ons leven zo leiden dat wij allen vrij zullen zijn, zonder gevangenschappen voor onszelf of voor andere mensen, met alleen een heerlijke obsessie, vervuld van vrijheid en zegeningen in het verschiet, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Spirituele opbloei

Ouderling Glenn L. Pace
van de Zeventig

‘Wij hebben al zoveel profetiën in vervulling zien gaan, dus op welke grote gebeurtenis wachten we nu nog voordat we zeggen: “Ik doe mee”?’

In mijn jonge jaren was ik veel te afhankelijk van mijn oudere zus. Ik was bijvoorbeeld een lastige eter, en wanneer we mijn grootouders bezochten, werd mij geregeld eten aangeboden dat ik niet lekker vond. Om mijzelf zoveel mogelijk verlegenheid te besparen, wendde ik mij tot mijn zus zodra mij de schaal werd doorgegeven, en vroeg dan: ‘Collene, vind ik dit lekker?’

Als het iets was wat we al kenden en ze wist dat ik het niet lekker vond, zei ze: ‘Nee, dat vindt hij niet lekker.’

Vervolgens kon ik dan tegen oma zeggen: ‘Ze heeft gelijk, ik vind het niet lekker.’

Als het iets was wat we nog niet eerder hadden gehad, zei ze: ‘Mometje’, en proefde de het, waarop ze me vertelde of ik het lekker vond of niet. Als ze zei dat ik het niet lekker vond, was ik er op geen enkele manier toe te brengen het te eten.

Ik weet dat het hoog tijd is dat ik op mijn eigen smaakpapillen vertrouw en mezelf geen gezond voedsel meer onthoud alleen omdat mijn zus gezegd heeft dat ik het niet lekker vind.

Maar serieus nu, ik geloof dat voor ons allen de tijd gekomen is om ons te vergasten aan de vrucht van ons eigen getuigenis, in plaats van aan het getuigenis van een ander. Het getuigenis dat ik bedoel, gaat veel dieper dan weten dat de kerk waar is. Wij moeten zover groeien dat wij weten dat wij

trouw zijn aan de kerk. We moeten ook ons vermogen vergroten om persoonlijke openbaring te ontvangen. Het is goed om een getuigenis te ontvangen dat Joseph Smith God en Christus gezien heeft, maar het is beter om ook een spiritueel zelfvertrouwen te hebben in uw vermogen om de openbaring te ontvangen waar u recht op hebt.

Velen van ons zien de zegeningen van het evangelie als vanzelfsprekend. Het lijkt alsof we passagiers zijn op de trein van de kerk, die geleidelijk en ordelijk verder rijdt. Af en toe hebben we naar buiten gekeken en gedacht: Dat ziet er leuk uit buiten. Deze trein beperkt me zo. Dus zijn we eruit gesprongen en hebben een tijdje in het bos gespeeld. Vroeg of laat merken we dat het niet zo leuk is als Lucifer het laat voorkomen, of we raken ernstig gewond, dus gaan we weer terug naar het spoor en zien de trein een eind verderop. Vastbesloten rennen we er achteraan, halen hem in, vegen buiten adem het zweet van ons voorhoofd, en bedanken de Heer voor bekering.

Nu we weer in de trein zitten, kunnen we de wereld zien en wat kerkleden die buiten

zijn, lachen, en groot plezier hebben. Zij lokken ons en proberen ons zover te krijgen dat we de trein verlaten. Sommigen gooien takken en stenen op het spoor in een poging de trein te laten ontsporen. Andere leden rennen langs de trein en, hoewel ze misschien wel nooit in het bos zullen gaan spelen, lijken ze de trein maar niet te kunnen inhalen om in te stappen. Anderen proberen vooruit te rennen en gaan te vaak de verkeerde kant op.

Ik durf te stellen dat de luxe van het naar believen uit- en instappen aan het verdwijnen is. De trein gaat steeds harder rijden. De bossen worden veel te gevaarlijk, en er komt mist en duisternis op.

Hoewel zij die ons afleiden net zo goed hun ‘nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroom opwaarts te wenden’ (Leer en Verbonden 121:33) dan deze trein te laten ontsporen, slagen ze er van tijd tot tijd in mensen ertoe te brengen uit te stappen. Wij hebben al zoveel profetiën in vervulling zien gaan, dus op welke grote gebeurtenis wachten we nu nog voordat we zeggen: ‘Ik doe mee’? Wat moeten we nog meer zien of meemaken alvorens we instappen en in de trein blijven totdat we onze bestemming bereikt hebben? Het is tijd voor een spirituele opbloei. Het is tijd om eens diep in onszelf te graven en ons eigen licht opnieuw aan te steken.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: ‘Een fout die de heiligen, jong en oud, moeten vermijden, is de neiging op geleend licht te leven, (...) op weerkaatst licht in plaats van op oorspronkelijk licht’ (Evangelieleer, blz. 86).

Leden van de Zeventig.

De hele wereld lijkt in staat van grote opschudding te verkeren. Het nieuws van tegenwoordig is vol berichten over groot-schalige hongersnoden, burgerwisten en natuurrampen. Maar wat uiteindelijk een veel schadelijker uitwerking heeft, is de in geestelijk opzicht vernietigende golf van ongehoorzaamheid aan Gods geboden die de hele wereld overspoelt. Die verschrikkelijke vloedgolf spoelt de morele ruggegraat uit de landen van de wereld en maakt van het land nog slechts een morele wildernis. Veel mensen schijnen die vloedgolf niet eens op te merken. Zij zijn zo ongevoelig geworden dat ze nog geen druppel voelen.

Wij maken deel uit van een cyclus die zich in het Boek van Mormon ook steeds herhaalde. Zoals de Heer ons vertelt: 'In de dagen hunner vrede hebben zij Mijn raad lichtvaardig opgenomen; maar ten tijde hunner moeilijkheden zoeken zij noodgedwongen naar Mij' (LV 101:8).

Daarom moeten we ons er niet al te erg over verbazen als de Heer het toelaat dat wij af en toe eens wakker geschud worden om ons uit onze apathie te halen, net als Hij in andere bedelingen gedaan heeft. In het boek Helaman heeft Nephi gezegd: 'En aldus zien wij, dat, wanneer de Here zijn volk niet met vele beproevingen kastijdt, (...) zij Hem niet indachtig willen zijn' (Helaman 12:3).

In onze bedeling heeft de Heer gezegd: 'En Mijn volk moet noodzakelijkerwijze worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden' (LV 105:6).

Voor sommigen zijn de gebeurtenissen die momenteel in de wereld plaatsvinden, beangstigend. Dit is echter geen tijd om in paniek te raken, maar zeer zeker een tijd om ons voor te bereiden. Wat kunnen we beter doen om ons voor te bereiden dan dat wat we nu al doen? Het is eenvoudig. We moeten terug naar de beginselen en 'gehoorzaamheid leren'. Wanneer we gehoorzaam zijn, volgen we de eerste beginselen van het evangelie en stellen ons geloof in onze Heer en Heiland, bekeren we ons van onze zonden, laten we ons dopen en ontvangen we de Heilige Geest om ons te leiden. We lezen en overpeinzen de Schriften, bidden om leiding, en zoeken naar manieren om mensen te helpen die moeilijke tijden doormaken. Wij vertellen andere mensen over het evangelie en maken het bovendien mogelijk dat er verlossende verordeningen verricht worden voor hen die al door de sluier zijn gegaan.

Tijdens deze conferentie, en bij veel andere gelegenheden, worden we onderricht door de gezalfde dienstknachten van de Heer. Die profeten, ziens en openbaarders ontvangen openbaring met betrekking tot het koninkrijk, openbaring waarop hun

functie hen recht geeft. Wij volgen de algemene autoriteiten na. Uiteindelijk bereiden we ons erop voor in de tempel onze begiftiging te ontvangen. Als we getrouw blijven, krijgen we door die begiftiging extra macht om de zonden van de wereld te overwinnen en 'in heilige plaatsen (te) staan' (LV 45:32).

Ik doe vooral een beroep op de jeugd. Julie zullen veel veiliger en aanzienlijk gelukkiger zijn als je je energie gebruikt om nu gehoorzaam te zijn in plaats van je in de toekomst te bekeren. Wanneer we gehoorzaam zijn, leggen we een fundament vanwaar we de moeilijkheden van de toekomst onder ogen kunnen zien.

Ondanks onze gehoorzaamheid zullen we met beproevingen en tegenspoed geconfronteerd worden. Rampen en tegenspoed zijn niet altijd een straf voor de onrechtvaardigen, maar dienen vaak ter heiliging van de rechtvaardigen. Wij bewonderen de eerste leden van de kerk vanwege hun getrouwheid in talloze beproevingen. Het is interessant om erover na te denken of zij erin slaagden hun hindernissen te nemen omdat ze zo spiritueel waren, of dat zij spiritueel

waren vanwege de hindernissen die zij moesten nemen.

Het leven van ieder van ons heeft zo zijn gouden momenten van tegenspoed. Tegenspoed, die pijnlijke vriend, breekt ons hart, dwingt ons op de knieën, en brengt ons tot een besef dat wij niets zijn zonder onze Heer en Heiland. Die vriend laat ons de hele nacht, soms tot de volgende dag en soms zelfs weken- en maandenlang smeken om geruststelling. Maar uiteindelijk, net zo zeker als de dag op de nacht volgt, leidt die vreemde vriend, tegenspoed, ons naar de uitgestrekte armen van de Heiland – als wij getrouw zijn.

Ik heb geprobeerd te begrijpen waarom we beproeving moeten doorstaan alvorens het toppunt van communicatie te kunnen meemaken. Het schijnt dat er een intense concentratie nodig is alvorens onze smeebeden onze Vader in de hemel bereiken en, misschien nog wel belangrijker, alvorens Hij ons kan bereiken. Soms moeten we ons heel erg inspannen om de stille, zachte stem te horen. Voordat ons dingen onderricht kunnen worden die voor de wereld verborgen zijn, moeten we op een spirituele frequentie zijn afgestemd die niet van deze wereld is. Met tegenspoed kan die afstemming verbeterd worden. Zelfs de Heiland communiceerde intenser met onze Vader in de hemel toen hij leed. Lucas heeft geschreven over de Heer, toen Hij in Getsemane was: 'En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger' (Lucas 22:44).

De uitdaging aan ieder van ons is om gehoorzaam te blijven als we onze blik eenmaal hemelwaarts hebben gewend, want daarmee voorkomen we een voortdurende noodzaak tot wakker schudden. Naarmate de vloedgolven verdwijnen, kunnen we op de juiste frequentie afgestemd blijven door kloekmoedigheid te blijven in ons getuigenis. Dan kunnen we op adem komen – soms zelfs lang – en proeven hoe het is om een hemel op aarde te hebben. Niettemin lijkt een zorgeloos leven niet in overeenstemming met het plan te zijn als ons doel is spiritueel en volmaakter te worden.

Ik hoop dat wij allen een spirituele opbloei zullen doormaken naarmate we gehoorzamer worden. Die vergrote spiritualiteit zal ons het perspectief geven dat we nodig hebben om de tegenspoed van deze tijd onder ogen te zien, en de kracht die we nodig hebben voor de toekomst. Terwijl de wereld in een staat van opschudding verkeert, is het koninkrijk intact. Wij leven in de geweldigste en opwindendste tijd van onze bedeling sinds de herstelling. Wij smeken iedereen om actief deel te gaan nemen aan de opbouw van het koninkrijk. Dit is de tijd waarin we onze kans krijgen, daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De gouden jaren

Ouderling Robert L. Backman
Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Ik zie prachtige kansen voor oudere echtparen om nuttig te blijven, door hun medemens te dienen. De kerk heeft ons zo hard nodig!'

en grootte en genade bij God en mensen' (Lucas 2:52).

In hedendaagse taal kan men zeggen dat onze Heiland lichamenlijk, verstandelijk, sociaal en geestelijk groeide. Wat een voorbeeld om te volgen!

Lichamenlijk groeien

Natuurlijk slijt ons lichaam. Dat is nu eenmaal zo. Maar ik ben van mening dat we de plicht hebben onze gezondheid zo goed mogelijk in stand te houden door lichaamsbeweging, gezonde voeding, en dagelijkse lichaamsverzorging. Ik hoop dat ik ouderling Joseph Anderson kan navolgen, die met honderd jaar nog zwom en tot zijn dood nog dagelijks een wandeling maakte; of mijn oom, Milt Backman, die met 94 nog racketball speelt.

Verstandelijk groeien

Wij moeten ons verstand ontwikkelen,

want dat heeft net zo goed oefening nodig als de spieren van ons lichaam. Ik wil het voorbeeld volgen van mijn beste buurman, Ferris Jensen, die met 81 afstudeerde aan de Brigham Young University, en Amelia McConkie, weduwe van ouderling Bruce R. McConkie, die na de dood van haar man met schilderen begonnen is.

Ik ben al pianoles gaan nemen en ben van plan met de computer te leren omgaan, als ik lang genoeg leef.

Sociaal groeien

Wij hebben zoveel kansen om onze medemens te dienen. Waar we ook wonen, onze medeburgers hongeren naar de wijsheid en ervaring van hen die een lang en goed leven achter de rug hebben. Zonder het vrijwilligerswerk dat gepensioneerden kunnen verrichten, lopen onze steden het risico dood te gaan. Vooruitkijkend, denk ik aan de geweldige goede burgerdaden die Lowell Bennion in zijn leven heeft verricht, maar vooral sinds hij gepensioneerd is. Hij is een goed voorbeeld van iemand die een christelijk leven leidt en die 'deze mijn minste broeders' (Matteüs 25:40) de hand reikt en helpt.

Geestelijk groeien

Een van de gevaren die met pensioen gaan volgens mij met zich mee brengt, is dat we ons terugtrekken uit de wereld. Nu de maatschappij lijkt te zeggen: 'Je hebt voor

Veertien jaar geleden stond ik hier om mijn roeping als lid van de Zeventig te aanvaarden.

De daaropvolgende jaren zijn de moeilijkste, dankbaarste, meest voldoeninggevendende jaren van mijn leven geweest. Ik heb van elke bijzondere ervaring genoten.

Tijdens deze conferentie word ik emeritus algemeen autoriteit. Ik bid dat het productieve deel van mijn leven echter nog niet voorbij is. Ik kijk vooruit en vraag me af wat ik met de rest van mijn leven moet doen. Ik voel me niet oud; ik ben nog redelijk alert; mijn lichaam functioneert goed. Mijn vader was 94 toen hij overleed. Mijn moeder is 95 en leeft nog. Ik kan nog heel wat kilometers mee. Als ik geen ongeluk krijg, heb ik waarschijnlijk nog 25 jaar te leven.

Ik wil niet zijn als de gepensioneerde van wie werd gezegd: 'Hij stierf met zeventig, maar liet zich pas begraven toen hij 85 was.'

Wat te doen?

In het Nieuwe Testament wordt het leven van de Heiland tussen zijn twaalfde levensjaar en de tijd dat hij aan zijn zending begon in één vers beschreven. In toespraken aan de jeugd heb ik dat vers vaak aangehaald. Ik vraag me af of het niet net zoveel betekenis heeft voor ons, vooral diegenen onder ons die de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt. Lucas heeft geschreven: 'En Jezus nam toe in wijsheid

Ouderling Jack H. Gosling van de Zeventig spreekt met ouderling Robert L. Backman, die als lid van het Eerste Quorum der Zeventig het emeritaat verleend kreeg.

ons geen nut meer', lijken we in onszelf te keren. Met de vergrijzing van de samenleving zullen steeds meer mensen met pensioen gaan. Ik hoop dat de kerk gebruik van ons zal blijven maken. Wij zijn ons hele leven beproefd. Het is onwaarschijnlijk dat de samenleving problemen zal tegenkomen waarmee wij niet al eerder geconfronteerd zijn. Wij hebben geleerd wat belangrijk is en wat blijvend geluk brengt. Maak gebruik van onze ervaring, ons getuigenis, onze wijsheid, en ons inzicht. Wij kunnen nog steeds helpen met de opbouw van het koninkrijk van God. Ik ben van mening dat Hij alle hulp nodig heeft die Hij krijgen kan.

Men kan als dienstknecht van de Heer niet met pensioen gaan. Wij geloven in eeuwige vooruitgang. We zouden gedurende ons leven voortdurend geestelijk vooruitgang moeten blijven maken. Het evangelie spoort ons aan om tot het einde te volharden. [...]

Wanneer ik aan de grote vreugde denk die ik gevoeld heb tijdens dit werk, hoop ik dat de geestelijk rijke avonturen niet voorbij zijn. Ik weet dat ze dat ook niet zullen zijn als ik de toekomstige kansen om te dienen maar te baat neem.

Doordat ik de afgelopen jaren veel met het zendingswerk te maken heb gehad, zie ik prachtige kansen voor oudere echtparen om nuttig te blijven door hun medemens te dienen. De kerk heeft ons zo hard nodig!

Zovelen van u hebben bevrediging gevonden in het vervullen van een zending, die zichzelf hebben verloren in dat belangrijke werk. De discipline en de doelgerichtheid die u krijgt door u in het evangelie onder te dompelen en uw getuigenis te geven aan allen die u tegenkomt, houden u jong. Ik hoop dat ik dat ook kan doen!

Ik denk aan Royce Flandro en zijn vrouw, die na hun pensionering op zending zijn geweest in Spanje, waar ze goed werk hebben verricht. Na hun thuiskomst misten ze die prachtige ervaring. Dus gingen ze naar de afdeling zendingswerk om te vragen hoe ze het beste konden helpen. Er werd hen aangeraden Hongaars te leren, en dat deden ze. Enkele maanden later werden ze naar Hongarije geroepen, waar ze ook weer uitstekend werk deden. Nu gaan ze naar Mongolië.

Zovelen zijn bang om hun luxe achter te laten, waardoor ze zichzelf de grootste en mooiste avonturen van hun leven ontzeggen.

Broeder en zuster Harold Salway zijn op zending geweest in Fiji, Ierland, Zuid-Afrika, Israël, Engeland, Californië, en ze bereiden zich nu voor op een zending in Florida. Het is hun bedoeling om hiertoe door te gaan zolang hun gezondheid het toelaat. Wie kan zeggen hoeveel goed ze al hebben gedaan en hoeveel zegeningen ze gekregen hebben?

Medewerkers van de afdeling zendingswerk kregen onlangs een brief van president Thomas R. Murray van het Zendingsgebied Independence (Missouri) over het zendingswerk van ouderling en zuster Ronald Smith. Hij schreef:

'Het echtpaar Smith heeft zijn sporen nagelaten in Nebraska City (Nebraska). Ze hebben achttien mensen gedoopt, een groot aantal leden van twee wijken gerecriteerd, elke maand vele kilometers afgelegd, geschreven in de plaatselijke krant, zinvol dienstbetoon verricht in de gemeenschap, het scoutingprogramma aangemoedigd, de leiderschap van de wijk gestrekt, vele mensen begeleid, en geweldige public relations voor de kerk in die gemeenschap verzorgd.'

Waar hadden de Smiths hun tijd productiever en economischer kunnen besteden, of bevredigender dienstbetoon kunnen verrichten?

Sommigen menen dat als we ouder worden, we geen talen meer kunnen leren. Dat is niet waar. Steeds weer zien we echtparen naar het opleidingsinstituut voor zendelingen komen zonder enige kennis van een bepaalde taal, en zien we ze twee maanden later vertrekken met het vermogen om in die taal te communiceren. Uiteraard verbeterd dat vermogen zich nog naarmate ze met liefde hun werk doen in het zendingsveld. Maar zelfs als een nieuwe taal leren moeilijk is, verrichten oudere echtparen uniek werk in het zendingsveld door er gewoon te zijn. Hun ervaring, voorbeeld en geloof zijn enorme hulpbronnen voor het opbouwen van onervaren leden van de kerk. Ze zijn absoluut onmisbaar voor de groei van het koninkrijk over de hele wereld.

Ik herinner me kennis gemaakt te hebben met een geweldige echtpaar dat zendingswerk verrichtte onder de mensen in het Zendingsgebied Oakland (Californië) die uit Zuidoost-Azië afkomstig waren. Toen ik de band zag die tussen die zendelingen en die fijne, nieuwe heiligen der laatste dagen groeide, vroeg ik de zuster van het echtpaar

of ze hun taal sprak. Ze antwoordde ontkennd. Toen vroeg ik haar hoe ze met de leden communiceerde. Met tranen in haar ogen zei ze: 'We houden gewoon van hen.'

Ik heb mij verheugd in de rijke ervaringen van de afgelopen veertien jaar, maar ik zie uit naar de mogelijkheden van de gouden jaren die voor mij liggen. Ik zie uit naar nieuwe ervaringen, nieuwe avonturen, nieuwe horizons, nieuwe werelden om te veroveren. Ik zie uit naar nieuwe kansen om lichamelijk, verstandelijk, sociaal en geestelijk te groeien. Ik bid dat ik van deze dag af aan door het leven dat ik leid zal getuigen dat ik een discipel ben van Jezus Christus, de Zoon van God!

Ik bid dat u en ik onszelf mogen uitputten in het werk voor de Heer, zodat wij aan het einde van ons nuttige, produktieve leven samen met Paulus kunnen juichen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loof ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid' (2 Timoteüs 4:7-8).

Ik besluit mijn werk door met andere woorden te herhalen wat ik in 1978 heb gezegd, woorden die nu, na die bijzondere ervaring, nog meer betekenis voor me hebben.

President Benson heeft gezegd dat lid te zijn van Gods kerk de grootste eer is die we kunnen krijgen, en die eer heb ik; en te weten dat Christus onze Heiland is, waarvan ik tot u getuig; ik weet dat het waar is; dit heilige priesterschap te dragen, wat ik draag; en deel uit te maken van een eeuwige familie, waar ik inderdaad deel van uitmaak. (Zie ook *De Ster*, oktober 1978, blz. 140-141.) Ik ben bevoorrecht boven alle mensen. Ik ben gezegend boven alle mensen. En ik ben zo dankbaar voor de heilige roeping die ik met genoeg en vervuld. Ik verheug mij in de kans die ik heb gehad om mijn lieve leven aan dit werk te wijden.

Elke zegen die ik heb, alles wat ik als dienaar koester in mijn hart, heeft zijn oorsprong in mijn lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in mijn liefde voor de Heer, in mijn getuigenis van zijn goddelijk evangelie en in het feit dat ik de kansen om te dienen te baat heb genomen.

Mijn geliefde broeders, algemene autoriteiten, mijn lieve vrouw en ik zijn nog steeds bereid om te gaan waarheen u ons wilt sturen. Wij willen doen wat u van ons vraagt. Wij bidden slechts dat wij een werktuig in de handen van de Heer mogen zijn om u te helpen met die enorme taak om het koninkrijk van God op te bouwen, zijn volk te heiligen, en de weg te bereiden voor Christus om in zijn heerlijkheid te komen. Dan zal iedere knie zich buigen en iedere tong belijden dat Hij de Heiland van de wereld is. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Ziet, de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond'

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij leven in het heerlijkste tijdperk van de geschiedenis van de mens. Er is nooit een betere kans geweest om de zegeningen van de Heer te oogsten.'

Brigham Young heeft ons eens aangeraden de Schriften als volgt te gebruiken:

'Mijn broeders en zusters, lees u de Schriften alsof u ze duizend, tweeduizend of vijfduizend jaar geleden zelf schreef? Of lees u ze alsof u in de schoenen stond van de mensen die ze geschreven hebben? Als u dat zo niet voelt, dan bent u in de gelegenheid om het zo te doen, zodat u niet zo bekend kunt zijn met de geest en de betekenis van het geschreven woord van God als u bent met uw dagelijkse handel en wandel' (*Discourses of Brigham Young*, verz. door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, blz. 128).

In het Boek van Mormon staan veel verschillende lessen die op alle leeftijds groepen van toepassing zijn. Het is een boek met grote passie, groot gevoel. Laten wij Brigham Youngs raad aannemen en ons voorstellen dat we in de schoenen staan van Moroni, de laatste grote profeet van de Nephieten. De opdracht die zijn vader hem gaf om het verslag, dat aan zijn zorg was toevertrouwd, te voltooien, was bijzonder moeilijk. Hij moet wel geschokt zijn geweest toen hij de volledige vernietiging van zijn volk beschreef.

Hij moet zich gedreven hebben gevoeld om te beschrijven hoe zijn volk door de Lamanieten was opgejaagd totdat zij allen waren vernietigd. In zijn eenzaamheid vertelt hij dat zijn vader zich onder de gesneuvelden bevond. Wanneer Moroni het volgende schrijft, voelen wij aan dat hij alleen nog maar leeft om het verslag te voltooien: 'Daarom zal ik schrijven, en de kronieken in de aarde verbergen; en waar ik heen ga, doet er niet toe' (Mormon 8:4).

Hij heeft alle maar het geloof dat de Heer hem lang genoeg in leven zal houden om het verslag te voltooien, en dat het eens gevonden zal worden door iemand die door de Heer daarvoor is gekozen. Hij beseft dat het verslag een stem tot waarschuwing zal zijn voor toekomstige generaties over de gevolgen wanneer een volk als het zijne zich afkeert van de leringen van de Heer. Uit het diepst van zijn hart roept Moroni toe hen die uiteindelijk het verslag zullen ontvangen. Hij wil hen die het lezen het hartzeer en de ellende besparen die het gevolg zijn van ongehoorzaamheid.

Eerst schrijft hij aan de leden van de kerk en vervolgens aan hen die het evangelie van Jezus Christus niet aanhangen. Moroni's laatste woorden tot de leden van de kerk zijn geschreven als een stem tot waarschuwing. Hij schrijft als iemand die de geschiedenis van zijn volk zich in de toekomst ziet herhalen. In het Boek van Mormon is te lezen:

'Ziet, de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond aangaande hetgeen te dien dage, wanneer deze dingen onder u zullen voortkomen, spoedig moet geschieden.

'Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.

'En ik weet, dat gij in de hoogmoed van uw hart wandelt; en er is niemand, slechts enkelen uitgezonderd, die zich niet in de hoogmoed van zijn hart verheft, en geen zeer fijne kleding draagt, en niet afgunstig is, niet twist, haat en vervolgt, en niet aller-

lei ongerechtigheden bedrijft; en uw kerken zijn zonder uitzondering alle ontheiligd door de hoogmoed van uw hart.

'Want ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende.

'O, gij heiligschenners, gij huichelaars, gij leraars, die uzelf verkoopt voor hetgeen zal verteren, waarom hebt gij de heilige kerk van God ontheiligd? Waarom schaamt gij u de naam van Christus op u te nemen? Waarom denkt gij er niet aan, dat de waarde van oneindige gelukzaligheid groter is dan die ellende, die nimmer sterft – wegens de lof der wereld?' (Mormon 8:34-38.)

Ik denk dat een van de grootste mysteries van dit sterfelijk leven is waarom de mens niet leert van de geschiedenis. Waarom vallen zij die beweren ware volgelingen van Christus te zijn zo vaak ten prooi aan de verleidingen van de wereld? Er zijn sterke bewijzen dat de getrouwen, wie zijn voorschriften naleven, overvloedig gezegend worden.

Recentelijk is in verscheidene artikelen in kranten en zakentijdschriften verslag gedaan van het succes van Utah, de plek met de grootste concentratie leden van de kerk. In alle artikelen wordt beklemtoond dat 'wij hier een schatkamer zijn van ouderwetse waarden, een Amerikaans succesverhaal' (*New York Times*, 15 september 1991, blz. 1).

In een ander artikel stond: 'Als godsdienst, zoals Karl Marx eens heeft geschreven, "de opium voor het volk" is, is het in Utah opiatemine. Grotere delen dankzij de invloed van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (...) wordt Utah nu benijd door zijn buurstaten' (*Time*, 29 juli 1991, blz. 22).

In een ander tijdschrift, *Business Week*, is te lezen: 'Utah op zijn best. Van de vijftig staten heeft Utah het hoogste percentage alfabetisme, de jongste bevolking, het hoogste percentage mensen met een diploma van het voortgezet onderwijs, het hoogste percentage mensen met een hogere opleiding, het op acht na hoogste percentage afgestudeerden, het hoogste gemiddelde aantal schooljaren per hoofd van de bevolking, het hoogste geboortecijfer, het laagste sterftecijfer, op drie na de hoogste gemiddelde leeftijd, een van de drie laagste kinderpercentages, een van de laagste hartkwalenpercentages, de laagste alcoholconsumptie, de laagste tabakconsumptie, gemiddeld het kortste verblijf in een ziekenhuis, de gezondste bevolking, (...) [en] de best geleide staatsregering' (*Business Week*, 16 december 1991, blz. 118).

Let er eens op wat in die artikelen wel en wat er niet gezegd wordt. Zij prijzen geza-

menlijke prestaties, niet individuele. Het is opmerkelijk wat de burgers van Utah samen hebben bereikt. Zij zijn, als een gemeenschap, een bakken voor de wereld geworden. Als volk hebben zij een vermogen getoond om veel van de verdeeldheid zaaïende individuele belangen, onbeheerst individualisme en zelfzucht te overwinnen.

Ik zou toch zo wensen dat ik mij prettig zou voelen bij al die aandacht die wij krijgen. Maar temidden van die positieve publiciteit, zien we veel leden wereldse zaken naja-gen in plaats van de woorden die de profeten in de loop der eeuwen hebben gesproken.

Velen van ons maken zich meer zorgen over onze mooie kleding, de omvang van ons huis en onze auto en luxe artikelen dan over de noden van de armen en behoeftigen. We hebben ook de dreiging gezien van wet-terlijk toegestaan gokken, abortus, pornografie, en de roep om het gebied in het openbaar af te schaffen, wat de waarden ondermijnt die ons als gemeenschap van heiligen samenbindt.

Het is duidelijk dat de leden van de kerk in de laatste dagen met enorme moeilijkheden geconfronteerd worden. Als we onze unieke aard willen behouden, moeten we die moeilijkheden niet slechts weerstaan, maar moeten we een tegenoffensief lanceren tegen de verleidingen en de leringen van de wereld.

Ondanks de moeilijkheden waarmee we geconfronteerd worden, smeek ik u allen om standvastig te zijn in uw overtuiging. Er is geen manier om aan de wervelingen van de oordelen van God te ontkomen, die Hij zal loslaten boven de hoofden van zijn kinderen die ervoor kiezen een weg te bewandelen die tegen zijn wil is. We moeten luisteren naar Moroni's waarschuwing om het lot te mijden dat de oorzaak was van de vernietiging van zijn volk.

Wat Moroni voelde zou gedeeltelijk ook vertaald moeten worden in een hernieuwd verlangen om zendingswerk te verrichten. Moroni was namelijk ook getuige van de slechtheid en vernietiging die het gevolg is van ongelof, wanneer de ziel van de mannen en de vrouwen niet verankerd is in de leringen van het evangelie. Nadat hij de gelovigen gewaarschuwd heeft, smeekt hij de ongelovigen:

'En nu spreek ik eveneens over hen, die niet in Christus geloven.

'Ziet, zult gij in de dag van uw bezoeking geloven, wanneer de Here zal komen, ja, die grote dag, wanneer de aarde als een perkamentrol zal worden opgerold, en de elementen met sterke hitte zullen smelten, ja, in die grote dag, wanneer gij voor het Lam Gods zult worden gebracht om voor Hem te staan - zult gij dan zeggen, dat er geen God is?

'Wilt gij dan de Christus nog langer verloochenen, of kunt gij het Lam Gods aanschouwen? Denkt gij, dat gij met Hem zult wonen in het bewustzijn van uw schuld? Denkt gij, dat gij gelukkig zoudt kunnen zijn, wanneer gij met dat heilige Wezen zoudt wonen, terwijl uw ziel wordt gefolterd door een bewustzijn van uw schuld, dat gij immer Zijn wetten hebt vertreden? (...)

'O, gij ongelovigen, wendt u daarom tot de Here; roept de Vader krachtig aan in de naam van Jezus, opdat gij misschien in die grote en laatste dag vlekkeloos, rein, schoon en wit moogt worden bevonden, gereinigd door het bloed van het Lam' (Mormon 9:1-3, 6).

Wie zou niet luisteren naar de stem tot waarschuwing van iemand die zoveel hartzeer en ellende heeft gezien? Is het een wonder dat hij met zijn woorden verklaart dat er een betere, gelukkiger en bevredigender levenswijze is? Moroni's woorden zijn niet alleen een stem tot waarschuwing, maar ook een stem tot hoop, daar hij ons vertelt dat alle kinderen van God Hem dierbaar zijn. Hij wil dat iedereen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven krijgt. Wij lezen:

'En door de verlossing van de mens, die door Jezus Christus kwam, worden de mensen in de tegenwoordigheid des Heren teruggebracht; ja, in dit opzicht worden alle mensen verlost, omdat de dood van Christus de opstanding teweegbrengt, en een verlossing uit een eindeloze slaap teweegbrengt, uit welke slaap alle mensen door de macht Gods zullen worden gewekt, wanneer de trompet zal schallen; en zij zullen voortkomen, zowel klein als groot, en allen zullen voor Zijn rechterstoel staan, verlost en bevrijd van deze eeuwige band des doods, welke dood een tijdelijke dood is.

'En dan komt het oordeel van de Heilige over hen; dan zal hij, die onrein is, nog steeds onrein zijn; en hij, die rechtvaardig is, nog steeds rechtvaardig zijn; hij, die gelukkig is, nog steeds gelukkig, en hij, die ongelukkig is, nog steeds ongelukkig zijn' (vss. 13-14).

Wij zijn hier om te verklaren dat het herstelde evangelie van onze Heer en Heiland er is om alle kinderen van onze Vader in de hemel tot zegen te zijn. Wij willen u er graag over vertellen. Een van onze recente profeten heeft gezegd:

'Het is ons doel het evangelie aan de hele wereld te brengen.

'Broeders, dit is een ambitieus project, maar zoals u weet zijn wij slechts van plan te doen wat de Heer al gezien heeft en waartoe Hij ons opdracht heeft gegeven' (Sperencer W. Kimball, verslag studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 5 april 1976, blz. 1).

Wij nodigen u uit om samen met ons de

werkelijke vervulling te vinden die het leven ons te bieden heeft.

Tegenwoordig zijn wij omringd door zoveel depressies, wanhoop, gebrek aan vertrouwen, en verlies van hoop. Ik vraag me dan af: welk doel heeft al die zwaarmoedigheid? Denk eens samen met mij aan de grote zegeningen die ons beloofd zijn in een verbond met de Heer. Hij heeft vanaf het begin met ieder van ons een heilig, bindend contract gesloten om ons, overeenkomstig onze gezondheid, alles te geven wat Hij heeft. Hij heeft gezegd: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg' (LV 82:10).

Onder een heilig verbond, zal Hij zijn deel van de overeenkomst nakomen. De kans om die grote zegeningen te ontvangen ligt binnen ons bereik, gebaseerd op ons gedrag. Wat wordt er van ons vereist?

Allereerst moeten we gehoorzaam zijn aan de wetten van de Heer. Dat is een van de eerste lessen die Adam en Eva geleerd werd: door gehoorzaamheid krijgt men geloof. Men krijgt er de zegeningen des hemels door. Door ongehoorzaamheid krijgt men ellende en wanhoop.

Na de wet van gehoorzaamheid komt de eis om van onszelf te geven in dienstbetoon aan de kinderen van onze Vader in de hemel. De opoffering van wat wij bezitten ten bate van onze broeders en zusters, is de allesovertreffende toets van het evangelie. Een van de doelen van het sterfelijk leven is om te zien of wij ons zullen houden aan deze raad van de Heiland: 'Maar zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u u bovendien geschonken worden' (Matteüs 6:33).

Wij leven in het heerlijkste tijdperk van de geschiedenis van de mens. Er is nooit een betere kans geweest om de zegeningen van de Heer te oogsten, noch een betere kans om Hem te dienen en de eeuwige bevrediging te krijgen die het gevolg is van dat dienen.

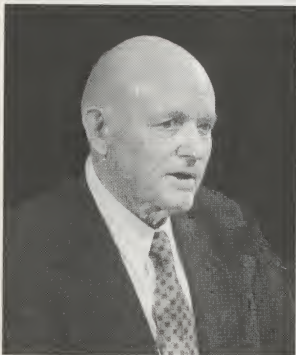
Laten de woorden van Moroni en de stemmen van alle profeten ons hart en onze ziel vervullen, opdat wij aan de fouten van het verleden, die kwamen door ongehoorzaamheid aan de eeuwige wetten van God, mogen ontkomen. Laten wij onthouden dat het in onze macht ligt om van de vruchten van het evangelie te genieten. Ten slotte heeft Hij ons beloofd dat wij de vreugde van de eeuwigheid zullen ontvangen als wij gehoorzaam zullen zijn aan zijn wet en bereid zijn om Hem te geven wat Hij van ons verlangt met betrekking tot dienstbetoon en opoffering.

Het is mijn getuigenis aan u dat God leeft, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de eeuwige God. Dat zeg ik in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

De vuurtoren in de haven van vrede

President Howard W. Hunter
President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De grootste behoefte die waar ook ter wereld bestaat, is aan een actief en oprecht geloof in de fundamentele leerstellingen van Jezus van Nazaret.'

Mijn geliefde broeders en zusters, wij beseffen dat de mensen in veel delen van de wereld nog veel conflicten, verdriet en wanhoop te verduren hebben, ondanks de hoopgevende vooruitgang die we in de afgelopen jaren hebben gezien.

Ons hart wordt verscheurd en geroerd wanneer het dagelijkse nieuws ons wéér een verslag brengt van een conflict, van lijdens, en maar al te vaak, van een oorlog. Het is ons gebed dat de wereld een betere plek zal worden om te wonen, dat we meer zorg voor elkaar zullen zien, en dat we overal en onder alle volken de zaak van de vrede en bevorderd zullen zien.

In verband met dat nastreven van vrede, wil ik een stem uit het verleden citeren. Hij heeft gezegd: '[Om van de wereld] een betere plek te maken om te wonen, (...) is de eerste en belangrijkste stap een leider te kiezen wiens leiderschap volmaakt is, wiens leringen nog nooit gefaald hebben wanneer ze werden nageleefd. Op (...) [elke] zee van onzekerheid moet de loodsman degene zijn die de vuurtoren in de haven van vrede kan zien' (David O. McKay, *Man May Know for Himself*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1967, blz. 407).

De boodschap van deze algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is dat er slechts één leidende hand in het heelal is, slechts één onfeilbaar licht, één onafgebroken schijnende vuurtoren voor de wereld. Dat licht is Jezus Christus, het licht en het leven van de wereld, het licht dat door een profet uit het Boek van Mormon omschreven is als 'een licht, dat eindeloos is, dat nimmer kan worden verduisterd' (Mosiah 16:9).

Of we nu een vrouw, een man, een gezin, een samenleving of een volk zijn, in onze zoektocht naar de kust van veiligheid en vrede, is Christus uiteindelijk de enige vuurtoren waarop we kunnen vertrouwen. Hij is degene die over zijn zending heeft gezegd: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven' (Johannes 14:6).

Zowel in dit tijdperk, als in elk tijdperk dat aan het onze vooraf is gegaan, en in elk volgend tijdperk, is de grootste behoefte die waar ook ter wereld bestaat een actief en oprecht geloof in de fundamentele leerstellingen van Jezus van Nazaret, de Zoon van de levende God. Omdat velen die leringen verwerpen, is er des te meer reden voor hen die oprecht in het evangelie van Jezus Christus geloven om de waarheid ervan te verkondigen en door voorbeeld de macht en vrede van een rechtvaardig leven te tonen.

Denk, bijvoorbeeld, eens aan deze opdracht die Christus aan zijn discipelen gaf: 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u volgen' (Matteüs 5:44).

Bedenk wat die vermaning alleen zou doen in uw buurt en in de mijne, in de omgeving waar u en uw kinderen wonen, onder de volken die samen onze grote wereldfamilie vormen. Ik beseft dat deze leerstelling erg moeilijk na te leven is, maar het is beslist een prettiger moeilijkheid dan de verschrikkelijke taken waarvoor we staan door de oorlog, de armoede en het verdriet waarmee de wereld voortdurend geconfronteerd wordt.

Wat worden we geacht te doen wanneer we beledigd, verkeerd begrepen, oneerlijk

of onvriendelijk behandeld worden, of iemand een overtreding tegen ons begaaf? Wat worden we geacht te doen wanneer we gekwetst worden door onze geliefden, overgeslagen worden voor een promotie, vals beschuldigd worden, of wanneer onze motieven onterecht in twijfel getrokken worden?

Slaan we terug? Sturen we een steeds grotere strijdmacht? Vergeldens we een oog voor een oog en een tand voor een tand, of, zoals Tevje zegt in *Fiddler on the Roof*, komen we tot het beseft dat we daardoor slechts blind en tandelos worden?

Wij hebben allen belangrijke kansen om het christendom uit te dragen, en we zouden dat bij elke gelegenheid moeten proberen. Wij kunnen, bijvoorbeeld, allemaal wat vergevengelijker zijn. In een hedendaagse openbaring heeft de Heer gezegd: 'In dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkander niet in hun hart; en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gestakist.'

Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven' (Leer en Verbonden 64:8-10).

Christus heeft ons door zijn hoogstaande levenswijze en het voorbeeld van zijn leringen veel aanwijzingen gegeven, waaraan altijd een belofte verbonden was. Hij onderrichtte met een grootsheid en gezag die de geleerde en de onwetende, de rijke en de arme, de gezonde en de zieke met hoop vulden.

Een schrijver heeft gezegd dat zijn boodschap 'net zo heerlijk en gul tot individuele luisteraars voortbloesende als tot verrukte menigten; en de rijkste openbaringen eruit, werden niet aan regeerders of menigten verleend, maar aan de vervolgd die uit de joodse synagogen waren geworpen, aan de timide middernachtelijke vragensteller, en midden op de dag aan de zwakke vrouw bij de bron'. Zijn leerstellingen gingen niet zozeer over ceremonie en kleine details, maar meer over de ziel en het lot van de mens, en geloof, hoop en naastenliefde. 'Deze boodschap die ontsprong aan de diepste, heiligste emoties, zette de ziel van iedere luisteraar in vuur en vlam, als ware het met elektriciteit.' Samengevat was zijn gezag het gezag van God. De stem van Christus was zuiver en vol medegevoel. Zelfs de ernst van zijn strengste geboden en verboden werd met een onuitspreekbare liefde geuit. (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Portland, Oregon: Fountain Publications, 1964, blz. 215.)

Ik wil u herinneren aan een van de gewel-

De onlangs schoongemaakte Salt Lake-tempel blinkt in het zonlicht en was een belangrijke attractie voor veel conferentiegangers. De tempel, die dit jaar honderd jaar bestaat, werd in april 1893 door president Wilford Woodruff ingewijd.

dige verhalen over Christus' overwinning op dat wat ons lijkt te beproeven en ons bangstigt. Toen Christus' discipelen eens, zoals zij zo vaak deden, het Meer van Galilea op waren gegaan, was het een donkere nacht en waren de elementen sterk en eigenzinnig. De golven waren ruw en de wind blies hard, en die sterfelijke, tengere man-

nen waren bang. Helaas was er niemand bij hen die hen kon kalmere en redden, want Jezus was aan wal gebleven.

Maar zoals altijd waakte Hij over hen. Hij hield van hen en gaf om hen. Op het moment dat zij zich het meest bedreigd voelden, keken zij en zagen zij in het duister een figuur in een wapperende mantel over de

golftoppen van het meer op hen af lopen. Doodsbang schreeuwden zij het uit, want zij dachten dat het een geestverschijning was die op de golven liep. Maar door de storm en het duister hoorden zij – zoals ons ook zo vaak gebeurt wanneer in het duister van het leven de oceaan zo groot en ons scheepje zo klein lijkt – de stem van grote geruststelling eenvoudig zeggen: 'Ik ben het, weest niet bevreesd.' Petrus riep: 'Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.' En Christus' antwoord aan hem was hetzelfde als dat aan ons allen: 'Kom!'

Petrus sprong over de reling van het schip, tussen de ruwe golven. Terwijl zijn blik op de Heer gericht was, kon de wind zijn haar laten opwaaien en kon opspattend water zijn mantel doorweken, maar alles was in orde met hem. Pas toen hij met wankeled geloof zijn blik van de Meester afwendde en naar de woeste golven en het zwarte meer onder hem keek, begon hij te zinken. En weer riep hij, net als de meesten onder ons: 'Here, red mij!' En Jezus liet hem niet in de steek. Hij strekte zijn hand uit en greep de verdrinkende discipel met de vriendelijke vermaning: 'Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twifelen?'

Veilig weer aan boord van het scheepje zagen ze dat de wind ging liggen en de woest slaande golven slechts rimpels werden. Spoedig waren ze in hun veilige haven, waar allen eens hopen te zijn. Zowel de bemanning als de discipelen waren vol verbazing. Sommigen spraken Hem aan met een titel die ik vandaag ook wil uitspreken: 'Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!' (Een bewerking van Farrar, *The Life of Christ*, blz. 310-313; zie Matteüs 14:22-33.)

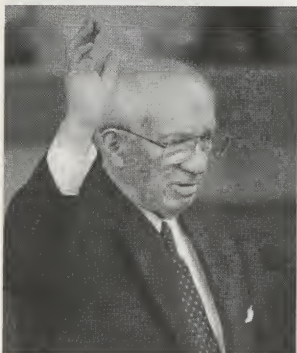
Ik ben er vast van overtuigd dat als wij als individu, als gezin, als samenleving, als volk, net als Petrus onze blik op Jezus konden richten, wij ook als overwinnaars over 'de ruwe golven van ongelooft' konden lopen en 'onbevreesd blijven temidden van de opstekende winden van twijfel'. Maar als wij onze ogen afkeren van Hem in Wie wij moeten geloven, wat zo makkelijk gebeurt en waartoe de wereld zo verleid wordt, als wij naar de macht en de toorn kijken van de verschrikkelijke en vernietigende elementen om ons heen, in plaats van naar Hem die ons kan helpen en redden, dan zullen we onvermijdelijk zinken in een zee van conflicten, verdriet en wanhoop.

Ik bid dat wij, wanneer we het gevoel hebben dat de zeeën ons dreigen te verzwelgen en de diepten ons heen en weer geslingerde schip van geloof dreigen op te slokken, altijd door de storm en het duister heen die rustgevende uitspraak van de Heiland van de wereld mogen horen: 'Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd' (Matteüs 14:27).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, overeenkomstig het beginsel van algemene instemming dat door openbaring is gegeven, zal ik nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen, en als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de ouderlingen Marion D. Hanks en Robert L. Backman officieel te ontheffen als lid van het Presidium der Zeventig en onze waardering te laten blijken. Wij stellen voor hen emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig te maken.

Met dank voor hun werk als algemeen autoriteit stellen wij de ontheffing voor van de volgende leden van het Tweede Quorum der Zeventig: George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith en Lynn A. Sorensen.

Wij stellen voor de bisschoppen Henry B. Eyring en Glenn L. Pace te ontheffen, respectievelijk als eerste en tweede raadgever in de Presiderende Bisschop.

Allen die hun dank kenbaar willen maken voor het geweldige werk van deze broeders kunnen dat nu doen.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de

volgende presidenten van de Quorums der Zeventig: de ouderlingen Dean L. Larsen, James M. Paramore, J. Richard Clarke, Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier en L. Aldin Porter.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Sinds de aprilconferentie zijn de ouderlingen Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Condie en Robert K. Dellenbach groepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wie deze broeders wil steunen, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Sinds de aprilconferentie zijn de volgende broeders groepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: de ouderlingen Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, Merrill J. Bate-man, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jen-

sen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, David E. Sorensen, F. David Stanley, Tai Kwok Yuen en Lowell D. Wood.

Wie deze broeders wil steunen, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor steun te verlenen aan H. David Burton als eerste en Richard C. Edgley als tweede raadgever van bisschop Robert D. Hales in de Presiderende Bisschop.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor te ontheffen als algemeen presidium van de zondagsschool, de ouderlingen Hugh W. Pinnock, Hartman Rector Jr. en Clinton L. Cutler, en de ouderlingen Robert K. Dellenbach en Stephen D. Nadauld als respectievelijk eerste en tweede raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen.

Allen die hun dank aan deze broeders kenbaar willen maken, kunnen dat nu doen.

Wij stellen u ter steunverlening voor: de ouderlingen Merlin R. Lybbert, Clinton L. Cutler en Ronald E. Poelman als algemeen presidium van de zondagsschool, en de ouderlingen Stephen D. Nadauld en L. Lionel Kendrick als respectievelijk eerste en tweede raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij willen de nieuwe raadgevers in de Presiderende Bisschop uitnodigen om op het podium plaats te nemen.

Broeders en zusters, wij danken u voor uw voortdurende blijk van vertrouwen en liefde.

Wij willen u nog graag de volgende informatie geven: de werkzaamheden aan de tempels van San Diego (Californië), Orlando (Florida) en Bountiful (Utah) verlopen volgens plan. De San Diego-tempel wordt waarschijnlijk volgende lente ingewijd.

Onze architecten zijn bezig met de plannen voor tempels in St. Louis (Missouri), Bogota (Colombia) en Guayaquil (Ecuador). Wij verwachten dat de werkzaamheden voor deze tempels in de nabije toekomst van start zullen gaan.

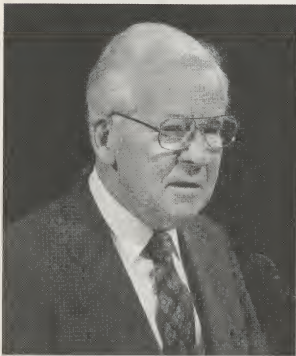
Tevens doet het ons deugd bekend te kunnen maken dat er grond is aangekocht voor de bouw van een tempel in Hong Kong, zodat wij beter zullen kunnen voldoen aan de behoeften van de leden in dat uitgestrekte Azië. Ook zal er een tempel gebouwd worden in Hartford (Connecticut) voor de leden in New York, Boston en het gebied New England, en een derde in Utah County, daar de tempel in Provo overbelast is. Wij verwachten de bouw van nog andere tempels in de nabije toekomst te kunnen aankondigen. □

Heimwee naar huis

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer wij heimwee hebben [naar huis] (...) is het misschien onze ziel die heimwee heeft naar haar ware thuis en niet langer van de Heer vervreemd wil blijven.'

kon zijn, maar dat het beheerst moest worden. Laat mij u vooraf nog zeggen dat de definitie van *hunkeren* is: 'rusteloos, met ongeduld verlangen'. Deze zendeling leek zeer oprecht in zijn verlangen om het beter te doen. Een juiste vorm van hunkeren naar huis kan positief zijn.

Niet alleen kinderen, wij allemaal zullen aan huis willen denken in goede en in kwade tijden. Wij laten onszelf hunkeren naar de liefde, de aanvaarding, het gevoel van veiligheid, het begrip en de leiding die over 't algemeen thuis geleerd en gegeven worden. Thuis is de plek waar men zijn ziel kan verlichten en nieuwe kracht opdoen om de wereld aan te kunnen. Thuis is de plaats waar men troost, blijdschap en begrip ervaart, waar de beste vrienden wonen en waar wij kunnen leren om onszelf te verbeteren.

Er is een zeker hunkeren naar huis dat wij nooit mogen verliezen. Ons thuis moet een anker zijn, een vluchthaven in de storm, een toevluchtsoord en een prettige plaats om te wonen, een plaats waar wij liefde kunnen geven en krijgen. De belangrijkste lessen van het leven moeten thuis onderwezen en geleerd worden. Een thuis en een gezin kunnen in deze wereld de basis zijn van iemands geloof, waar liefde en wederzijdse verantwoordelijkheid op de juiste wijze gecombineerd worden. De aangename en blijde herinneringen aan thuis kunnen ons sterken tijdens onze huidige en toekomstige dagen op aarde.

President Benson is altijd blijven houden van de boerderij van zijn edele ouders in Whitney (Idaho), waar hij en zijn tien broers en zusters geboren en getogen zijn.

Zijn leven lang heeft hij over de hele wereld gereisd, maar hij verlangde ernaar om vaak terug te keren naar zijn thuis, wat hij ook gedaan heeft. Hij heeft zijn hart in Cache Valley achtergelaten en ging graag op visite bij familieleden en jeugd vrienden, buren, leraars, bisschoppen en verwanten, die zoveel goede invloed hebben uitgeoefend op zijn leven. Hij noemt hen 'de beste mensen in de wereld' en Whitney 'de ideale landbouwgemeenschap'.

President Benson krijgt nieuwe kracht wanneer hij naar zijn wortels terugkeert, naar het land dat hem gevoed heeft, zijn karakter gevormd, en hem voorzien heeft van een heilig pril begin van een leven toegewijd aan God, gezin en land. President Benson houdt echt van zijn geboorteplaats.

Ik maak mij zorgen om mensen in deze tijd die niet aan huis denken of ernaar verlangen. Het is jammer dat er mensen onder ons zijn die nooit het gezinsleven hebben meegemaakt dat wenselijk was, en nog steeds is, zodat dit beheerste verlangen naar huis gekoesterd kan worden. Wij moeten de warmte van onze huizen delen door goede vrienden en goede buren te zijn.

Het is belangrijk om te weten wie wij zijn. Van essentieel belang echter om al de zegeningen te ontvangen die Hemelse Vader voorbestemd heeft voor wie van Hem houdt en zijn geboden onderhoudt, is om te weten in welke verhouding wij staan ten opzichte van ons aardse en ons hemelse thuis. Ons hemelse thuis is ons uiteindelijk doel. Een gepast heimwee naar huis kan ons ervoor behoeden om te verdwalen op omwegen of op paden die ons verder weg voeren.

Het volgende gebeurde op een jongvrouwenconferentie in Alberta (Canada) waar driehonderd meisjes 's zomers tussen hoge dennebomen in tenten kampeerden. Het had er iedere dag gierend en het was er zeer koud en nat. Toch werd er niet gemopperd. Op de laatste dag van de conferentie sprak de kampleider de jonge vrouwen toe onder dreigende wolken. Ondanks de ongewone kou droegen de jongeren dit tijdelijke thuis een warm hart toe. Misschien zaten zij omwille van de kou allen wat dichterbij en verwarmden zij zich aan een innerlijk vuur.

De leidster begon haar toespraak met de vraag: 'Waar gaan jullie na deze openluchtconferentie naartoe?' Als in koor galmde het uit driehonderd monden tussen de dennebomen: 'Naar huis!' - 'Waarheen?' vroeg zij opnieuw. 'Naar huis!' antwoordden zij met nog grotere overtuiging. Zij wisten waar zij het liefst naartoe wilden en zij keken ernaar uit.

Het fijnste thuis waar wij ooit met ons gezin zullen wonen is dat van onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Zelfs de verloren zoon kon de aantrekkingskracht van zijn thuis niet weerstaan. Hij had zijn vader, het gezinsleven en zijn erfgoed volledig verguisd en zijn erfdeel verbrast aan een losbandig leven. Toen hij niets meer over had en genoodzaakt was om te leven van het afval dat alleen voor de zwijnen bestemd was, dacht hij terug aan thuis. Zouden er, terwijl hij het veld afzocht naar schillen, geen ogenblikken geweest zijn dat hij hunkerde naar de zekerheid, de vei-

Waarschijnlijk hebt u in uw leven al wel eens het knagend gevoel van heimwee gekend. Misschien was het toen u voor de eerste maal mocht 'logeren' bij vrienden zoals onze kleinkinderen dat noemen. Hoe graag u ook bij uw vrienden wilde zijn, toch had u toen dat eenzame gevoel zonder uw ouders te zijn en miste u dat veilige gevoel van lekker thuis zijn.

Aanhoudende heimwee kwam misschien pas later, toen u wegging om te studeren of toen u op zending ging, of zelfs toen u zich onthemd voelde door uw huwelijk en de daaropvolgende verhuizing weg. Misschien was het wel toen uw ouders scheidden en u moeite had om u aan te passen aan een nieuwe omgeving of zelfs aan een nieuwe stiefouder en nieuwe familieleden. Tijdens deze perioden van aanpassing en afwezigheid heeft u zich misschien eenzaam gevoeld, als een zwerver, en had u sterke heimwee.

Onlangs vroeg een zendingsprediker mij om eens te praten met een zendeling die worstelde met sterke gevoelens van heimwee. Het resultaat van dit hunkeren was zwakke prestaties, tijdverlies, gebrek aan concentratie en een tegenzin ten opzichte van zijn huidige roeping. Ik vertelde hem dat een zekere mate van heimwee gewenst

ligheid en de geborgenheid die hij voordien had gehad? Denkt u niet dat hij vreselijke heimwee gehad moet hebben? Na zich bekeerd te hebben en in de hoop dat zijn vader hem nog als dienstknecht zou aannemen, keerde hij uiteindelijk naar huis terug. Zijn vader was zeer verheugd, verwelkomde hem met open armen en aanvaardde hem volledig. Hij wist zonder twijfel dat het van essentieel belang was om zijn zoon te verwelkomen als hij zelf ooit hoopte weer te keren naar zijn hemelse thuis (zie Lucas 15:11-32).

In de loop der jaren heb ik met velen gesproken over heimwee hun zending, huwelijk en gezin bedreigde.

Ik heb echter geleerd dat het niet zo erg is om heimwee te hebben. Het is natuurlijk om mensen te missen die je na aan het hart liggen. Het is normaal om daar te willen zijn waar je je veilig voelt en waar geliefden zijn die alleen maar het beste met je voor hebben. Het is begrijpelijk dat je wilt terugkeren naar de plaats waar je leerde lopen en spreken, waar je je beminde voelde, ook als je vrienden die de rug toekenden, en waar je, ongeacht de omstandigheden, aanvaard werd. Er is geen plaats op aarde die een thuis kan vervangen waar liefde wordt gegeven en ontvangen.

Onlangs zijn wij getuige geweest van de verschrikkelijke verwoesting die de orkaan Andrew heeft aangericht in het zuiden van Florida en in Louisiana. Tienduizenden mensen hebben hun huis verloren. Het leger heeft hele tentenkampen moeten opzetten in een poging om alle slachtoffers onderdak te geven. Maar de ontcrutterende realiteit is dat, tenminste voor een bepaalde periode, veel mensen gewoon niet terug kunnen naar hun huis. Ik kan mij niet voorstellen hoezeer zij hunkeren naar datgene wat zij zo recentelijk nog bezaten.

Ik heb andere mannen en vrouwen gekend die om de een of andere reden niet naar huis konden gaan of die geen huis hadden om naartoe te gaan. Ik heb hun leed gevoeld en hun tranen gezien. Op zijn zachtst gezegd is het een hartverscheurende situatie.

In een ander verband heb ik mannen en vrouwen gekend die hun kansen op terugkeer naar hun hemelse thuis in gevaar brachten. Sommigen hadden problemen die hen onwaardig maakten voor de tempel en de eeuwige verbonden die ons aan onze eeuwige thuis verbinden. Ik heb hun hartzeer gevoeld en hun zien hunkeren naar datgene wat, tenminste tijdelijk, buiten hun bereik lag.

De associaties zijn zonder einde en doordringend. Misschien hebben wij allen al eens de overweldigende gedachte gehad: 'Als ik ons thuis nu eens onwaardig

ben? Als ik nu eens nooit meer naar huis kan?'

Het als aan hem lag, zou Satan ons erfdeel compleet laten vergeten. Hij zou ons aan het lijntje houden met duizend-en-één – op termijn gezien onbelangrijke – zaken van dit leven zodat wij ons niet concentreren op datgene wat wel van belang is, en dan vooral op het feit dat wij kinderen van God zijn. Hij wil ons maar al te graag de waarde van een thuis en van het zien laten vergeten. Hij wil ons zodanig bezighouden met relatief onbelangrijke zaken dat wij geen tijd over hebben om ons af te vragen waar wij vandaan komen, wiens kinderen wij zijn, en hoe heerlijk onze uiteindelijke thuiskomst wel kan zijn!

Wij zijn letterlijk de kinderen van onze Hemelse Vader. Wij hebben onze eerste staat behouden. Tijdens ons voorsterfelijk leven zijn wij door een liefhebbende Vader verzorgd en onderwezen. Wij zijn onder meer opgeleid in een volmaakt geestelijke en opvoedkundige omgeving. En wij verheugden ons toen het plan werd uiteengezet waardoor wij onszelf konden bewijzen. Toen kwam de dag waarop wij op onze beurt een proefstaat zouden meemaken, een periode waarin een sluijer ons geheugen zou bedekken zodat wij wij zouden zijn om in geloof en met de Geest te leven of om ons geboorterecht en onze geestelijke erfenis te verloochenen.

En nu zijn wij dus hier, en ik ben er zeker van dat iedereen het met mij eens is dat deze tweede staat zijn reputatie waar maakt. Hij is inderdaad een proefstaat, een periode van beproeving. De uitdagingen, verplichtingen en plichten zijn af en toe allesoverheersend. Jammer genoeg is het zo gemakkelijk om door het drukke, dagelijks leven opgeslorpt te worden dat wij ons niet meer concentreren op de kern van de zaak.

In deze tijd van massamedia, directe, wereldwijde communicatie en moderne hulpmiddelen die ons per dag meer laten doen dan men nog enkele decennia geleden voor mogelijk achtte, is het misschien meer dan ooit noodzakelijk om onze aandacht te richten op wat werkelijk belangrijk is. Een eenvoudig gezegd, wat echt belangrijk is, is een getuigenis van Jezus Christus, een begrip van wie wij zijn en wat wij hier op aarde doen, en het vaste voornemen om terug te keren naar huis.

Denkt u zich eens in: een jonge muzikante die jarenlang vol overgave geoefend heeft voor haar eerste optreden in een grote concertzaal en zich op weg naar het optreden bij een lange rij bioscoopbezoekers voegt om het nieuwste kassucces te zien, en die daarbij de duizenden vergeet die zitten te wachten op haar optreden!

Of de afstandsloper van wereldklasse die meer dan tien jaar getraind heeft en, terwijl

hij de olympische finale loopt, halverwege stopt om te kijken naar de finale van het hoogspringen aan de andere kant van het veld!

'Belachelijke voorbeelden', zult u zeggen, maar hoeveel tragischer is het niet dat iemand met een getuigenis van de waarheid en kennis van het doel van het leven meer in beslag genomen wordt door het leven van alledag dan door het eeuwige leven. Iemand die net iets meer geeft om zijn of haar maatschappelijk aanzien en prestige in dit leven dan in de eeuwigheid. Iemand wiens aandacht niet gericht is op God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, met wie men een heerlijke band kan hebben.

Ik vrees dat wij soms lijken op geharde en getrainde atleten, die meer belangstelling hebben voor de modieuze sportkleidij die zij zullen dragen dan voor de training. C. S. Lewis heeft dit dilemma op een interessante manier beoordeeld: 'Wij zijn halfslachtige wezens die wat aanrommelen met drank en seks en ambitie, terwijl ons oneindige vreugde wordt aangeboden. Je kunt het vergelijken met een ontwend kind dat in een achterbuurt zandtaartjes wil blijven maken omdat het zich niet kan voorstellen wat het betekemt om op vakantie te mogen naar zee. (...) Wij zijn veel te vlug tevreden.' (*A Mind Awake*, New York: Harcourt Brace Janovich, 1968, blz. 168.)

De profeet Mormon zegt het op een andere manier: 'Waarom schaamt gij u de naam van Christus op u te nemen? Waarom denkt gij er niet aan, dat de waarde van oneindige gelukzaligheid groter is dan die ellende, die nimmer sterft – wegens de lof der wereld?' (Mormon 8:38).

Wanneer wij een hunkering voelen, maar wij weten niet naar wat, moeten wij ons afvragen of het misschien onze ziel is die heimwee heeft naar haar ware thuis, niet langer van de Heer vervreemd wil zijn en op zoek is naar iets wat beter, edeler en meer voldoeninggevend is dan wat deze aarde te bieden heeft.

Nadat Jozef, de jongste zoon van Jakob, met zijn broers verenigd was, vroeg hij hen om terug te gaan naar Kanaän en met zijn vader Jakob weer te keren naar Egypte. Toen de broers zich opmaakten om te vertrekken, zei Jozef gewoon tot hen: 'Maakt geen twist onderweg' (Genesis 45:24).

Is het niet mogelijk dat onze Hemelse Vader ons een soortgelijk advies heeft meegegeven toen wij Hem verlieten voor ons verblijf op aarde?

Moge ons verlangen naar huis ons motiveren om zodanig te leven dat wij voor eeuwig kunnen terugkeren naar ons hemelse thuis bij God, onze Vader, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Eer uw vader en uw moeder'

Ouderling Lino Alvarez
van de Zeventig

'Ik nodig iedereen die mij hoort uit (...) om zijn ouders dagelijks te eren en datgene te doen wat hun eer brengt.'

wil de Heer en zijn volk naar beste vermogen dienen. Ik heb deze roeping ontvangen van president Hinckley. Hij heeft mij in 1972 geroepen als zendingspresident van de Ring Santiago (Chili) en in 1982 als president van het Zendinggebied Mexico-Stad-Zuid.

Nadenkend over mijn kinderjaren, mijn jeugd en mijn volwassenheid, ben ik tot de slotsom gekomen dat het fundament van mijn geloof in mijn kindertijd en mijn jeugd door mijn ouders gelegd is. Ik wil hen eer betuigen. Mijn vader en moeder hebben geen officieel onderwijs gevolgd, maar zij begrepen wel hoe zij de eeuwige beginselen van het evangelie moesten onderrichten. Ik ben het tiende kind uit een gezin van twaalf. Wij waren met tien jongens en twee meisjes.

Bij monde van de profeet Mozes heeft de Heer Israël op de berg Sinaï de tien geboden gegeven. Ik wil vandaag uw aandacht vragen voor het vijfde gebod, dat luidt: 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12).

Er zijn twee dingen die mijn ouders voor al hun kinderen gedaan hebben waarvoor wij hen nu eren. Ten eerste hebben zij ons in de juiste beginselen onderwezen en ons geholpen om rechtschapen voor God te leven en zijn geboden te onderhouden. Ten tweede hebben zij ons de waarde bijgebracht van werken, van onkreukbaarheid en van gezins eenheid. Hoewel wij niet allemaal lid zijn van de kerk, hebben wij getracht om te leven volgens de beginselen waarin zij ons onderwezen hebben.

Jaarlijks hebben wij de gelegenheid om als kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen een familiereünie te houden met mijn vader. Mijn vader doet dan wat vader Lehi deed voordat hij stierf, toen hij zijn kinderen rondom zich vergaderde en zei: 'En nu, opdat mijn ziel zich in u moge verheugen en mijn hart deze wereld met blijdschap over u moge verlaten, opdat ik niet met droefheid en smart ten grave moge worden gebracht: Staaf op uit het stof, mijn zoons, en zijt mannen, vastberaden, één van zin en één hart, eendrachtig in alle dingen, opdat gij niet in gevangenschap zult geraken' (2 Nephi 1:21).

Toen ik op het punt stond om op zending te gaan, had ik dezelfde zorgen die onze jongelui die op zending gaan, heden ten dage hebben. Ik maakte mij zorgen om mijn meisje, mijn opleiding en mijn familie. Toen ik oud genoeg was om op zending te gaan, was mijn vader bijna 66 en ik dacht: Mijn vader is oud; als ik twee jaar weg ga, zal hij misschien sterven en zal ik hem nooit meer zien. Wie zal er dan voor mijn moeder zorgen? Zij zal helemaal alleen zijn zonder hem.'

Ik wil u zeggen dat ik twee jaar op zending ben geweest, vijf jaar voor de kerkelijke

Ouderling Sam K. Shimakuburo, lid van het presidium van het Gebied Azië-Noord, begroet een medelid van de Zeventig met een gulle glimlach.

Mijn beste broeders en zusters, het stemt mij nederig op dezelfde kansel te staan waar zoveel mannen Gods ons in de eeuwige waarheden van het evangelie onderwijzen.

Ik bid dat de Geest des Heren vanmiddag aanwezig mag zijn zodat u mij in uw gedachten en in uw hart kunt verstaan, wanneer ik mij uitdruk in een taal die mijn moedertaal niet is, opdat de belofte vervuld moge worden dat wij beiden worden opgebouwd en ons te zamen verheugen (zie Leer en Verbonden 50:22). Ik vraag u om in uw hart te bidden dat dit zo mag zijn.

Vooreerst wil ik mijn Hemelse Vader danken voor zijn liefde, zijn barmhartigheid, zijn geduld en bovenal voor zijn vertrouwen in mij. Ik wil het Eerste Presidium danken, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Zeventig voor alles wat zij mij in de loop van zoveel jaren geleerd hebben over de Heiland en hoe ik Hem beter kan dienen. Ik wil ook de zendingspresident danken die in mij geloofde toen ik nog jong was. Hij gaf mij vertrouwen en voedde mijn getuigenis van Christus en van zijn herstelde evangelie.

Deze roeping is voor mij ontzagwekkend. Evenwel heb ik ook een groot en plechtig getuigenis dat zij van God afkomstig is. Ik

onderwijsinstellingen in Chili heb gewerkt, drie jaar zendingspresident ben geweest, en zes jaar regionaal vertegenwoordiger, en mijn vader is er nog altijd, aan het hoofd van onze familie. Hij is een maand na president Benson geboren en is vorige maand 93 jaar geworden.

Ik getuig dat als wij de Heer dienen met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte, Hij ons zegenet. Ik wil tevens eer betonen aan de ouders van mijn geliefde vrouw, die haar onderricht hebben zoals mijn ouders mij. Ik dank hen dat zij het evangelie aanvaard hebben nog voordat mijn vrouw geboren werd.

Ik getuig dat de geboden onderhouden en de Heer dienen een zeer goede manier is om onze ouders te eren.

Nadat ik aangesteld was als lid van het Tweede Quorum der Zeventig ging ik, samen met mijn vrouw en een van onze kinderen, mijn vader bezoeken. We vroegen hem mij een zegen te geven, iets wat ik altijd gedaan heb wanneer ik een nieuwe priesterschapstaak ontvang. Hij legde zijn handen op mijn hoofd en gaf mij een korte maar krachtige zegen. Hij zei: 'Mijn zoon, ik zegen je dat de Heilige Geest jou, je vrouw en je kinderen zal bijstaan in alles wat je zult doen.' Wat kon ik meer wensen?

Ik wil tevens mijn geliefde gezellen en mijn dierbare kinderen danken. Twee vervullen op het ogenblik een voltijdzending en een derde wacht op zijn oproep. Zonder hun liefde en vertrouwen zou ik niets aankunnen. Ik houd er veel van hen en ik vertrouw hen volledig.

Ik nodig iedereen die mij hoort, zowel jong als oud, uit om zijn ouders dagelijks te eren en datgene te doen wat hun eer brengt. Ik getuig met heel mijn hart dat God leeft, dat zijn Zoon Jezus Christus Hem geëerd heeft door zijn geboden te onderhouden en zijn wil te doen. Dit leerde onze Heiland ons toen Hij zei: 'Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die mij gezondend heeft' (Johannes 6:38). Ik getuig dat de Heiland ons voorbeeld is, dat Hij model staat voor ons leven. Wij moeten iedere dag trachten om zijn leer te volgen en te doen wat Hij heeft gedaan, want: 'De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.' (Johannes 5:19).

Ik getuig dat Joseph Smith een profeet van God was en dat de volheid van het evangelie door hem hersteld is om gezinnen te zegenen te zijn. Ik getuig dat President Ezra Taft Benson de profeet van God voor deze tijd is en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem is. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Uit eerzame ouders geboren'

Ouderling Dallas N. Archibald

van de Zeventig

'Wanneer er corrigerend of disciplinerend moet worden opgetreden, is het van fundamenteel belang om te blijven verheffen en versterken zodat de gevoelens van belangrijkheid en bekwaamheid niet verloren gaan.'

Onlangs zat ik achteraan in de kapel en mocht ik de participatieperiode van het jeugdwerk volgen. De dirigente had de handen vol aan een drukke groep kinderen. Als laatste liedje wilde de dirigente 'Ik ben een kind van God' zingen. De kinderen werden heel rustig en voor de eerste maal tijdens die participatieperiode klonken hun stemmetjes harmonieus in plaats van lawaaiig, net een engelenkoor:

*'Leid mij, help mij, blijf dichtbij mij,
vraag ik hun steeds weer;
leer mij al wat ik moet doen,
dat ik tot Hem wederkeer'*
(Zing maar mee, B-76).

Die dag werd mijn hart diep geraakt en de woorden bleven mij bezighouden. Welke grote verantwoordelijkheid heeft de Heer ons als ouders gegeven; om deze kinderen bij de hand te nemen en door de gevaren van het sterfelijk leven te leiden op het enge en smalle pad dat naar de eeuwigheid voert. Ja, wij hebben de opdracht om hen alles te leren wat zij moeten doen zodat, wanneer zij de onsterfelijkheid binnengaan, zij klaar zijn om tot onze Hemelse Vader weder te keren en bij Hem en bij hun oudste broeder, Jezus Christus, te wonen.

In het Boek van Mormon wordt duidelijk geïllustreerd hoe belangrijk het voor ouders is om rechtvaardig en toegewijd te zijn: 'Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren en daarom enigermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen (...)' (1 Nephi 1:1). Enos heeft geschreven: '(...) en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen' (Enos 1:3). Mormon heeft over Nephi en Lehi, de zonen van Helaman, het volgende geschreven: 'Want zij herinnerden zich de woorden, die hun vader Helaman tot hen sprak. En dit waren zijn woorden' (Helaman 5:5). Hier hebben wij een erbetuiging aan een goede ouder en de woorden die hij tot zijn kinderen sprak. Hij herinnerde hen aan de namen die hij hen had gegeven zodat zij altijd goede werken zouden nastreven en naar de kostbare gave van het eeuwige leven zouden verlangen (zie vs. 6-7). Daarna zei hij het volgende: 'O, gedenkt, gedenkt, mijn zoons, de woorden, die koning Benjamin tot zijn volk sprak; ja, bedenkt, dat er geen andere weg of ander middel is, waardoor de mens kan zalig worden dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus (...)' (vs. 9).

Deze verwijzing naar de woorden van koning Benjamin toont aan dat vader Helaman de Schriften kende en zijn kinderen in de woorden van de profeten onderwees. Want hij zegt verder: 'En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen (...)' (vs. 12).

Wat kan een ouder zijn kind beter voorhouden dan de profeten te volgen en een zeker fundament te bouwen op Jezus Christus? Jakob, een profeet uit het Boek van Mormon, leert ons dat wanneer zij eenmaal onderricht zijn en 'hoop in Christus hebben verkregen' wij hen mogen onderwijzen in hoe zij rijkdommen kunnen verkrijgen zodat zij die kunnen gebruiken 'om de naakten te kleden en de hongerigen te voeden' (Jakob 2:18-19). Wij moeten hun alles leren wat zij moeten doen om bij Hem

te wonen en dat doen wij door een voorbeeld te zijn.

Toen ik daar achteraan in die kapel zat, vroeg ik mijzelf in stilte af: 'Doe ik zelf wel alles wat ik moet doen? Kunnen mijn vrouw en dochter met mij meelopen in vertrouwen dat ik hen naar het celestiale koninkrijk zal leiden?' 'Leid mij, help mij, blijf dichtbij mij (...)'

Stel uzelf dezelfde vraag: 'Kunnen mijn echtgenote en mijn kinderen veilig met mij meelopen en erop vertrouwen dat ik hen naar het celestiale koninkrijk zal voeren?' De Heiland heeft gezegd: 'Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods' (Matteüs 6:33).

De richtlijnen zijn duidelijk: wij moeten onderrichten, en wij moeten een voorbeeld zijn van dat onderricht. Vaak echter, in onze ijer om anderen te overtuigen goed te leven, beginnen wij dwang uit te oefenen, wat aanleiding geeft tot verzet. Als wij anderen onze mening willen opdringen, zal dat ertoe leiden dat zij zich voor ons onderricht niet meer zullen interesseren en uiteindelijk onze woorden zullen verwerpen. Die vrijheid hebben zij.

In afdeling 121 van de Leer en Verbonden legt de Heer ons de juiste manier van onderwijzen uit: '(...) alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel (...) grotelijks zal ontwikkelen' (vss. 41-42). Hoe prachtig vind ik die woorden 'de ziel ontwikkelen'. Correct onderricht zal de ziel ontwikkelen.

Laten wij een kind bijvoorbeeld vergelijken met een leeg glas en onze kennis en ervaring, die wij over de jaren hebben vergaard, met een volle emmer water. Gezond verstand en de wetten van de natuurkunde leren ons dat het onmogelijk is om een volle emmer water rechtstreeks in een klein glas te gieten. Door echter de juiste beginselen van kennisoverdracht aan te wenden, kan het glas groter worden gemaakt. Die beginselen zijn: overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid en ootmoed, ongeveinsde liefde, vriendelijkheid en zuivere kennis. Zij zullen het glas groter maken, de ziel van het kind, zodat het kind veel meer dan de oorspronkelijke volle emmer zal kunnen ontvangen.

Gedragspsychologen hebben over dit onderwerp bibliotheken vol geschreven. Dezelfde informatie geeft de Heer ons in enkele verzen Schriftuur. Wij moeten altijd zodanig onderwijzen, leiden en begeleiden dat onze kinderen en andere mensen een hoge mate van zelfrespect zullen hebben.

Om dit zelfrespect te ontwikkelen en te bewaren moeten onze woorden en onze daden er altijd op gericht zijn het individu te laten weten dat hij of zij belangrijk is. De Schriften gebruiken hiervoor vaak het

woord 'verheffen'. Psychologen zouden zeggen 'het positieve bekrachtigen'. Het geheel is eenvoudig: kijk altijd naar het goede in iemand en verhef en bekrachtig door uw woorden en uw daden het positieve. Schampere opmerkingen en woorden als 'dwaas' of 'stommeling' of een zin als 'Waarom kun jij niets goed doen?' vernietigen het zelfrespect en zouden uit onze woordenschat moeten worden gebannen. Het is onmogelijk om het goede in iemand naar voren te brengen als negatieve woorden en zinnen op het puntje van onze tong liggen of uit onze gebaren blijken.

De smeekbede achter de woorden '(...) help mij, blijf dichtbij mij (...)' is deze: Verhef mij, sterk mijn zwakke knieën, zeg mij dat ik belangrijk en bekwaam ben (zie Leer en Verbonden 81:5).

Ook wanneer corrigerend of disciplineerend moet worden opgetreden, is het van fundamenteel belang om te blijven verheffen en versterken zodat die gevoelens van belangrijkheid en bekwaamheid niet verloren gaan. Nogmaals in afdeling 121 van de Leer en Verbonden legt de Heer uit hoe wij dat kunnen doen: 'Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft (...)' (vs. 43).

Zoals ouderling Maxwell heeft opge-

merkt, wordt van het woord *intijds* vaak gedacht dat het 'van tijd tot tijd, of 'af en toe' betekent, terwijl het eigenlijk 'bijtijds' of 'tijdig' betekent. Daarom moet er in een vroeg stadium corrigerend optreden worden, naar de Heilige Geest ingeeft, en niet in ergernis. Brigham Young heeft 132 jaar geleden in een toespraak in deze Tabernakel de volgende raad gegeven: 'Ga nooit verder in uw kastijding dan de liefde die u daarna kunt geven' (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 24-25). De Heer heeft gezegd: '(...) daarna een toename van liefde tonende (...)' (Leer en Verbonden 121:43).

De richtlijnen om corrigerend op te treden zijn duidelijk en eenvoudig: in een vroeg stadium, onder de vredige invloed van de Heilige Geest en met voldoende genezende kracht zodat wij ervoor zorgen dat het zelfrespect nooit gekwetst wordt en de persoon zich altijd belangrijk en bekwaam blijft voelen.

O, goede ouder, luister naar deze woorden en geef er gehoor aan:

*'Leid mij, help mij, blijf dichtbij mij,
vraag ik hun steeds weer;
leer mij al wat ik moet doen,
dat ik tot Hem wederkeer.'*

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Hans B. Ringger, president van het Gebied Europa, en een van zijn raadgevers, ouderling Robert K. Dellenbach, begroeten ouderling Helécio Martins van het presidium van het Gebied Brazilië.

Door schriftstudie tot Christus komen

Ouderling Merrill J. Bateman
van de Zeventig

'Toevallig en sporadisch contact met de Schriften maakt ons over 't algemeen niet ontoankelijk voor de influisteringen van de Geest.'

De Heer heeft zijn discipelen vaak geboden de Schriften te bestuderen om de leer tot zaligmaking te leren kennen en na te leven. Tijdens zijn aardse bediening heeft de Heiland verklaard: 'Gij onderzoekt de Schriften (...) en deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39). Bij zijn bezoek aan het westelijk half-rond na zijn opstanding, haalde Jezus Christus de Schriften aan en zei tot de Nephieten: '[Gij dient] deze dingen te onderzoeken. Ja, Ik geef u een gebod, dat gij deze dingen ijverig onderzoekt' (3 Nephi 23:1). In onze tijd heeft de Heer zijn volgelingen opgedragen: 'Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en (...) zullen alle worden vervuld' (Leer en Verbonden 1:37).

De Heiland heeft aan de Profeet Joseph Smith geopenbaard dat het mogelijk is om zijn stem te horen en zijn woorden te kennen door middel van de Schriften. Hij zei: 'Deze woorden zijn niet van mensen, noch van een mens, doch van Mij; (...) Want het is Mijn stem, die ze tot u spreekt; want ze worden (...) door Mijn Geest gegeven, en door Mijn macht kunt gij ze elkander voorlezen; (...) Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord,

en Mijn woorden kent' (Leer en Verbonden 18:34-36).

Iedereen die tot Christus wil komen en in Hem vervolmaakt wil worden, moet een getuigenis ontvangen van de woorden van de Heer. Sommigen schieten daarin tekort omdat zij de Schriften niet openen, anderen omdat zij slechts sporadisch lezen. Men kan wel begrijpen dat er een verschil bestaat tussen ernstig onderzoeken of 'de Schriften overwegen' en sporadisch lezen. Het volgende verhaal uit de geschiedenis van de kerk illustreert dat verschil.

Een jongetje van zes in een handkargroep raakte in een storm verdoofd. Toen de storm geluid was, merkten Robert en Ann Parker dat hun zoon er niet was en begonnen zij te zoeken. Na twee dagen bleef de georganiseerde zoektocht nog altijd zonder succes. Omwille van de naderende winter werd toen besloten dat het gezelschap verder moest trekken. In een dagboek van een pionier staat daarover het volgende: 'Ann Parker spelde de grote [rode] sjaal om de magere schouders van haar echtgenoot en zond hem alleen terug op zoek naar hun kind. Als hij hem dood zou vinden, moest hij hem in de sjaal wikkelen; als hij nog leefde, moest hij de sjaal als vlag gebruiken om het te laten weten. Ann en de andere kinderen namen hun bagage opnieuw op en strompelden verder met het gezelschap, terwijl Robert (...) met een gebed in zijn hart kilometers langs het karrespoor terugliep, al roepende om zijn hulpeloos zontje.'

Men mag wel aannemen dat hij niet zomaar hier en daar achter enkele bomen gekken zal hebben of ontspannen langs het paadje gewandeld, maar dat hij nauwkeurig ieder bosje, struik, greppel of sloot doorzocht heeft.

Tenslotte kwam hij bij een (...) handelspost waar men hem vertelde dat een houtvester en zijn vrouw het kind gevonden hadden en onder hun hoede hadden genomen. [De jongen] was ziek ten gevolge van de kou en de angst. [Maar] God had de geboden van zijn volk verhoord.

'Op het pad hielden Ann en haar kinderen

iedere nacht de wacht en toen zij de derde avond vaag een felle rode sjaal boven het hoofd van de vader zagen wapperen in de avondzon, zakte de kranige, kleine vrouw als een meelijwekkend hoopje in het zand neer (...) Voor de eerste maal in zes dagen kon [zij] slapen.¹

Dit verhaal illustreert duidelijk het verschil tussen gewoon rondkijken en 'ijverig zoeken'. Toevallig en sporadisch contact met de Schriften maakt ons over 't algemeen niet ontoankelijk voor de influisteringen van de Geest of verschaft ons geen inzicht in het leven en het karakter van de Heiland. Als wij 'Zijn stem willen horen en Zijn woorden willen kennen' moeten wij de Schriften onderzoeken met dezelfde overgave waarmee Robert naar zijn zoon zocht en met dezelfde gedrevenheid waarmee de moeder 's avonds de horizon afspeurde. President Howard W. Hunter van de Raad der Twaalf heeft het volgende verklaard op een algemene conferentie: 'Zij die zich verdiepen in de Schriften, merken echter dat er voor het krijgen van een begrip ervan meer nodig is dan oppervlakkig lezen of doornemen - het vereist geconcentreerde studie. (...) Degene die iedere dag de Schriften leest, bereikt meer dan iemand die er op een dag veel tijd aan besteedt en dan dagen voorbij laat gaan zonder er iets aan te doen.'²

In het Boek van Mormon komt duidelijk naar voren hoe belangrijk het is om de woorden van de Heer te kennen en te bestuderen. De profeet Lehi was met zijn gezin reeds van Jeruzalem tot aan de oever van de Rode Zee gereisd en vandaar nog drie dagen-reizen verder de wildernis in, toen de Heer hem erop wees dat hij geestelijk ongewaand was. Het gezin had, in zijn haast om Jeruzalem te verlaten, vergeten de Schriften mee te nemen. Zij hadden de woorden die de Heer tot vroegere profeten gesproken had, niet bij zich.

Lehi werd in een droom geboden om zijn zonen naar Jeruzalem terug te sturen om de koperen platen die de geschriften van de profeten en het geslachtsregister van hun voorvaders bevatten te gaan halen. Na verloop van tijd en veel moeite keerden de zonen naar de tent van hun vader terug met de platen. Het Boek van Mormon vermeldt dat zij, na de Heer gedankt te hebben voor de behouden terugkomst van de zonen, [de platen] onderzocht hadden en ze zeer gewenst bevonden, ja, zelfs van grote waarde voor ons, omdat wij hierdoor de geboden des Heren voor onze kinderen konden bewaren' (1 Nephi 5:23).

De koperen platen, in combinatie met hun eigen kronieken, stelden het gezin in staat om de woorden des Heren van de ene generatie op de andere door te geven. De Schriften en het gebed werden de belangrijkste

middelen voor iedere daaropvolgende generatie om geloof in Christus te ontwikkelen.

Wanneer iemand de Schriften onderzoekt, krijgt hij bepaalde zegeningen. Naarmate iemand de woorden des Heren bestudeert en gehoorzaamt, komt hij of zij dichter tot de Heiland en ontwikkelt dan een groter verlangen om een goed leven te leiden. De kracht om verleiding te weerstaan neemt toe, geestelijke zwakheden worden overwonnen en geestelijke wonden worden genezen.

Lehi ontving zijn grote droomvisioen kort nadat hij de koperen platen had bestudeerd (zie 1 Nephi 8). In die droom zag Lehi een boom die zeer witte, zoete vruchten voortbracht, die boven alle andere vruchten te verkiezen waren. Hij zag een pad dat naar de boom voerde en een ijzeren roede langs dat pad. Hij zag een donkere mist op het pad, waardoor sommigen verwaalden en verloren gingen. Anderen bereikten de boom door de roede vast te grijpen. Maar nadien waren zij beschaamd, lieten de ijzeren roede los en gingen verloren. Volgens het visioen bestaat de enige manier om de boom te bereiken en permanent van zijn vrucht te genieten erin om 'zich voortdurend [vast te houden]' aan de ijzeren roede (1 Nephi 8:30).

Wat stelde de ijzeren roede voor? Nephi definieert die als het 'woord Gods', namelijk de woorden van de levende profeten en de Schriften die de mensen op Christus wijzen. Nephi zegt verder dat wie naar het woord Gods luistert en eraan vasthoudt, nimmer verloren zou gaan (zie 1 Nephi 15:24).

De boom in de droom is de boom des levens, die Gods liefde voor ons voorstelt, zoals die tot uiting komt in de welwillende barmhartigheid van de Vader en de Zoon (zie 1 Nephi 11). Door vast te houden aan de ijzeren roede ontwikkelen wij geloof in Christus en in zijn werk.

De profeet Alma, die vijfhonderd jaar na Lehi leefde, was erg onder de indruk van datzelfde visioen van de boom des levens. Alma verandert de voorstelling echter op een interessante manier. Hij vergelijkt het woord van God met een zaad dat in het hart geplant en daarna gevoed wordt. Hij verklaart dat alleen al door te verlangen om in Christus te geloven het zaad zal uitspruiten en groeien en dat als het de ziel begint te verruimen, men innerlijk een zwellend gevoel ervaart. In combinatie met gehoorzaamheid zal het verlangen om te geloven uiteindelijk leiden tot geloof in Jezus Christus.

Alma merkt op dat wanneer men het zaad blijft voeden, het zal uitgroeien tot de boom des levens met een vrucht die uitzonderlijk wit, zoet en rein is – 'een boom die reikt tot in het eeuwige leven' (Alma 32:26-42). In het voorbeeld van Alma groeit de boom des levens binnin ieder persoon en verandert daardoor zijn of haar hart en ziel. Dit stemt overeen met het vasthouden aan de ijzeren roede in Lehi's droom.

De verklaring die Alma geeft van de boom die innerlijk tot groei komt en iemands hart verandert, werpt licht op een reeks vragen die hij de kerkleden voordien gesteld had.

Die vragen waren: 'Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14). Veranderingen in het hart en in de ziel zijn een gevolg van het planten en het voeden van het zaad. Schriftstudie, gebed, gehoorzaamheid en dienstbetoon zijn essentieel voor het ontwikkelen van geloof in Christus.

Tijdens de aprilconferentie van 1986 opperde President Benson de volgende gedachte: 'Hoe toegewijd we ook mogen zijn op andere gebieden, bepaalde zegeningen worden alleen in de Schriften gevonden, alleen in het komen tot het woord des Heren en het ons eraan vasthouden terwijl wij onze weg vinden door de donkere nevelen heen naar de boom des levens.'³ Broeders en zusters, ik getuig dat President Benson de profeet des Heren is, dat Jezus de Christus is en ik bid dat wij 'Zijn stem [mogen] horen' door de Schriften te onderzoeken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

VOETNOTEN

¹ Camilla W. Judd, in Kate B. Carter, *Treasures of Pioneer History*, 6 delen (Salt Lake City: Daughters of the Utah Pioneers, 1952-57), deel 5,240-41; zie ook Allan K. Burgess, *How to understand and enjoy the Scriptures* (Salt Lake City: Deseret Book, 1986), blz. 6-7.

² Howard W. Hunter, algemene conferentie, mei 1980.

³ Ezra Taft Benson, algemene conferentie, nummer 6, 1986.

De liefde van Christus

Ouderling C. Max Caldwell
van de Zeventig

‘De uitdrukking “de liefde van Christus” kan drie betekenissen aannemen: de liefde voor Christus; de liefde van Christus (voor ons); de liefde zoals Christus liefheeft.’

Ik heb tot op zekere hoogte het Boek van Mormon als een getuige van Jezus Christus leren kennen en ik houd van de leerstellingen die in die heilige Schriftuur voorkomen. Vandaag wil ik één van de unieke leerstellingen erin bespreken.

Ik herinner mij dat ik als jonge zendeling de brief van Paulus aan de heiligen in Korinte las en dat ik nadacht over de betekenis van de zin ‘geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde’ (1 Korintiërs 13:13). Ik vroeg mij af waarom de liefde de meeste [bedoeld wordt: de grootste, vert.] zou zijn.

Bij mijn studie van het Boek van Mormon kreeg ik er een nieuwe kijk op. Mormon, een profeet uit het oude Amerika, bracht het woord *naastenliefde* in verband met de Heiland. Hij zei: ‘naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig’ (Moroni 7:47).

Ik dacht na over de betekenis van de uitdrukking ‘liefde van Christus’. De betekenis daarvan is van essentieel belang omdat ‘de Here God geboden [heeft] dat alle mensen barmhartig moeten zijn, welke barmhartigheid naastenliefde is’ (2 Nephi 26:30). Als wij liefde moeten hebben, moeten wij wel weten wat het inhoudt. De uitdrukking ‘de

liefde van Christus’ kan drie betekenissen aannemen:

1. De liefde *voor* Christus
2. De liefde *van* Christus (voor ons)
3. De liefde *zoals* Christus liefheeft

Ten eerste: de liefde *voor* Christus. Bij dit begrip is Jezus het onderwerp van onze liefde. Ons leven moet de zichtbare uitdrukking zijn van onze dankbaarheid voor Hem. Dat is soms moeilijk te verwezenlijken. Ik volgde eens een les in een hogepriestersgroep die gegeven werd door een oudere broeder. Hij merkte op dat ‘wij vaak bidden “Dank u voor alle zegeningen die wij ontvangen”. Maar wat wordt er gezegd over de zegeningen die wij niet ontvangen? Het kan moeilijk zijn om ook daar dankbaar voor te zijn.’ Deze lieve broeder had voor het eerst in vijftig jaar het kerstfeest zonder zijn vrouw gevierd. Het is niet gemakkelijk om de Heer dankbaar te zijn in omstandigheden die wij niet aangenaam vinden.

Onze dierbare president Benson heeft ons zijn ervaringen verteld met heiligen der laatste dagen in landen die verscheurd werden door oorlog. Hij vertelde onder meer: ‘Een zuster uit Polen moest met haar vier kleine kinderen haar huis achterlaten. Zij ging meer dan vijftienhonderd kilometer te voet. Door de honger en de vrieskou verloor zij haar vier kinderen. Uitgemergeld stond zij voor ons in gescheurde klederen, haar voeten in doeken gewikkeld, en getuigde dat zij gezegend was’ (aprilconferentie 1980). De zegeningen die wij moeten missen mogen onze liefde voor de Heiland niet beïnvloeden. Anders zouden wij ons perspectief kunnen verliezen of verbitterd raken en onze liefde voor Christus verliezen.

Hoeveel houden wij van Hem? Is onze liefde afhankelijk van gunstige omstandigheden? Neemt zij toe of af al naar gelang de ervaringen die wij meemaken? Spreekt onze liefde voor Hem uit ons gedrag en onze houding? Onze liefde *voor* Christus steunt ons bij iedere behoefte die wij hebben en beïnvloedt iedere beslissing die wij moeten nemen.

Een tweede betekenis van het woord liefde is de liefde *van* Christus (voor ons).

Een profeet uit het Boek van Mormon geeft ons een geïnspireerde uitleg. Sprekende tot de Heer, heeft de profeet Moroni gezegd: ‘Gij hebt gezegd, dat Gij de wereld zo hebt liefgehad, dat Gij Uw leven voor de wereld hebt afgelegd (...). Deze liefde, die Gij voor de mensenkinderen hebt gehad, [is] reine liefde.’ (Ether 12:33-34).

Door te voldoen aan de strenge vereisten van de verzoening toonde de Heiland de grootst mogelijke liefde. ‘Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden’ (Johannes 15:13). En door zijn Zoon dit grote, onzelfzuchtige en pijnlijke offer te laten brengen heeft de Vader ons, zijn andere kinderen, getoond hoezeer Hij ons liefheeft.

De apostel Johannes getuigde heel precies van deze oneindige, maar voorwaardelijke liefde van de Goden, toen hij schreef: ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe’ (Johannes 3:16). Deze gave van liefde moet ontvangen worden. De verlossing van zonden die de Heiland ons aanbiedt, is vergeefs als wij niet bereid zijn om te voldoen aan de voorwaarden die de verzoening ons stelt.

Moroni geeft aan dat het noodzakelijk is om de liefde van God te ontvangen, wanneer hij in zijn gebed zegt: ‘De mensen [kunnen] zonder reine liefde of naastenliefde niet die plaats beërven, die Gij in de woningen Uws Vaders hebt bereid’ (Ether 12:34).

Enkele jaren geleden was ik een les aan het voorbereiden over een onderwerp dat ik bijzonder moeilijk vond. De avond voor de les bad ik om leiding en ging, nog altijd piekerend, slapen. Ik werd wakker met een bepaalde gedachte die ik later die ochtend met de cursisten deelde. Na de les kwam een jongeman naar mij toe en zei: ‘Deze les was voor mij bedoeld. Ik weet nu wat ik moet doen.’ Later vernam ik dat die les zijn eerste

contact met de kerk in vele jaren was geweest. Hij bracht zijn leven in orde en vervulde uiteindelijk een eervolle zending. Thans geniet hij van eeuwige gezinsbanden. Hij bezit de gave van de naastenliefde omdat hij de verzoenende liefde van Christus aanvaard heeft.

Een derde visie op liefde is om lief te hebben zoals Christus liefheeft. Met andere woorden, andere mensen zijn het voorwerp van deze christelijke liefde. Nephi heeft gezegd: 'Ik heb mijn volk lief (...). Ik heb de Joden lief (...). Ik heb ook de niet-Joden lief' (2 Nephi 33:7-9). Nephi had zoveel liefde voor iedereen dat wij ons kunnen afvragen hoe hij die verkreeg. Hij moet vast geleefd hebben overeenkomstig de goddelijke richtlijn die de Heiland nadien aanwees als de sleutel tot het ontwikkelen van naastenliefde: 'Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk ik u liefgehad heb.' (Johannes 13:34; cursivering toegevoegd.)

De liefde van Jezus was onlosmakelijk verbonden met zijn dienstbetoon en opoffering ten bate van anderen. Christelijke liefde kunnen wij alleen ontwikkelen door de stappen te volgen die de Heiland heeft voorgeschreven.

De apostel Johannes werd niet alleen door de Heer bemind, hij hield ook van anderen, zoals de Heer dat doet. Dit bevestigt hij ook wanneer hij zegt: 'Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten' (1 Johannes 3:16).

Is het toevallig dat zendelingen die een deel van hun leven in de dienst van anderen zijn geweest bij hun thuiskomst getuigen van hun liefde voor het volk dat zij gediend hebben? Verwondert het ons dat de bisschoppen en de andere leiders in de priesterschaps- en hulporganisaties die zich offeren getroosten voor anderen, vervuld zijn met liefde voor hen die gebaat zijn bij hun opofferingen? Bestaat er een grotere liefde onder sterfelijke wezens dan de liefde van een moeder die alles over heeft voor haar kind? Velen die de liefde nastreven die Jezus bezit, verkrijgen die op dezelfde manier als Hij die verkregen heeft.

Op een keer vroeg mijn vrouw een zuster uit de wijk om de les van de zustershulpvereniging van haar over te nemen daar zij verwachtte dat weekend weg te zijn. In de loop van de volgende week kwam die zuster het lesboek terugbrengen. Zij had ook een versgebakken brood meegebracht. Op het bijgevoegde briefje stond: 'Ik houd van u. U bent een bijzonder iemand. Dank u dat u aan mij gedacht hebt.' Zij was dankbaar omdat men haar gevraagd had om te dienen. Zij bezat de liefde van Christus.

Liefde is niet alleen een beginsel of een gebod; evenmin is het zomaar een woord

om daden en houdingen te beschrijven. Eigenlijk is het een innerlijke toestand die ontwikkeld en ervaren moet worden om begrepen te worden. Wij bezitten de liefde wanneer die deel gaat uitmaken van ons wezen. Mensen die de liefde bezitten houden van de Heiland, hebben van zijn liefde ontvangen en houden van andere mensen zoals Hij dat doet.

Het is merkwaardig dat het woord naastenliefde in geen enkel vers van het Oude Testament voorkomt. De profeten uit die tijd zullen ongetwijfeld even goed als de apostel Paulus of de profeten van het Oude Amerika de noodzaak van naastenliefde begrepen hebben. Deze profeten zullen even goed geweten en onderwezen hebben dat 'naastenliefde de reine liefde van Christus [is]' (Moroni 7:47). Wij vragen ons af of de vijanden van Christus deze zaligmakende waarheden opzettelijk uit de heilige Schriften

weggehaald hebben, zoals Nephi voorspelde dat er duidelijke en hoogst waardevolle delen weggenomen zouden worden (zie 1 Nephi 13:20-29). Ook in het Nieuwe Testament wordt de naastenliefde slechts gedeeltelijk uitgelegd. Gelukkig heeft het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus, het inzicht in dit eeuwige beginsel voor ons hersteld. Ik getuig dat wij nader tot God zullen komen door volgens dit beginsel te leven. Wij zullen echt meer op Hem beginnen lijken.

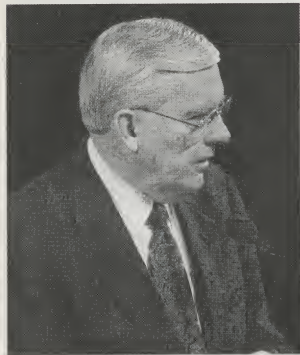
Wij kunnen individueel, maar ook als volk, dezelfde vrede en hetzelfde geluk ervaren die eertijds bijna tweehonderd jaar lang ervaren werden toen 'er geen twisten in het land [waren] wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde' (4 Nephi 1:15). Dit weet ik, zoals ik weet dat de Heiland leeft, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De blijdschap van vervulde hoop

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Mijn boodschap (...) is gewoon de volgende: de Heer staat aan het roer. Hij kent het einde vanaf het begin.'

Wij leven in een moeilijke tijd, broeders en zusters, en het is belangrijk dat wij een positief en hoopvol toekomstperspectief bewaren. Meer dan vroeger krijg ik vragen over de tekenen des tijds en of ik denk dat het einde van de wereld nabij is. Mijn antwoord is hetzelfde antwoord dat Jezus bijna tweeduizend jaar geleden gegeven heeft: 'Maar van dien dag of van die ure weet niemand, ook de engelen in den hemel niet, ook de Zoon niet, alleen de Vader. Ziet toe, blijft waakzaam. Want gij weet niet, wanneer de tijd is' (Marcus 13:32-33).

Toen Jezus gevraagd werd naar het teken van zijn komst, zei Hij: 'Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is nog niet. Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeten' (Matteüs 24:6-8).

Hoewel de profetieën ons vertellen dat dit alles zal gebeuren, raken steeds meer mensen in paniek bij het zien van toenemende, wereldwijde rampspoed. Als leden van de kerk mogen wij de waarschuwing van de

Heiland niet vergeten: 'Weest niet verontrust; want dat moet geschieden'. Wij leven in een moeilijke tijd waarin natuurkrachten een golf van 'hongersnoden en aardbevingen' lijken te veroorzaken.

Ik las onlangs een krantartikel waarin statistieken werden aangehaald van de U.S. Geological Survey waaruit blijkt dat aardbevingen over de hele wereld in aantal en in kracht toenemen. Volgens dat artikel werden van 1920 tot 1929 slechts twee grote aardbevingen geregistreerd (aardbevingen van 6 of meer op de schaal van Richter), van 1930 tot 1939 vijf, van 1940 tot 1949 vier. Van 1950 tot 1959 deden er zich negen grote aardbevingen voor, van 1960 tot 1969 vijftien, van 1970 tot 1979 zesenvertig en van 1980 tot 1989 tweënvijftig. Sinds 1990 hebben zich ongeveer evenveel aardbevingen voorgedaan als gedurende het hele vorige decennium.

Zowel in fysisch als in sociaal opzicht worden de evenwichten op aarde danig verstoord. In de Verenigde Staten duizelen wij nog steeds van twee vernietigende orkanen. Op de Filipijnen lijkt er geen einde te komen aan de vernietigende uitbarstingen van de vulkaan Pinatubo. Hongersnood heeft delen van Afrika in zijn greep en veroorzaakt tragisch menselijk leed. In mindere mate worden ook in landen met een hoge levensstandaard miljoenen mensen door hongers getroffen.

In vele delen van de wereld heersen politieke onrust, oorlog en economische chaos. Met de dag worden de plagen van pornografie, drugmisbruik, zedeloos gedrag, AIDS en kindermishandeling kwaadaardiger. De media zijn druk bezig om een onverzagbare hongersnaam, moord, geweld, bloot, seks en godslastering te stillen. Is dit niet de dag waarover Moroni sprak toen hij zei: 'Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelinge' (Mormon 8:35). Daarna profeteerde hij over de toestand van de wereld zoals die zich vandaag voordoet.

Broeders en zusters, of wij ons nu al dan

niet in de laatste dagen of zelfs in 'het begin der weeten' bevinden, zoals de Heiland voorspelde, sommigen onder ons vinden ons leven bezwaard door ontgoeheling en verdriet. Velen voelen zich hulpeloos en kunnen de chaos, die in de wereld lijkt te heersen, niet aan. Anderen lijden omwille van gezinsleden die meegesleurd worden in een verwelende, neerwaartse stroom van verzwakende waarden en normverval. Vooral kinderen lijden in een samenleving die wegdrijft van de geboden van God.

Velen hebben zich er al in geschikt dat het kwaad en het geweld van de wereld niet meer te keren zijn. Zij hebben de hoop opgegeven en hebben besloten om niet langer de wereld voor henzelf en voor hun gezinnen te willen verbeteren. Zij hebben zich aan de wanhoop overgegeven.

Toegegeven, wij hebben voldoende redenen om bezorgd te zijn omdat wij geen pakkende antwoorden hebben voor de ogenschijnlijk onoplosbare problemen die de mensheid bedreigen. Maar ondanks dit donkere beeld – en het zal nog verslechteren – mogen wij nooit de hoop opgeven! Toen Moroni onze tijd zag, gaf hij deze raad: 'Daarom moet er geloof zijn; en indien er geloof moet zijn, moet er ook hoop zijn' (Moroni 10:20).

Tot allen die ten prooi zijn gevallen aan gevoelens van wanhoop richt ik deze woorden die de Heer ons gegeven heeft bij monde van de profet Joseph Smith: 'Vreesst daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen. (...) Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreesst niet' (Leer en Verbonden 6:34, 36), '(...) aldus ben Ik ook in uw midden' (Leer en Verbonden 6:32).

Mijn boodschap vandaag, broeders en zusters, is gewoon de volgende: de Heer staat aan het roer. Hij kent het einde vanaf het begin. Hij heeft ons voldoende richtlijnen gegeven om ons veilig door elke crisis te loodsen, op voorwaarde dat we die richtlijnen volgen. Zijn oogmerken zullen bereikt worden en de dag zal komen dat wij de eeuwige redenen voor al deze gebeurtenissen zullen begrijpen. Daarom moeten wij ons in deze tijd hoeden voor overdevre reacties of extreme voorzorgsmaatregelen. Maar wij moeten wel de geboden van God blijven onderhouden en de hoop niet opgeven!

Waar halen wij dan de hoop vandaan temidden van zoveel beroering en rampspoed? Onze enige hoop op geestelijke zekerheid in deze beroerde tijden ligt erin om ons hart en onze gedachten op Jezus Christus te vestigen. De profet Mormon heeft gezegd: 'Gij [zijt] door de verzoening van Christus en door de kracht van Zijn opstanding hoop

hebben om tot het eeuwige leven te worden opgewekt; en dit wegens uw geloof in Hem volgens de belofte. Daarom moet iemand, indien hij geloof heeft, noodzakelijk hoop hebben; want zonder geloof kan er geen hoop zijn' (Moroni 7:41-42).

Geloof in God en in zijn Zoon, Jezus Christus, hebben wij absoluut nodig om een juist perspectief te bewaren in moeilijke tijden van beproeving. Denk eraan dat er zich in ons leven niets kan voordoen dat Hij niet begrijpt. Alma heeft gezegd: 'Hij zal uitgaan en de pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op zich nemen' (Alma 7:11).

Keer u tot Hem als u ontmoedigd bent en leiding zoekt in uw leven. Gewapend met het schild des geloofs en met de zekerheid dat, als wij de geboden Gods naar beste vermogen onderhouden, kunnen wij iedere dag vele uitdagingen aan en kunnen wij onze grootste zwakheden en angsten overwinnen.

Natuurlijk betekent dat niet dat ons noodzakelijkerwijs persoonlijk leed of zielemart bespaard zal blijven. Gerechtigheid vrijwaart ons niet van tegenspoed. Maar geloof in de Heer Jezus Christus, waar geloof, dat onverdeeld en onwrikbaar is, is een macht waar men in het heeal rekening mee houdt. Het kan een macht zijn die wonderen tot stand brengt. Of het kan een bron zijn van innerlijke kracht, die ons vrede en troost schenkt en de moed om door te gaan.

Wanneer we eenmaal ons geloof en ons vertrouwen in actie omzetten, ontstaat er hoop. Hoop komt voort uit geloof en geeft zin aan alles wat wij doen. Het kan ons zelfs die rustige zekerheid geven dat wij gelukkig kunnen leven in een zondige wereld vol rampspoed en onrechtvaardigheid.

Tegen het einde van zijn sterfelijke bediening gaf de Heiland aan zijn geliefde discipelen de volgende hoopvolle geruststelling: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld dien geeft, geef Ik hem u.' Uw hart worde niet ontroefd of versaaft' (Johannes 14:27).

Hoop is een bijzonder beginsel om mee te leven. Toch hebben sommigen onder ons alle hoop verloren omwille van zonde en overtreding. Men kan vóóer verstrikt raken in de wereld dat men geen uitweg meer ziet en alle hoop verliest. Mijn oproep aan allen die in deze val van de tegenstander zijn gelopen is om nooit op te geven! Ongeacht hoe uitzichtloos de toestand wel mag lijken of nog kan worden, geloof mij, u kunt altijd hoop blijven koesteren. Altijd!

Ik had onlangs het voorrecht om een prachtig gezin te verzegelen in de tempel. Het was een geweldige ervaring, zoals dat bijna altijd het geval is bij dergelijke gele-

genheden. Als u de vader van dit gezin enkele jaren geleden zou hebben gekend, zou u het wonder kunnen begrijpen dat zich op die dag in het Huis des Heren voltrok. Met zijn goedkeuring lees ik u de volgende passage voor uit een brief die hij mij schreef: 'Vanaf mijn geboorte was ik al lid van de kerk; van jongs af heeft mijn moeder mij in het evangelie onderwezen. Haar toewijding en standvastigheid hebben bij mij een klein, smeuënd getuigenis achtergelaten dat ik steeds heb behouden, ook tijdens de wildste jaren van mijn leven. Toen ik een tiener was, kreeg Satan mij goed te pakken. Het was eind jaren zestig, begin jaren zeventig, een roerige periode, en Satan was druk met mij bezig. Ik werd meegesleurd met de leef-maar-raak-rage van gratis drugs, vrije liefde, en "laat de rest van de wereld maar stikken". Na mijn eerste biertje ging alles langzaam bergafwaarts. Na de drank was het zoveel gemakkelijker om drugs te gaan gebruiken. Maar om aan drugs te komen, moet je een goede leugenaar zijn. Je leert om op alle mogelijke manieren je daden voor anderen verborgen te houden.

'Na vele jaren op die manier geleefd te hebben, leek mijn moreel besef volledig uitgehöld. Mijn geweten was verschrompeld en ik was volkomen depressief en wanhopig geworden. Ik zag vrienden ten onder gaan aan drugs en zelfmoord plegen. Mettertijd kwamen mijn vrienden en ik in aanraking met het gerecht. Overigens zit een aantal van mijn vroegere vrienden nog steeds in de gevangenis. Als mijn moeder mij als kind niet die kleine vonk van een getuigenis had gegeven dat onze Hemelse Vader nog altijd van mij hield, twijfel ik eraan of ik ooit deze brief geschreven zou hebben.'

Sommige ouders zouden alle hoop voor deze verloren zoon opgegeven hebben, maar niet de moeder van deze man. Zij bleef erin geloven dat hij zou terugkeren tot de leerstellingen uit zijn jeugd en dat hij opnieuw vertrouwen zou stellen in Jezus Christus. Met de steun van een liefhebbend gezin en vrienden heeft hij dat ook bereikt. Laat mij opnieuw citeren uit zijn brief:

'Als er iets is wat ik geleerd heb, dan is het wel dat het er niet toe doet hoe verloren je voelt, noch hoe laag je gevallen bent, vergeving en innerlijke vrede blijven mogelijk. Ik heb geleerd dat hoe zóóer iemand zich van de Heer verwijdt, hoe moeilijker het is om tot Hem en in zijn leer terug te keren. Maar toen ik eenmaal mijn hart opnieuw voor Hem geopend had en ik mijn Hemelse Vader in gebed gesmeekt had om mij in de naam van zijn Zoon Jezus Christus te helpen, leerde ik opnieuw de kracht van bekeering kennen en de zegeningen van gehoorzaamheid aan de geboden van God.'

Broeders en zusters, ik wou dat u die dag in de tempel de blijdschap had kunnen er-

varen van vervulde hoop. U zou net als ik de liefde voor God en het geluk van die moeder gevoeld hebben, die daar omringd was door haar vier zonen met hun echtgenotes en andere gezinsleden.

De apostel Paulus onderrichtte dat er drie goddelijke beginselen zijn waarop wij ons leven kunnen bouwen, namelijk geloof, hoop en liefde (zie 1 Korintiërs 13:13). Te zamen vormen zij een draagvlak zoals de drie poten van een driepoot. Ieder beginsel is belangrijk op zich, maar heeft tegelijk een belangrijke ondersteunende rol. Ieder is namelijk onvolkomen zonder de andere. Hoop helpt geloof te ontwikkelen. Op dezelfde manier doet echt geloof hoop ontstaan. Wanneer wij hoop beginnen te verliezen, schieten wij tevens tekort in ons geloof. De beginselen van geloof en hoop moeten samen aangewend worden met liefde, die de grootste van allen is. Mormon zegt: 'naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig' (Moroni 7:47). Zij is de volmaakte uitdrukking van ons geloof en onze hoop.

In combinatie met elkaar zullen deze drie eeuwige beginselen ons een breder en eeuwig perspectief geven dat wij nodig hebben om de moeilijkste uitdagingen van het leven aan te kunnen, met inbegrip van de voorspelde oordelen van de laatste dagen. Echt geloof houdt hoop op de toekomst; het stelt ons in staat om verder te kijken dan onze eigen zorgen van vandaag. Die hoop beweegt ons ertoe dagelijks de zuivere liefde van Christus te tonen in onze daden van geloof en dienstbetoon.

Ik verkeer u, broeders en zusters, dat onze Hemelse Vader ons kent, zowel ieder persoonlijk als ons allemaal. Hij begrijpt de spirituele, de materiële en de emotionele moeilijkheden waarmee wij in de wereld geconfronteerd worden. Eigenlijk maken zij alle deel uit van zijn plan voor onze eeuwige groei en vooruitgang. En zijn belofte aan ons ligt vast: 'Hoor die in geloof volhardt, en Mijn wij doet, [zal] overwinnen' (Leer en Verbonden 63:20). De Heiland gaf deze belofte: 'Geen wapen, dat tegen u wordt bereid, zal gelukken; (...) Dit is het erfdeel van de dienaren des Heren' (3 Nephi 22:17).

Dat wij allen 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat' mogen vinden (zie Filippiëzen 4:7). Zij kan alleen gevonden worden door naastenliefde, geloof en hoop.

Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat de Heer Jezus Christus leeft. Hij heeft zijn kerk op aarde hersteld door middel van de profet Joseph Smith. Onze verzekering van het eeuwige leven ligt in onze liefde voor God en in het onderhouden van zijn geboden. Uit deze zekerheid put ik hoop en geloof. Dat het zo moge zijn voor ieder van ons, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een vurig getuigenis

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf apostelen

'Ik geef u drie suggesties die de vlam van het getuigenis zullen aanwakkeren en u zullen beschermen tegen de wolven van het kwaad rondom ons.'

Jaren geleden zwierven grote horden wolven rond over de vlakten van de Oekraïne, waardoor reizen in dat deel van de wereld zeer gevaarlijk was. Deze horden waren onvervaard en konden niet afgeschrikt worden door mensen of de wapens uit die tijd. Het enige waar zij blijkbaar bang voor waren, was vuur. Daarom hadden reizigers die zich ver van een stad bevonden de gewoonte om grote kampvuren aan te leggen en die 's nachts brandende te houden. Zolang het vuur helder oplaaide, bleven de wolven weg. Maar als men het liet uitgaan, maakten de wolven zich op voor een aanval. Reizigers begrepen dan ook dat het aanleggen en het onderhouden van een knetterend vuur niet alleen een kwestie was van gezelligheid en comfort, maar van overleven. (Zie Mary Pratt Parish, verslag aprilconferentie 1972.)

Hoewel in deze tijd ons levenspad niet meer onveilig gemaakt wordt door horden wolven, worden wij – in geestelijk opzicht – wel geconfronteerd met Satans misleidende wolven in de vorm van kwaad, verleiding en zonde. Wij leven in gevaarlijke tijden en deze roofzuchtige wolven dwalen rond over de geestelijke vlakten op zoek naar mensen met een zwak geloof of een zwak getuigenis. In zijn eerste brief heeft Petrus Satan beschreven als 'onze tegenpartij, de duivel, [die] rondgaat als een brullende leeuw, zoe-

kende wie hij zal verslinden' (1 Petrus 5:8). De Heer heeft de profeet Joseph Smith gezegd dat 'vijanden rondom u sluipen, als wolven belust op het bloed van het lam' (Leer en Verbonden 122:6). Wij staan allen bloot aan aanvallen. Maar wij kunnen ons wapenen met de bescherming van een brandend getuigenis dat, zoals een kampvuur, op de juiste manier opgebouwd is en zorgvuldig onderhouden wordt.

Jammer genoeg denken sommige leden van de kerk dat hun getuigenis een groot vuur is terwijl het in werkelijkheid niet meer is dan een klein kaarslichtje. Hun getrouwheid berust meer op gewoonte dan op heiligheid en hun streven naar rechtschapenheid moet het bijna altijd afleggen tegen hun streven naar eigenbelang en plezier. Onder de bescherming van dergelijke zwakke getuigenissen zijn deze reizigers op de snelweg van het leven gemakkelijke prooi voor de wolven van de tegenstander.

De Heiland wist dat vele volgelingen van Hem het moeilijk zouden hebben met de strenge eisen van waar discipelschap. Daarom leerde Hij hun hoe zij een brandend getuigenis konden opbouwen. Tijdens de avond vóór zijn kruisdood vierde Jezus het paasfeest met zijn twaalf geliefde apostelen, waarvan de meesten gedurende heel zijn bediening bij Hem geweest waren. Op een bepaald moment keerde de Heer zich tot Petrus, zijn trouwe vriend en senior-apostel. Omdat Hij wist wat er na zijn hemelvaart van Petrus verwacht zou worden, vroeg Hij hem: 'Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat u uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij *eenmaal tot bekering gekomen zijt*, versterk dan uw broeders' (Lucas 22:31-32; cursivering toegevoegd).

Stel u even in de plaats van Petrus. Drie jaar geleden heeft een heilige vreemdeling u uitgenodigd om uw vissersboot en uw netten, nodig om te voorzien in uw onderhoud en in dat van uw gezin, achter te laten en Hem te volgen. Dat hebt u zonder aarzelen gedaan; u hebt Hem drie jaar lang gevolgd, liefdegehad, gesteund en ondersteund. U hebt gezien hoe Hij de geleerden beschaamd heeft, de lijdenden en vermoedde getroost, de zieken genezen en de doden opgewekt.

U hebt Hem boze geesten zien uitwerpen, de zee zien stillen, ja, enkele minuten kon u zelfs op het water naar Hem toe wandelen. U was bij Hem toen Mozes en Elias aan Hem verschenen en u zag Hem voor uw eigen ogen van gedaante veranderen. Uw hele leven hebt u aan Hem toegewijd. En nu vraagt Hij u om uw broeders te versterken 'als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt'.

Petrus stond versted. Hij verzekerde de Heer: 'Here, met U ben ik bereid ook gevangenis en dood in te gaan!' Maar Jezus kende Petrus en begreep zijn reactie. Hij veroordeelde Petrus niet wegens een tekort aan overtuiging; Petrus gaf blijk van zijn overtuiging toen Jezus aangehouden werd. Eigenlijk vertelde de Heiland Petrus wat hij moest doen wanneer zijn getuigenis steviger was geworden.

Zoals de Heer Petrus kende, zo begrijpt Hij ook u en mij op het ogenblik dat ons getuigenis niet zo helder oplicht als wij wel denken of willen. Misschien is dat getuigenis in bepaalde gevallen op een onverstandige manier opgebouwd, op een sociale basis van programma's en personen in plaats van op de veilige rots van persoonlijke openbaring. Of misschien hebt u uw getuigenis in de loop der jaren laten verflauwen door onbruik en geestelijke zelfvoldaanheid.

Ongeacht de reden waarom uw getuigenis verzwakt is, de Heiland spoort u liefdevol aan om tot Hem te komen en in Hem versterkt te worden. Hij heeft tot Moroni gezegd: 'En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheden tonen. Ik geef de mensen zwakheden, opdat zij nederig mogen zijn; (...) want indien zij zich voor Mij veranderen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Sommige mensen zijn zwak in geloof en getuigenis en zijn er zich zelfs niet van bewust hoe hachelijk hun toestand eigenlijk is. Velen zouden zich beledigd voelen als het hen gezegd werd. Zij steken de rechterhand op om kerkleiders te steunen, maar klagen en mopperen daarna als een beslissing genomen wordt die niet overeenstemt met hun manier van denken. Zij beweren Gods geboden te gehoorzamen, maar vinden het niet erg om op zondag voedsel te gaan kopen en dan de Heer te vragen om het te zegenen. Sommigen zeggen dat zij hun leven zouden geven voor de Heer, maar weigeren een roeping in de kinderkamer.

De Heiland was zeer duidelijk toen Hij het had over mensen die 'Mij slechts met woorden naderen en met lippen eren, terwijl [zij hun] hart verre van Mij houden' (Jesaja 29:13). In zijn eigen woorden: 'Niet en ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de he-

melen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid' (Matteüs 7:21-23).

Niemand zou willen dat de Heer zulke teleurstellende woorden over hem of haar zou spreken. Daarom moet u alles doen wat in uw macht ligt om er absoluut zeker van te zijn dat het geestelijke vuur van uw getuigenis voldoende groot is om de wolven der duisternis op afstand te houden. Zoals de apostel Paulus opmerkte: '[Wij] allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods' (Romeinen 3:23). Niemand van ons heeft reeds zoveel vooruitgang geboekt in zijn leven dat hij zijn getuigenis niet voortdurend moet versterken.

Ik geef u drie suggesties die de vlam van het persoonlijk getuigenis zullen aanwakkeren en ons zullen beschermen tegen de wolven van het kwaad die onze geestelijke veiligheid bedreigen.

Ten eerste: zorg ervoor dat uw getuigenis grondvest is op het solide fundament van geloof in de Heer Jezus Christus. Hoewel wij de omgang met de leden fijn vinden en ons goed voelen over de geïnspireerde programma's van de kerk, toch moeten wij eraan denken dat wij slechts één veilig anker voor onze ziel hebben. De profet Helaman formuleerde het tegenover zijn zonen op deze manier: 'En nu, mijn zonen, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

Misschien bent u wel iemand wiens eerste contact met het evangelie de prachtige muziek van het Tabernakelkoor was. Misschien bent u in uw leven wel gezegend door het welzijnsprogramma van de kerk doordat u gehoor gaf aan de profetische oproep om een jaarvoorraad aan te leggen. Dat zijn wonderlijke, geïnspireerde facetten van de kerk die God voorzien heeft om zijn kinderen te helpen tot Christus te komen. Het bijleven echter hulpmiddelen en zijn geen doel op zich. Het uiteindelijke voorwerp van onze toewijding blijft onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus.

Vaak horen we dat kerkleden inactief geworden zijn omdat een of andere leider,

President Thomas S. Monson (rechts) wordt verwelkomd door de ouderlingen Boyd K. Packer (links) en Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalf.

leraar of lid iets gezegd of gedaan heeft wat hen beledigde. Het geloof van anderen is geschokt toen de algemene autoriteiten een standpunt innamen waar zij het niet mee eens waren. In dergelijke gevallen heb ik mijn twijfels over het geloof van deze mensen, met name of het stevig grondvest was in de Heer Jezus Christus of dat het gewoon gebaseerd was op hun eigen ideeën en sociale opvattingen over hoe de kerk en haar leden zouden moeten zijn.

De Schriften leren ons: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet' (Spreuken 3:5). In zijn aangrijpend gebed in Johannes hoofdstuk 17 onderwijst de Heiland ons de volgende diepe waarheid: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondent hebt' (Johannes 17:3). Het allerbelangrijkste voor ons zou moeten zijn dat wij een getuigenis ontwikkelen dat gebaseerd is op een oprechte, persoonlijke relatie met onze Hemelse Vader en zijn dierbare Zoon, Jezus Christus, en op ons geloof in Hen.

Gesterk door dergelijk geloof zijn wij klaar voor mijn tweede suggestie, die je kunt vergelijken met een tweede laag aanmaakhout op het vuur: nederige, oprechte

bekering. Weinig zaken kunnen het vuur van de Heilige Geest in iemands hart vlugger doven dan zonde. Zonde verdooft de geestelijke gevoeligheid, vermindert iemands zelfvertrouwen en gevoel van persoonlijke veiligheid en verwijderd iemand van de Heiland. Wie gebukt gaat onder de last van zonde waarvan men zich niet heeft bekeerd, is eerder geneigd om bijkomende ongehoorzaamheid te rationaliseren. Hoe meer men zonde rationaliseert, hoe groter het gevaar dat Satans wolven schade kunnen aanrichten.

Weinigen zullen het geestelijk gevaar in twijfel trekken van grote zonden als moord of overspel. Maar hoe zit het met iemand die werktijd gebruikt om eigen zaken af te handelen, of iemand die stiekem een pornografische film gaat zien, een student die spiekt op school of een ouder die gezinsavond een goede zaak vindt – voor anderen?

De naakte waarheid is: wat ons niet nader tot God brengt, voert ons weg van Hem. Er bestaat geen neutrale, grijze zone, waar wij een beetje kunnen zondigen zonder de prijs van geestelijke terugval te betalen. Daarom moeten wij ons bekeren en dagelijks nederig op onze knieën tot Christus komen, zodat wij ervoor kunnen zorgen dat het vuur van

ons getuigenis niet door zonde gedooft wordt.

Mijn derde suggestie is dat wij de Heiland navolgen: Hij heeft het voorbeeld gegeven. In ieder streven of onder iedere omstandigheid kunnen wij ons afvragen wat Jezus zou doen en ons gedrag daarop afstemmen. Bijvoorbeeld: Wat voor een huisonderwijzer zou de Heiland zijn? Zou Hij wel eens een bezoek overslaan? Zou Hij een gezin bezoeken zonder een boodschap achter te laten? Of zou Hij als een goede herder voortdurend en liefdevol over zijn gezinnen waken? In ons hart weten wij wat voor een huisonderwijzer Jezus zou zijn, zoals wij ook weten wat voor een bisschop, leraar, jeugdwerkleider, secretaris of adviseur voor de jeugd Hij zou zijn. Hoewel wij in dit leven niet volledig aan zijn maatstaf van uitmuntendheid zullen beantwoorden, zullen we een heel eind verder komen als we eraan werken dan als we niets doen.

Hetzelfde principe kunnen wij ook voor andere bezigheden aanhouden. Wat voor een ouder zou Jezus zijn? Wat voor een buurman, werknemer, werkgever, student, of vriend? Als wij zo goed mogelijk trachten Jezus in ons leven na te volgen, zal ons getuigenis voortdurend versterkt worden en ons geestelijk vuur nooit tot kleine vlammetjes gereduceerd worden.

Wij leven in hachelijke tijden. Satans invloed is vaak overweldigend en onstuimbaar. Denk aan de belofte van God tot hen die een helder, vurig getuigenis ontwikkelen en onderhouden: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, (...) ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand' (Jesaja 41:10).

De sterkte van de kerk ligt in de sterkte en de levenskracht van de getuigenissen van de leden. Een rotsvast getuigenis is het verschil tussen getrouwheid en afvalligheid.

Ik getuig dat om een gelukkig, voldoende gevend en geestelijk leven te hebben, ons getuigenis gegrondvest moet zijn op het fundament van geloof in de Heer, Jezus Christus, op nederige en oprechte bekering en op de navolging van het voorbeeld van de Heiland.

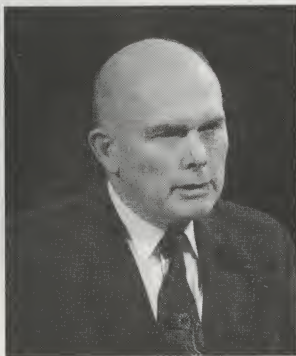
Ik weet dat onze Hemelse Vader leeft en elk van zijn kinderen liefheeft. Zijn Zoon, Jezus Christus, is onze Heiland en Verlosser. De verzoening van Christus geeft ons allen de onsterfelijkheid en de mogelijkheid van het eeuwige leven, het soven laten dat God leeft, als wij ons van onze zonden bekeren en getrouw de geboden onderhouden. Joseph Smith is een profeet van de Heer. Door hem heeft de Heer in deze laatste dagen het evangelie van Jezus Christus hersteld. President Ezra Taft Benson is onze profeet voor deze tijd. Ik getuig van deze goddelijke waarheden in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapsbijeenkomst
3 oktober 1992

Goddelijke bescherming

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Over de hele wereld worden trouwe heiligen der laatste dagen tegen de macht van de boze en zijn dienstknechten beschermd totdat zij hun taak in het sterfelijk leven hebben volbracht.'

Geliefde broeders, dit is een belangrijke gebeurtenis. Draggers van het heilige priesterschap komen op vele plaatsen in de wereld bijeen om inspiratie op te doen en instructies te ontvangen.

Net als veel andere oudere mannen in deze bijeenkomst heb ik zoons en kleinzonen op verschillende plaatsen die nu luisteren. We willen dat deze vergadering waardevol en interessant voor de jongemannen van de priesterschap zal zijn. Ik wil me voornamelijk tot hen richten.

Toen ik nog jong was, bracht ik de meeste avonden met een of ander boek door. Een van mijn lievelingsboeken was *Hurlbut's Story of the Bible*. Het boek was door een protestantse predikant uitgegeven en waarheden uit de Bijbel aan jonge mensen te vertellen, en het bevatte 168 bijbelverhalen.

Ik was dol op die verhalen en las ze vaak. Ik wil vanavond een paar van mijn lievelingsverhalen aan jullie vertellen, ingaan op de daarin vervatte leerstellingen en de invloed daarvan op mijn leven.

Ik zal beginnen met een verhaal waarvan ik vroeger dacht dat ik het begreep, maar

waarvan de ware betekenis pas later tot mij doordrong.

De Heer sprak tot Abraham en zei hem met zijn enige zoon Isaak naar de top van een berg in het land Moria te gaan, 'en offer hem daar tot een brandoffer' (Genesis 22:2).

De eerste keer dat ik het verhaal las, wist ik niet wat een brandoffer was. Maar ik woonde op een boerderij met dieren en met bergen in de omgeving, dus de rest van het verhaal snapte ik wel.

Abraham stond vroeg in de ochtend op, zadelde een van zijn dieren en ze gingen op weg. Ik wist zeker dat Isaak het prachtig vond om met z'n vader zo'n tocht te maken.

Op de derde dag beklommen Abraham en Isaak de berg om God te aanbidden. Net als de meeste jongemannen was Isaak nieuwsgierig. Hij zag het vuur en het hout en het mes, 'maar', vroeg hij zijn vader, 'waar is het lam ten brandoffer?' (Genesis 22:7). Pas toen ik zelf zoons had, beseftte ik hoeveel pijn het Abraham gedaan moet hebben toen hij simpelweg antwoordde: 'God zal zichzelf voorzien (...), mijn zoon' (Genesis 22:8).

Toen ze bij de aangewezen plaats kwamen, bouwde Abraham een altaar en legde er hout op. Dan, zo lezen we in de Bijbel, 'bond [Abraham] zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout' (Genesis 22:9). Wat zal Isaak gedacht hebben toen Abraham zoiets vreemds deed? De Bijbel zegt niets over tegenspartelen of verzet. Isaaks stilzwijgen moet wel betekenen dat hij zijn vader volledig vertrouwde en gehoorzaamde.

En dan staat er in de Bijbel: 'Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten' (Genesis 22:10).

Zoals jullie weten slaagde Abraham voor zijn examen en de Heer spaarde de jonge Isaak. 'Strek uw hand niet uit naar de jongen', gebod een engel Abraham (Genesis 22:12). Een ram die met zijn horens in het struikgewas verward was geraakt, werd in de plaats van Isaak geofferd.

Toen ik nog jong was, vond ik het vooral een avontuurlijk verhaal, hoewel ik onder de indruk was van Isaaks gehoorzaamheid. Toen ik ouder werd, leerde ik dat wat Abraham en Isaak daar meemaakten, in de Schriften een gelijkenis genoemd wordt, iets wat lijkt op of ons herinnert aan iets anders. Jakob, een profeet in het Boek van Mormon, zei dat het gebod aan Abraham om zijn zoon Isaak te offeren 'een gelijkenis is van God en zijn Eniggeborene Zoon' (Jakob 4:5).

Dit verhaal laat ook zien hoe goed God is door Isaak te sparen en in zijn plaats een ram te geven zodat hij niet zou hoeven sterven. Door onze zonden en onze sterfelijkheid zijn wij, net als Isaak, tot de dood veroordeeld. Als alle hoop weg is, geeft onze Hemelse Vader het Lam van God, en door zijn offer worden wij gespaard.

De apostel Paulus onderwees dat de Schriften 'nuttig [zijn] om te onderrichten (...) in de gerechtigheid (2 Timoteüs 3:16). Door wat in de Schriften geschreven staat, worden ook wij in de gerechtigheid onderricht. Door voorbeelden uit de praktijk laten ze ons zien wat de gevolgen zijn van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan Gods geboden.

Een bijzonder belangrijk voorbeeld voor jonge mensen is dat van de jonge Jozef die naar Egypte werd verkocht. Hoewel hij maar een slaaf was, bleken Jozefs capaciteiten zo indrukwekkend te zijn dat hij de verantwoording kreeg voor alles wat zijn meester had, thuis en op het veld (zie Genesis 39:4-6). Toen hij eenmaal een vooraanstaande en invloedrijke positie had, werd Jozef op de proef gesteld.

De vrouw van zijn meester probeerde hem tot overspel te verleiden. Jozef ging niet op haar toenaadering in en zei dat hij het vertrouwen van haar man niet zou beschamen. Vooral niet het grotere vertrouwen dat hij zou beschamen door, met Jozefs woorden, met 'dit grote kwaad' tegen God te zondigen (Genesis 39:9). Keer op keer wees hij haar af. Toen, op een dag dat er niemand anders thuis was, pakte ze Jozefs kleren vast. Wat er toen gebeurde, wordt in levendige bewoordingen beschreven: 'Maar hij liet zijn kleed in haar hand achter, vluchtte en liep naar buiten' (Genesis 39:12).

Wat een krachtig voorbeeld van gerechtigheid! Diezelfde leerstelling wordt ook in deze hedendaagse openbaring gegeven: 'Gaat uit van onder de goddelozen. Redt u. Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt' (Leer en Verbonden 38:42). Door deze woorden wordt ons allen geboden om Jozefs voorbeeld te volgen.

Iets wat uit al mijn lievelingsbijbelverhalen naar voren kwam, was de manier waarop de Heer zijn goede en trouwe zoons beschermde. Toen ik jong was, vond ik dat het mooiste van het verhaal over Jozef.

We weten allemaal hoe de jaloerse oudere zoons van Jakob een plan maakten om hun begunstigde broer te doden. Na Jozef vastgepakt en in een put te hebben gekoopt, besloten ze om hem als slaaf te verkopen in plaats van te doden. Op het moment dat de zoon vader vertelden dat Jozef door wilde dieren was verscheurd, was Jozef met de kooplieden die hem gekocht hadden op weg over de vlakten van Kanaän naar Egypte en slavernij (zie Genesis 37).

In Egypte werd Jozef ten onrechte gevangengezet. Maar zelfs daar blonk hij uit en de Heer zegende hem. Na verloop van tijd legde hij Farao's droom uit en werd hij heerser over heel Egypte. In die machtige positie was hij in staat zijn volk van de hongersnood te redden, en zijn broers die hem zo verkeerd hadden behandeld, lief te hebben en te vergeven (zie Genesis 40-45).

Als jongen vond ik Jozefs avonturen reuze spannend en ik was diep onder de indruk van de manier waarop de Heer hem verlostte van dreigende moordaanslagen, slavernij en gevangenschap. De eerste keer dat ik het Boek van Mormon las, kwam ik de uitspraak tegen dat 'Jozef, die (...) naar Egypte werd verkocht, (...) door de hand des Heren werd bewaard' (1 Nephi 5:14). Ik heb sindsdien de Schriften vaak gelezen, en ik heb ontdekt dat die soort bescherming er voor iedereen is. In de Bijbel staat bijvoorbeeld: 'De Here bewaard de getrouwen' (Psalm 31:23), en dat God 'hun die bij Hem schuilen, (...) ten schild' is (Spreuken 30:5).

Nog een geliefd voorbeeld van Gods bescherming is de herdersongen David. David had een sterk geloof in de God van Israël en dat geloof gaf hem grote moed.

Toen de legers van de Filistijnen klaarstonden om tegen de Israëlieten ten strijde te trekken, kwam de grote Goliat naar voren en daagde de Israëlieten uit om iemand met hem te laten vechten. Koning Saul en heel

Israël waren 'zeer verschrikt en vreesden zeer' (1 Samuël 17:11). Dag na dag herhaalde hij zijn uitdaging, maar niemand durfde.

Toen de jonge David naar het kamp van Israël kwam om levensmiddelen te brengen, hoorde hij Goliats gebrul. Verbaasd vroeg David: 'Wie toch is deze onbesneden Filistijn, dat hij de slagorden van de levende God tart?' (v. 26). David vroeg of hij tegen de man mocht vechten. De koning weigerde en zei: 'Gij zijt nog jong' (v. 33). David antwoordde met moed en geloof: 'De Here, die mij gered heeft uit de klauwen van leeuw en beer, Hij zal mij ook redden uit de hand van deze Filistijn' (v. 37).

Toen David het slagveld opliep, lachte Goliat hem uit omdat hij nog zo jong was, vervloekte hem toen bij zijn goden en schreeuwde dat hij zijn vlees aan de vogels en de beesten van het veld zou voeren (zie v. 42-44).

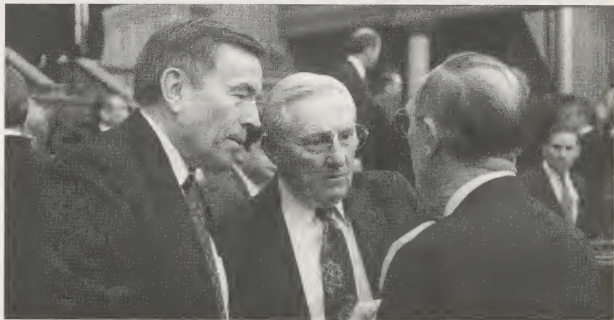
David's antwoord is een van de grootste uitdrukkingen van geloof en moed in onze hele literatuur. Als jongen vond ik het al prachtig, en nu nog:

'Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscheren, de God der slagorden van Israël, die gij getart hebt.

'Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren en ik zal u verslaan en u het hoofd afhouden; op deze dag zal ik de lijken van het leger der Filistijnen aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven, opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft.

'en deze gehele menigte wete, dat de Here niet verlost door zwaard en speer. Want de strijd is des Heren en Hij geeft u in onze macht' (v. 45-47).

Julie weten allemaal wat er toen gebeurde. David verdoofde de Filistijn met een steen uit zijn slinger en hakte met zijn

De ouderlingen W. Eugene Hansen, Robert K. Dellenbach en L. Aldin Porter van de Zeventig. Ouderling Hansen is president van het Gebied Azië-Noord en ouderling Dellenbach is lid van het presidium van het Gebied Europa.

eigen zwaard zijn hoofd af. Bang wuonden door de dood van hun voorvechter, gladten de Filistijnen. Met triomfkreten achtervolgde het leger van Israël hen en versloeg hen.

Tallose jonge mensen zijn door deze prachtige les in gerechtigheid geïnspireerd. Soms moeten we allemaal pal staan tegen hen die spotten en schelden. Soms moeten sommigen van ons tegenover aardse krachten zoals Goliat staan. Als dat gebeurt, moeten we ons laten leiden door een moed als die van David, die sterk was omdat hij geloof had en in de naam van de Heer der heerscharen voor een goede zaak streed.

Zo lijken ook onze zendingen zwak en weerloos, machteloos tegen de wapenrusting van de tegenstander en zij die hem dienen. Maar de Heer heeft beloofd dat Hij 'hun schild [zal] zijn' (Leer en Verbonden 35:14), en die belofte wordt elke dag op vele plaatsen ter wereld vervuld.

Het schild dat de Heer de getrouwen geeft, beschermt ons ook tegen onze eigen schadelijke impulsen. In de openbaring waarin de heiligen geboden wordt geen alcohol, tabak, heide dranken en andere schadelijke stoffen te gebruiken, staat een belofte aan de getrouwen dat 'de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden' (Leer en Verbonden 89:21).

Nog een ander verhaal over bescherming gaat over een profeet en zijn jonge knecht. Omdat Elisa Israël geholpen had de Arameërs te verslaan, stuurden ze een groot leger met paarden en wagens om de profeet gevangen te nemen. Toen Elisa's jonge knecht de legers zag die de stad omsingelden, werd hij bang, maar Elisa stelde hem gerust:

'Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.' En Elisa bad: 'Heer, open toch zijn ogen, opdat hij zie. En de Here opende de ogen van de knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa' (2 Koningen 6:16-17).

De Heer kwam tussenbeide door de Arameërs te verblinden en te verwarren, en ze werden door het leger van Israël gevangen genomen.

Toen ik dit prachtige verhaal als jongen las, kon ik me heel goed de angst van de knecht voorstellen. Ik hoopte toen dat als ik ooit bij het werk voor de Heer door kwade machten omringd werd, Hij ook mijn ogen zou openen en me het geloof zou geven om te begrijpen dat als we zijn werk doen, zij die bij ons zijn sterker zijn dan zij die ons tegenwerken.

Bijbelverhalen als deze willen niet zeggen dat de dienstknechten van God altijd beproeving bespaard zal blijven of dat ze altijd van de dood zullen worden gered. Sommige

gelovigen verliezen het leven door vervolging en andere moeten vanwege hun geloof intens lijden doormaken. Maar de bescherming die de trouwe dienstknechten van God beloofd wordt, is nu net zo echt als in de tijd van de Bijbel.

Over de hele wereld worden trouwe heiligen der laatste dagen tegen de macht van de boze en zijn dienstknechten beschermd tot dat zij hun taak in het sterfelijk leven hebben volbracht. Voor sommigen is die aardse zending kort, zoals sommige heldhaftige jongemannen die op hun zending het leven hebben verloren. Maar voor de meesten van ons is de aardse reis lang, en onder de hoede van beschermengelen gaan wij over ons levenspad.

In mijn leven heb ik vaak gevoeld dat ik geleid werd in wat ik moest doen, en dat ik tegen ongelukken en het kwade beschermd werd. De hoedende hand van de Heer heeft mij van slechte daden van anderen afgeschermd en heft me er ook van weerhouden om aan mijn minder goede neigingen gehoor te geven. Op die manier werd ik ook op een warme zomeravond in Chicago op straat beschermd. Ik heb dit nog nooit in het openbaar verteld. Ik doe dat nu wel omdat het zo helder overbrengt wat ik probeer duidelijk te maken.

Mijn vrouw June had een vergadering in de kerk bijgewoond. Toen ik haar kwam ophalen, kwam ze naar buiten met een zuster die we op de terugweg naar huis zouden brengen. Ze woonde in de nabijgelegen stadswijk Woodlawn, wat het territorium was van een bende die zich de Blackstone Rangers noemde.

Ik parkeerde buiten haar appartement langs de stoep en liep met haar mee het portaal in en de trap op naar haar deur. June bleef in de auto zitten. Ze deed alle deuren op slot, en ik liet de sleutels in het contact voor het geval ze weg moest rijden. We woonden al een paar jaar in het zuidelijke deel van Chicago en waren dat soort voorzorgen gewend.

Toen ik terug in het portaal kwam, keek ik voor ik de straat op liep goed beide kanten op. In het licht van een lantaarnpaal die vlakbij stond, zag ik dat de straat leeg was op drie voorbijlopende jongens na. Ik wachtte tot ze uit het zicht waren verdwenen en liep toen snel naar de auto.

Toen ik bij het bestuurdersportier kwam en even wachtte tot June de deur open zou doen, zag ik een van die jongens naar mij terugrennen. Hij had iets in zijn rechterhand, en ik wist wat dat was. Er was geen tijd om in de auto te stappen en weg te rijden om buiten zijn schotsveld te komen.

Toen June opzij leunde om de deur open te doen, keek ze gelukkig net door de achterruit naar buiten en zag deze jongen met een pistool in de hand langs de achterkant van

de auto rennen. Ze was verstandig genoeg om de deur niet open te doen. De daaropvolgende twee of drie minuten, die wel een eeuwigheid leken te duren, moest ze vol afschuw het tafereel aanzien dat zich op ooghoogte pal naast het bestuurdersportier afspeelde.

De jongen duwde zijn pistool in mijn buik en zei: 'Geef je geld.' Ik pakte m'n portefeuille en liet hem zien dat die leeg was. Ik had zelfs geen horloge om, omdat het bandje die dag gebroken was. Ik bood hem wat kleingeld uit mijn jaszak aan, maar grommend weigerde hij die.

'Geef me je autosleutels', eiste hij. 'Ze zitten in de auto', zei ik. 'Laat haar de deur opendoen', antwoordde hij. Even overwoog ik de nieuwe mogelijkheden die dat zou geven, maar weigerde toen. Hij was woedend. Hij stak me met z'n pistool in de maag en zei: 'Je doet 't of ik schiet je overhoop.'

Hoewel dit alles 22 jaar geleden gebeurde is, kan ik het me nog als de dag van gisteren herinneren. Ik heb ergens eens gelezen dat niets je concentratievermogen zo verscherpt als iemand die met een dodelijk wapen voor je staat en zegt dat hij je wil vermoorden.

Toen ik weigerde, herhaalde de jongere rover z'n eis, dit keer op een nog kwadere toon en met meer kracht op z'n pistool. Ik weet nog niet ik dacht dat hij me waarschuwend niet expres zou doodschieten, maar dat als hij zo met dat pistool in m'n maag bleef steken, het pistool misschien per ongeluk af zou gaan. Het wapen zag er nogal goedkoop uit en ik werd nerveus bij de gedachte aan een mogelijk instabiel mechaniek.

'Geef me je geld.' 'Heb ik niet.' 'Geef me je autosleutels.' 'In de auto.' 'Laat haar de deur opendoen.' 'Nee.' 'Ik schiet je overhoop als je 't niet doet.' 'Nee.'

June kon niet horen wat we zeiden, maar ze zag wel de bewegingen met het pistool. Ontzet vroeg ze zich af wat ze moest doen. Moest ze de deur opendoen? Moest ze toeten? Moest ze wegrijden? Al die mogelijkheden leken de zaak alleen maar erger te zullen maken, dus ze wachtte en bad. Toen kwam er rust over haar. Ze voelde dat alles goed zou komen.

Toen, voor de eerste keer, kwam er mogelijke hulp opdagen. Achter de rover kwam er een stadbus aanrijden, die ongeveer zeven meter bij ons vandaan stopte. Een passagier stapte uit en liep snel weg. De bestuurder keek me recht aan, maar ik zag dat ik van hem niet veel hoefde te verwachten.

Toen dit allemaal achter de rug en uit het zicht van de jonge rover gebeurde, raakte hij zenuwachtig en afgeleid. Z'n pistool schoof van m'n maag af tot die iets links van mij gericht was. Mijn arm kwam al iets omhoog en met een snelle beweging had ik het pistool kunnen pakken en hem vastgrijpen zonder de kans doodgeschoten te worden. Ik was

groter en zwaarder dan deze jongen, en in die periode van m'n leven redelijk atletisch. Ik wist zeker dat ik het in een kort gevecht van hem kon winnen als ik dat pistool uit de weg kon krijgen.

Net toen ik dat alles wilde doen, had ik een unieke ervaring. Ik zag of hoorde niets, maar ik wist iets. Ik wist wat er zou gebeuren als ik dat pistool pakte. We zouden vechten en ik zou het pistool naar de borst van de jongen draaien. Het zou afgaan en de jongen zou sterven. Ik begreep toen ook dat ik niet de dood van die jongen voor de rest van mijn leven voor mijn geweten moest hebben.

Ik ontspande me, en toen de bus wegreed, gaf ik gehoor aan een impuls om mijn rechterhand op z'n schouder te leggen en hem toe te spreken. June en ik hadden kinderen in de tienerleeftijd, en ik was gewend om preken te geven.

'Luister eens,' zei ik, 'dit is niet best. Wat je doet is gewoon niet goed. De volgende auto kan een politiewagen zijn, en jij kunt neergeschoten worden of de gevangenis ingaan.'

Met het pistool weer in mijn maag beantwoordde de jongen mijn preek door voor de tweede keer zijn eisen te herhalen. Maar dit keer was zijn stem zachter. Toen hij me weer dreigde dood te schieten, klonk hij niet overtuigend. Toen ik nogmaals weigerde, aarzelde hij een ogenblik, stak het pistool in zijn zak en rende weg. June deed de deur open, en met een dankgebed reden we weg. We hadden dezelfde wonderbaarlijke bescherming gehad waarover ik als jongen in de Bijbel had gelezen.

Ik heb vaak nagedacht over de betekenis van die gebeurtenis in het licht van de taken die ik later kreeg. Nog geen jaar na die avond in augustus werd ik als president van de Brigham Young University gekozen. Bijn veertien jaar na die ervaring ontving ik mijn huidige roeping.

Ik ben dankbaar dat de Heer mij de visie en de kracht gaf om niet op de arm van het vlees te vertrouwen, maar op de beschermende zorg van onze Hemelse Vader. Ik ben dankbaar voor de belofte die wij in het Boek van Mormon hebben gekregen dat 'de rechtvaardigen niet [hoeven] te vrezen' omdat de Heer hen zal bewaren (1 Nephi 22:17). Ik ben dankbaar voor de bescherming die beloofd wordt aan hen die hun verbonden hebben nageleefd en zo in aanmerking komen voor de zegeningen die op een heilige plaats beloofd worden.

Deze en alle beloften aan de trouwe kinderen van God worden door de stem en de macht van de Here God van Israël gedaan. Ik geef van die God, onze Heiland Jezus Christus, wiens opstanding en verzoening ons verzekeren van de onsterfelijkheid en ons de kans op en de richting naar het eeuwige leven aangeven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heer zal de rechtvaardigen voorspoedig maken

Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium der Zeventig

'De Heer heeft door de eeuwen heen laten zien dat Hij de inwoners van de aarde niet alleen in geestelijk opzicht zegent, maar ook met materiële overvloed als ze Hem indachtig zijn en ze zijn raad opvolgen.'

Namens het Presidium der Zeventig en de quorumleden wil ik graag de ouderlingen Eyring en Pace welkom heten als lid van de Zeventig. Ook betuigen wij onze erkentelijkheid jegens de vijftien mannen die aan de quorums der Zeventig zijn toegevoegd, wier namen president Hinckley aan u heeft voorgelezen en die sinds half augustus al in functie zijn. Ook onze beste wensen aan bisschop Edgley en bisschop Burton, die nu hun plaats naast bisschop Hales innemen in de Presiderende Bisschop van de kerk.

Ook betuigen wij onze liefde, ons nimmer aflatend respect en onze diepe bewondering voor de mannen wier ambstermijn als lid van de Zeventig deze algemene conferentie formeel is beëindigd.

Tijdens de conferentie van de kerk in Fayette (New York) in 1831 gaf de Heer bij monde van Joseph Smith een openbaring met een opmerkelijke belofte: 'Ik heb de aarde rijk gemaakt,' zei de Heer, 'en ziet, ze is mijn voetbank; daarom zal Ik er wederom op staan.

'En Ik beloof u grotere rijkdommen, en het is mijn voornemen u die te geven, namelijk een land van belofte, een land, overvloei-

ende van melk en honing, waarop geen vloek zal zijn, wanneer de Here komt;

'En Ik zal het u als het land uwer erfenis geven, indien gij het met uw ganse hart zoekt.

'En dit zal mijn verbond met u zijn: Gij zult het als het land uwer erfenis hebben en het voor immer ter erfenis voor uw kinderen bezitten, zolang de aarde zal bestaan om nimmermeer te vergaan en gij zult het wederom in eeuwigheid bezitten' (Leer en Verbonden 38:17-20).

De Heer heeft door de eeuwen heen laten zien dat Hij de inwoners van de aarde niet alleen in geestelijk opzicht zegent, maar ook met materiële overvloed als ze Hem indachtig zijn en ze zijn raad opvolgen.

De Schriften bevatten vele bewijzen van de bereidheid van de Heer om zijn volk voorspoedig te maken met de rijkdommen van de aarde als ze laten zien dat zij verstandig gebruik maken van deze overvloed, met nederigheid en naastenliefde, en daarbij altijd de bron van hun zegeningen erkennen.

Toen het volk van Lehi uit de Oude Wereld in Amerika aankwam, voelden de mensen zich bij de bouw van hun huizen en de arbeid voor hun onderhoud sterk afhankelijk van de Heer. Nephi schrijft het volgende in zijn kroniek: 'En wij droegen zorg, de oordelen, inzettingen en geboden des Heren in alles na te komen (...)

'En de Here was met ons; wij werden zeer welvarend, want wij zaaiden, en oogstten wederom in overvloed. En wij begonnen de teelt van groot- en kleinvee en van dieren van iedere soort.

'En wij begonnen zeer welvarend te worden en in aantal toe te nemen in het land' (2 Nephi 5:10-11, 13).

Deze soort materiële welvaart is altijd heel kwetsbaar geweest. Zij blijkt een van de grootsproefingen te zijn waarmee een volk geconfronteerd kan worden. De essentiële menselijke eigenschappen en andere factoren die overvloed genereren, zijn altijd moeilijk in stand te houden. We zien dat in

een periode die in het eerste hoofdstuk van Alma in het Boek van Mormon wordt beschreven.

Let terwijl ik u voorlees vooral op de elementen die tot materiële voorspoed van het volk leiden, en dan op de factoren die later tot hun ongeluk voeren.

'Als de priesters hun handwerk verlieten om het woord van God te verkondigen aan het volk, verliet het volk eveneens hun arbeid om het woord Gods te horen. En wanneer de priester hun het woord Gods had medegedeeld, togen allen wederom ijverig aan de arbeid; en de priester achtte zich niet boven zijn hoorders; want de prediker was niet beter dan de hoorders; evenmin was de leraar beter dan de leerling; en aldus waren zij allen gelijk, en zij arbeidden allen, iedereen volgens zijn krachten.

'En iedereen deelde mede van zijn goederen aan de armen, de behoeftigen, de zieken en de noodlijdenden naar hetgeen hij had; en zij droegen geen kostbare kleding; nochtans waren zij niet en liefelijk.

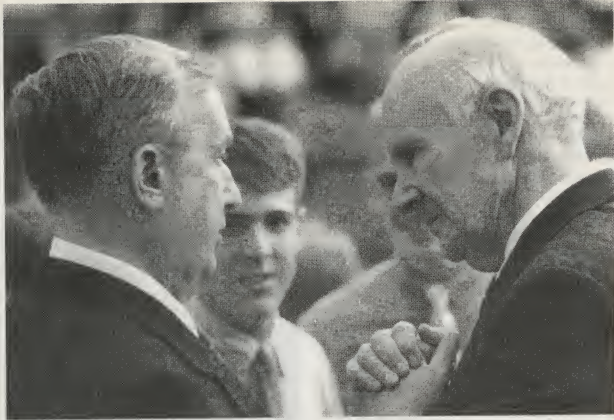
'Op deze wijze regelden zij de zaken der kerk; en aldus begonnen zij wederom voortdurend vrede te genieten (...).

'En daar de kerk zo bestendig was, begonnen zij zeer rijk te worden en hadden een overvloed van alles, wat zij maar nodig hadden – een overvloed aan kleinvee en runderen, alle soorten mestvee, en tevens van graan en goud en zilver en kostbaarheden en zijde, fijn getweerd linnen en van allerlei goed, eigengeweven laken.

'Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens dienstknechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoefden.

'En zodoende werden zij voorspoedig' (Alma 1:26-31).

Zo is het altijd geweest. Als de mensen in harmonie met Gods wil leven, lijken alle essentiële factoren die de zegeningen voortbrengen die God in zijn goedheid aan zijn kinderen wil geven, op hun plaats te vallen. Liefde en harmonie overheersen. Zelfs het weer, het klimaat en de elementen lijken er gevoelig voor te zijn. Er heerst duurzame vrede en rust. Het leven van de mensen wordt gekenmerkt door ijver en vooruitgang. Het is zoals de Heer heeft beloofd: 'Indien gij in mijn inzetting wandelt en mijn geboden nauwgezet in acht neemt, dan zal ik u te rechter tijd uw regens geven, zodat het land zijn opbrengst geeft en het geboomte des velds zijn vrucht draagt; de dorsttijd zal bij u duren tot de wijnoogst, en de wijnoogst tot de zaaitijd; gij zult u brood

Ouderling Richard G. Scott van de Raad der Twaalf en een aantal conferentiebezoekers.

eten tot verzadiging en veilig in uw land wonen. En Ik zal vrede in het land geven, zodat gij nederliggen zult, zonder dat iemand u opschrik!' (Leviticus 26:3-6).

Misschien wel de grootste tragiek die de mens kan overkomen, is de beloofde zegeningen van de Heer te ontvangen en dan de bron van zijn goede leven te vergeten. Mozes waarschuwde de Israëlieten tegen deze natuurlijke neiging met de woorden: 'Neem u ervoor in acht, dat gij de Here, uw God, niet vergeet door zijn geboden, zijn verordeningen en zijn inzettingen (...) te verwaarlozen,

'opdat, wanneer gij eet en verzadigd wordt, goede huizen bouwt en die bewoont, 'uw runderen en kleinvee zich vermenigvuldigen en uw zilver en goud zich vermeerderen, ja, al wat gij hebt, zich vermeerdert, uw hart zich niet verhefte, en gij de Here, uw God, vergeet (...)

'Zeg dan niet bij uzelf: mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven' (Deuteronomium 8:11-14, 17; cursivering toegevoegd).

We keren terug naar het verslag van Alma waaruit ik eerder heb voorgelezen. Niet lang na de periode van grote voorspoed die zo glanzend verwoerd is, begonnen de mensen hun fortuinlijke omstandigheden aan zichzelf toe te schrijven. In Alma's kroniek vinden we deze droeve constatering:

'Het volk der kerk [begon] hoogmoedig te worden wegens hun buitengewoon grote rijkdommen en hun fijne zijde en hun fijn getweerd linnen en wegens hun vele kudden klein- en grootvee, en hun goud en zilver, en allerlei kostbaarheden, die zij door hun ijver hadden verkregen; en in dit alles verhieven zij zich in hun pronkzucht (...)

'het volk der kerk [ging] hun hart op de rijkdommen en ijdele dingen der wereld zetten, dat zij elkander begonnen te minachten' (Alma 4:6, 8).

Deze cyclus herhaalde zich in de dagen van Helaman. Op een gegeven moment beschrijft Helaman zijn volk als volgt:

'In ditzelfde jaar kwam de kerk tot zeer grote bloei, zodat er duizenden waren, die zich bij de kerk aansloten en tot bekering werden gedoopt.

'En zo groot was de vooruitgang der kerk, en zo menigvuldig waren de zegeningen, die over het volk werden uitgestoot, dat zelfs de hogepriesters en leraars zich bovenmate verwonderden' (Helaman 3:24-25).

Maar het duurde niet lang voor de cirkel weer rond was. Nog geen vijf jaar na de periode die zojuist is beschreven, schrijft Helaman dit over de leden van de kerk: 'En in het één en vijftigste jaar van de regering der Rechters was er eveneens vrede, zij het dan, dat de hoogmoed zijn intrede in de kerk begon te doen – niet in de kerk van God, maar in het hart van de mensen, die voorgaen tot de kerk van God te behoren –

'En zij werden zo verwaand, dat zij velen van hun broeders vervolgden' (Helaman 3:33-34).

Door deze abrupte veranderingen in de omstandigheden van het volk klaagde Helaman:

'Ja, juist ten tijde, wanneer Hij zijn volk voorspoedig doet zijn, door de opbrengst van hun landerijen, en de vermeerdering van hun kleinvee en hun grootvee, en van hun goud en hun zilver en allerlei kostbare voorwerpen van iedere soort en bewerking (...) ja, kortom, wanneer Hij alles doet, wat voor het welzijn en geluk van zijn volk mo-

gelijk is, ja, te dien tijde kunnen wij zien dat zij hun hart verstokken, en de Here, hun God, vergeten' (Helaman 12:1-2).

Op de loop van de geschiedenis terugkijken is goed, maar we moeten ook onze eigen tijd in ogenschouw nemen. We hebben de verzekering van de Heer dat Hij zijn volk zal zegenen en voorspoedig maken als we zijn geboden onderhouden en niet vergeten om Hem als de bron van onze zegeningen te erkennen.

Aan de andere kant mogen we niet vergeten dat die zegeningen voorwaardelijk zijn. Zoals koning Limhi heeft gezegd: 'Want ziet, de Here heeft gezegd: Ik zal mijn volk ten dage hunner overtreding niet bijstaan; maar Ik zal hun de weg versperren, opdat zij niet voorspoedig worden, en hun werken zullen als een struikelblok op hun pad zijn' (Mosiah 7:29).

Als dragers van het priesterschap aan wie de Heer een leidinggevende positie in dit werk heeft toevertrouwd, moeten we ons eigen leven zorgvuldig onder de loep nemen. En we moeten een eerlijke inschatting maken van het niveau van het geloof en de gehoorzaamheid van ons volk. Teveel graadmeters zijn niet hoopvol. Slechts een klein deel van de leden van de kerk over de hele wereld betaalt tiende. Voor velen die in materiële armoede leven, is er misschien geen andere manier om aan hun omstandigheden te ontsnappen dan deze wet te gehoorzamen. Op mijn reizen langs de ringen van de kerk is het niet ongebruikelijk om te zien dat minder dan 50 procent van de gezinnen een vastengave aan de kerk geven, en er is geen opwaartse lijn te ontwaren.

We zijn op een punt gekomen dat er in de kerk meer volwassen mannen toekomstig ouderling worden dan Melchizedeks-priesterschapsdrager. Ongeveer de helft van de begiftigde leden van de kerk heeft een geldige tempelaanbeveling. Berichten van andere overtredingen van de wet van de Heer zijn zeer zorgelijk.

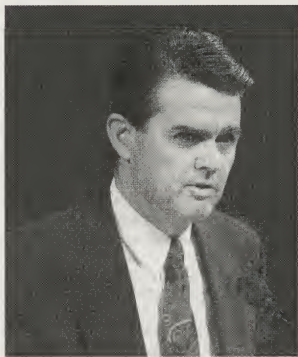
Dit klinkt misschien allemaal wat akelig, maar zoals Enos in het Boek van Mormon schrijft, is het soms nodig om met 'buitengewone strengheid' te spreken (Enos 1:23).

Naarmate de wereld rijp wordt in ongerechtigheid, moet ons leven in steeds hogere mate anders gaan worden dan dat van de wereld en haar norm. Dat zal bepaald niet gemakkelijk zijn. We moeten beter worden dan ooit tevoren. Als we daarin slagen, hebben wij de belofte van de Heer dat Hij ons voorspoedig zal maken in al datgene wat voor ons welzijn nodig is. Dat is mijn geloof en mijn getuigenis. Maar aan deze belofte is een voorwaarde verbonden. Mogen wij aanspraak kunnen maken op de vervulling ervan in ons leven en in deze tijd, is mijn oprecht gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jezus Christus is het middelpunt van de herstelling

Ouderling Gary J. Coleman
van de Zeventig

'De herstelling (...) is met elk traject van onze aardse reis verweven. Zij houdt onze blik gericht op het pad waarop wij in onze dagelijkse zoektocht naar de zin van het leven moeten lopen.'

Mijn broeders in het evangelie, vanavond verschijn ik voor u om uw te zeggen wat er in mijn hart leeft. Ik wil dat de jongemannen onder ons weten dat er in deze moeilijke tijden sterke ankers voor ons leven zijn. Er zijn oerdegelijke fundamenten waarop we kunnen bouwen en die ons stabiel maken in de verwoestende stormen van de laatste dagen. In deze tijd is het ons voorrecht om door nauwkeurig acht te slaan op de fundamentele beginselen en voorschriften, te kunnen genieten van de volheid van het evangelie. Door deze beginselen na te leven zullen we geholpen worden het einde van het pad naar het eeuwige leven met vreugde te bereiken.

Toen ik nog jong was, bewandelde ik paden die anders waren dan die welke De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanwijst. Ik leefde volgens een mengeling van de leerstellingen en geboden van mensen, die een mate van godzaligheid hadden maar de door God gegeven waarheid en de kracht daarvan misten. In mijn jeugd was godsdienst een zeer belangrijk deel van mijn leven. Ik ben in een godsdienstig gezin opgegroeid. Toch ontbrak er iets; het fundamentele doel van het leven

leek in mist gehuld en onzeker. Toen ik net volwassen was geworden, had ik het geluk in contact te komen met vriendelijke heiligen der laatste dagen, die nieuwe evangelie-deuren voor mij openden.

De leer van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus is het pad naar het eeuwige leven en een volheid van vreugde in mijn aardse bestaan geworden. Weinig in het leven is mij zo dierbaar geworden als de wetenschap dat de Godheid werkelijk bestaat. We zijn letterlijk geestkinderen van God de Vader. Het leven en de zending van zijn Eniggeboren Zoon, Jezus Christus, is van invloed op mijn dagelijks leven. De dagelijkse invloed van de Heilige Geest is een grote troost voor mij.

Ik ben lid van deze kerk geworden omdat God Zich aan hedendaagse profeten heeft geopenbaard, en zij hebben van zijn waarachtigheid getuigd. Toen ik God vroeg of dit evangelie waar was, ontving ik een getuigenis dat krachtiger is dan aanschouwen, dat de ziel meer rust schenkt dan woorden. Mij werd op zoete wijze door de macht van de Heilige Geest ingefluisterd dat het herstellende evangelie nu op aarde is. Het is een diepgaande zegen voor mij dat ik toezieker bekeerde mocht worden en zonder twijfel weet dat Jezus Christus de Zoon van God is. Deze opgestane, vervolmaakte mens staat aan het hoofd van zijn kerk. Hij is het op wie wij moeten bouwen. Hij is de rots van ons heil, de rots waarop niet alleen de kerk gebouwd zal worden, maar ook ons eigen getuigenis. Niemand anders, nee, geen andere naam onder de hemel zal als fundament voldoende voor ons zijn. De profete Helaman heeft met de volgende krachtige woorden over dit heilige fundament gesproken:

'En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit

geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en einde-loos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

Niet alleen moeten wij op het zekere fundament Jezus Christus bouwen, maar de profeet Jakob heeft Hem zelfs het veilige fundament [of grondslag] genoemd! Deze steen, zegt hij, zal de grote en laatste en enige vaste grondslag worden (zie Jakob 4:14-16).

Met heel mijn wezen bevestig ik dat Jakobs getuigenis waar is. Toen de apostel Petrus stoutmoedig over Jezus zei: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God', antwoordde Jezus: 'Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matteüs 16:16-18). Christus zal door middel van hetzelfde proces aan ons geopenbaard worden als God bij Petrus gebruikte. Christus is altijd de rots waarop een ieder van ons moet bouwen, ja, de rots van openbaring.

Ik ben tot zijn kerk gekomen omdat hedendaagse profeten door God geroepen zijn om zijn werk te doen. Ik kan mij nog het jaar, de maand, de dag en zelfs het exacte moment herinneren dat mijn hart het getuigenis dat Joseph Smith een profeet van God was, omvatte. Hij deed het werk van een profeet, en hij was een werktuig in Gods handen om zijn wil weer op aarde bekend te maken.

God wekt nog steeds hedendaagse profeten op, en ik verheug mij in het beginsel van voortdurende openbaring, die wij ook in deze tijd hebben. Ik ben dankbaar voor de kans om aan de voeten van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen te zitten, mannen die wij als profeet, ziener en openbaarder steunen. Over deze mannen heeft de Heer zelf in deze tijd gezegd: 'Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door mijn eigen stem, of door de stem mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (Leer en Verbonden 1:38).

Als leden van deze kerk zijn wij, zoals de apostel Petrus heeft getuigd, 'geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is' (Efeziërs 2:19-20).

Ik verheug mij in hoge mate over de herstelling van de Schriftuur, zodat wij ze in deze tijd kunnen gebruiken en eruit onderwezen worden. Natuurlijk, het Boek van Mormon is waar! Het spreekt over Christus;

het spreekt over hen die zich in Christus verheugen; het staat vol met predikingen over Christus; het profeteert over Christus en getuigt tot ons en onze kinderen waar wij vergeving van onze zonden kunnen vinden. Natuurlijk is het een getuige van Jezus Christus! Natuurlijk spreekt God tot de mens in deze laatste dagen, net zoals Hij dat vroeger deed! Het staat vast dat openbaring een voortdurend werkzaam beginsel in deze kerk is!

Het gezag van God op aarde berust bij de gemachtigde priesterschapsdragers van deze kerk. Zonder twijfel zijn alle verordeningen voor het heil en het eeuwige leven in deze kerk te vinden. Wat door waarachtig priesterschapsgezag op aarde gebonden wordt, wordt ook in de hemel gebonden. Ja, door de herstelling zijn de ware leer en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus weer op aarde gebracht. De herstelling raakt elke vezel van ons wezen. Zij is met elk traject van onze aardse reis verweven. Zij houdt onze blik gericht op het pad waarop wij in onze dagelijkse zoektocht naar de zin van het leven moeten lopen. Er is werkelijk een eng en nauw pad dat naar het eeuwige leven voert, namelijk door de Heiland en de hedendaagse profeten te volgen. *We moeten hen aanvaarden als de geïnspireerde trainers in de wedstrijd van het leven.* 'Daarom', zo zegt de profeet Nephi, 'moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.

'Welnu, mijn geliefde broeders, dit is de weg; er is geen andere weg of naam

onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk Gods zalig kan worden' (2 Nephi 31:20-21).

Een deel van onze sterfelijke training is om in geloof te wandelen, ons van onze zonden te bekeren, en de Heer in dagelijks gebed aan te roepen. Wij verheugen ons in die momenten dat influisteringen van de Heilige Geest op milde wijze worden gegeven, en wij worden teder aangespoord om het juiste levenspad te bewandelen. Maar ieder van ons wordt met moeilijke tijden in dit leven geconfronteerd. Allerlei soorten stemmen schreeuwen ons vanuit de tribune van de publieke opinie toe. Onze koers zal nooit de populaire weg van de wereld zijn. Er worden hindernissen op ons pad gegooid waardoor wij een enkel kunnen verstuiken of een teen stoten. Maar we moeten doorgaan. We gaan in de kracht des Heren voorwaarts, en ieder is aan het einde van de sterfelijke race verantwoord voor zijn eigen prestaties schuldig. En met Paulus moeten wij dan kunnen zeggen:

'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loof ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden;

'voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad' (2 Timoteüs 4:7-8).

Ik ben zo dankbaar voor mijn eeuwige metgezel en voor de tweede generatie heiligen der laatste dagen in onze familie die zich achter het werk van Christus hebben geschaard. Moge God ons helpen deel te hebben aan de volheid van de herstelling van dit heilige evangelie, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Niemand heeft gezegd dat het gemakkelijk zou zijn

Ouderling John B. Dickson
van de Zeventig

'Belof je Hemelse Vader dat niets je zal tegenhouden om die prachtige kans van een voltijdzending aan te grijpen.'

Geliefde broeders van de priesterschap, het is mij werkelijk een groot genoegen om deze avond voor u te staan en mijn gevoelens en dankbaarheid met u te delen; te weten dat God leeft en dat Hij van ons houdt, dat Jezus Christus onze oudste Broer en Heiland is, en dat er een profeet op aarde is die met recht kan zeggen: 'Aldus spreekt de Here'. Met grote eerbied en nederigheid aanvaard ik het feit dat de Heer mij geroepen heeft om als een van de Zeventig werkzaam te zijn en tot de wereld te getuigen dat Jezus de Christus is. Ik zal mijn uiterste best doen om het werk vooruit te sturen, waar ik ook tewerk word gesteld.

Ik wil vandaag graag met u spreken over de noodzaak van dienstbaarheid in het koninkrijk van God en het belang van een voltijdzending voor onze jongemannen en oudere echtgenoten.

Zonder al te veel over mezelf te willen praten, wil ik jullie, jongens van de Aäronische priesterschap, iets vertellen over mijn roeping als voltijdzending. Dat was in 1962, en ik werd door president David O. McKay geroepen om in het Zendingsgebied Mexico te werken. Kort nadat ik mijn roeping had ontvangen, bleek dat ik botkanker in mijn rechterarm had en dat ik

waarschijnlijk niet lang meer te leven had. Van mijn geweldige vader kreeg ik een zegen, en hij beloofde mij dat ik zou blijven leven en dat ik mijn zendingsoproep zou vervullen, dat ik een gezin zou stichten en dat ik mijn hele leven de Heer zou kunnen dienen. De arts had bewondering voor m'n grote geloof in de Heiland, maar zei dat ik waarschijnlijk niet wist hoe ernstig mijn situatie was. Zoals sommigen onder jullie al gezien hebben, heb ik door die ziekte nog maar een arm; maar tien maanden nadat mijn arm was geamputeerd, ging ik naar Mexico op zending, vol energie en klaar om aan de slag te gaan. Weet je, jongemannen, een paar jaar daarvoor had ik de Heer beloofd dat ik een voltijdzending zou vervullen en dat ik mij door niets zou laten tegenhouden. Wel broeders, twintig jaar geleden is mijn arts overleden, nog altijd verbaasd over het feit dat ik nog steeds leefde, en hij had zelfs veel belangstelling voor de kerk gekregen.

Broeders, ik wil u zeggen dat het feit dat ik al dertig jaar maar een arm heb, een van de grootste zegeningen in mijn leven is geweest. Het is niet mijn grootste beproeving, maar een geweldige leermeester die me geleerd heeft geduldiger en verdraagzamer tegenover anderen te zijn doordat ik moest leren geduldiger met mezelf te zijn. Het heeft me geleerd hoe belangrijk het is dat we problemen in het leven hebben, zodat ons karakter en ons uithoudingsvermogen tot ontwikkeling komen, waardoor we kunnen worden wat de Heer uiteindelijk van ons wil maken.

Onze problemen kunnen fysiek, geestelijk, financieel of emotioneel zijn, maar als we ze als kansen en springplanken naar vooruitgang aanpakken in plaats van ze als hinderpalen en struikelblokken te zien, zullen ons leven en onze groei prachtig zijn. Ik heb geleerd dat het tussen de beproevingen door heerlijk rustig kan zijn, maar dat ik alleen echt groeide wanneer ik problemen moest overwinnen.

Ik heb een klein gedichtje van een onbekende auteur waaraan we kunnen denken

als er problemen op ons pad komen. Het heet 'De oester'.

*Er was eens een oester,
waarover ik wat zal vertellen.
Er was wat zand
in z'n schelp gekomen.
't Was maar een klein korreltje,
maar 't deed flink zeer,
want oesters voelen ook,
nou en of.*

*En werd hij boos
op dit treurig lot
dat hem zavel
ellende bezorgde?
Mopperde hij op de overheid,
riep hij om verkiezingen
en zei hij dat de zee
beschermd moest worden?
Nee! Hij sprak zichzelf toe
met de volgende woorden:
'Als ik er niet van af kom,
maak ik 'r maar wat moois van.'
Wel, jaren gingen voorbij
(dat doen jaren nou eenmaal),
tot z'n bestemming zich aandiende:
oestersoep!*

*Maar het korreltje zand
dat hem zo dwars had gezeten
was een prachtige parel geworden
met een volle, rijke glans.
Moraal van het verhaal?
Is het niet prachtig
wat een oester kan
met een korreltje zand?
Wat zouden wij niet kunnen
als we maar aan de slag gingen
met al die dingen
die ons dwarszitten!*

Jongemannen, hoe ga je de problemen aanpakken die op jouw pad komen en die jouw kans om te dienen misschien bedreigen? Misschien komt dat probleem in de vorm van uitzicht op een goede baan, een auto, een meisje, een verzameling zonden, of noem maar op. Voor de oudere broeders is het misschien een boot, een grotere auto, plannen voor na het pensioen, of misschien aanstaande huwelijken en geboren niet willen missen. Wat je problemen ook mogen zijn, ik wil je vanavond uitnodigen om op je knieën te gaan en je Hemelse Vader te beloven dat niets je zal tegenhouden om die prachtige kans van een voltijdzending aan te grijpen. Als je nog niet geroepen bent, laat je bisschop dan weten dat je graag wilt gaan.

Toen de Heer in Matteüs 25 zei: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40), had Hij het over het belang van dienstbaarheid aan onze medemens om zijn tegenwoordigheid waardig te kunnen zijn. Is er een betere manier om te dienen en te offeren dan een zendingsoproep te aan-

waarden? Ik wil hier direct aan toevoegen dat er bepaalde handicaps en beperkingen zijn waarbij dienstbetoon in de eigen omgeving praktischer is dan een voltijdzending.

In de priesterschapsbijeenkomst van de algemene aprilconferentie van dit jaar heeft ouderling Neal A. Maxwell gezegd: 'Mijn broeders, "dit zijn [uw] dagen"' (Helaman 7:9) in de geschiedenis van de kerk'. Ja, jonge broeders, dit zijn jullie dagen, dit is jullie kans om bij het leger van 50.000, 75.000 of zelfs 100.000 zendingen te horen die de Heer dienen, gewapend met vrede, gerechtigheid en macht.

Toen ik aan het eind van de jaren '70 het Zendingsgebied Mexico City-Noord presideerde, besloten we een gebied te openen dat de Huasteca genoemd werd, een uitgestrekt gebied met een paar kleine dorpen en steden; er woonde één HLD-gezin. Na twee jaar telde de kerk daar 500 leden in vijf gemeenten en een georganiseerd district. Dat is klaargespeeld door een handjevol negen-

tien- en twintigjarige trouwe zendingen en twee geweldige echtparen, die iets van zichzelf gaven om ervoor te zorgen dat andere kinderen van onze Hemelse Vader kennis en begrip zouden krijgen.

Toen de zendingen ongeveer drie weken in de Huasteca waren, kregen we een telefoonje van een van hen, en we merkten dat hij een beetje moedeloos was. Hij kreeg geen post, het was er heet en heel vochtig, en de cultuur daar was ons allen onbekend. Toen we een paar minuten zo hadden gepraat, herinnerde ik hem eraan dat we beiden hadden geweten dat het niet gemakkelijk zou zijn. Hij zei: 'Ja, dat is zo, president, dat is zo, het zou inderdaad niet gemakkelijk zijn.' Hij ging weer met frisse moed aan de slag, maakte zijn zeer succesvolle zending daar af en ging naar huis. Een paar maanden later, toen hij aan de BYU studeerde, belden hij en een paar oude zendingcollega's van hem zuster Dickson en mij in het zendingshuis op; in Mexico City was het toen half drie 's

ochtends en we waren diep in slaap. Na een kort praatje zei ik dat ik het geweldig vond om even met ze te praten, maar dat ik het nogal laat vond om te bellen. Hij zei: 'Ik weet 't, president, maar u wist dat het niet gemakkelijk zou zijn.'

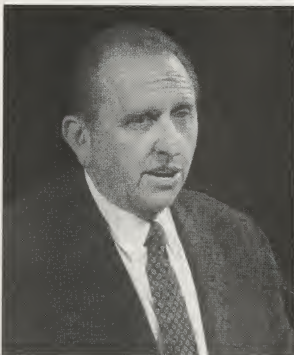
Broeders, het is niet de bedoeling dat het leven gemakkelijk is. Ik beloof echter allen die trouw in de dienst van hun naaste arbeiden, vastbesloten om elk probleem goed en onder de invloed van de Geest aan te pakken, dat zij gezegend zullen worden. Ze zullen een gevoel van vreugde krijgen dat hun hele ziel zal doortrekken. Dat, broeders, zijn zegeningen die ons vormen en opbouwen, en die ons nooit afgenomen kunnen worden.

Ik geef u mijn getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie van de Heer Jezus Christus en mijn getuigenis van de zegeningen die voortvloeien uit onzelfzuchtig dienstbetoon en hard werken in zijn heilige naam, en dat zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De priesterschap in actie

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Hebben we de kracht en het geloof (...) om met onwankelbare moed en onwrikbare vastbeslotenheid te dienen?'

Wat is dit een prachtig gezicht! Hier in de Tabernakel en in de Assembly Hall op Temple Square, in het BYU Marriot Center, en in kerkgebouwen over de hele wereld, bevindt zich een machtig leger van mannen – ja, het koninklijke leger van de Heer. Ons is het priesterschap toevertrouwd. Wij zijn op onze plicht voorbereid. Wij zijn geroepen om te dienen.

De reactie van de jonge Samuël op de roeping van de Heer is altijd een bron van inspiratie voor mij geweest, en waarschijnlijk voor elke priesterschapsdrager. We weten dat Samuël in zijn jeugd onder toezicht van Eli in de dienst van de Heer was. Op een avond toen de jongen al sliep, riep de Heer hem bij naam: 'Samuël'. En hij antwoordde: 'Hier ben ik'. Hij dacht dat Eli hem geroepen had, snelde naar hem toe en herhaalde: 'Hier ben ik'. Hij kreeg te horen dat hij weer moest gaan slapen. Drie keer kwam de stem des Heren tot hem, en hij gaf steeds hetzelfde antwoord. Toen riep de Heer hem voor de vierde keer en zei de naam van de jongen twee keer: 'Samuël, Samuël'. Het antwoord van die jongen vormt een klassiek voorbeeld voor u en mij. Hij zei: 'Spreek, want uw knecht hoort' (zie 1 Samuël 3:1-11).

De meeste jongemannen in de kerk zullen op een dag een zendingsoeroep krijgen. O, wat bid ik dat jullie net als Samuël zullen

reageren: 'Hier ben ik (...) spreek, want uw knecht hoort'. Dan zul je hulp uit de hemel krijgen. Elke zending probeert de zending te zijn van wie zijn moeder denkt dat hij die is, van wie zijn vader hoopt dat hij die is – ja, de zending van wie de Heer weet dat hij die kan worden.

Ik kan me een zendingaanbeveling voor een bepaalde jongeman herinneren waarop de bisschop had geschreven: 'Dit is de beste jongen die ik ooit heb aanbevolen. Hij heeft in het presidium van het diakenen-, leraren- en priestersquorum gewerkt. Op school had hij de hoogste cijfers en blonk hij uit in sport. Ik ken geen betere jongen. P.S.: Ik ben er trots op zijn vader te zijn.' President Spencer W. Kimball, toen voorzitter van het zendingencomité, mijmerde: 'Ik hoop dat zijn ouders tevreden zijn met de zending waar hij aan toegewezen is, want voor zover ik weet is er vanochtend nog geen plekje vrij voor hem in het celestiale koninkrijk.'

Ja, soms zijn de verwachtingen van hen die zoveel van ons houden, iets te hoog gespannen. Jaren geleden, voordat er een tempel in Zuid-Afrika was, moesten heiligen die naar de tempel wilden een lange en dure reis maken naar Londen, of later São Paulo (Brazilië). Toen ik in Zuid-Afrika was, smekten zij me met alle kracht die hun hart en ziel bezaten, of ik niet president Kimball wilde vragen of hij hemelse inspiratie mocht ontvangen voor de bouw van een tempel in hun land. Ik verzekerde hun dat dit een zaak voor de Heer en zijn profeet was. Ze antwoordden: 'Wij hebben het volste vertrouwen in u, broeder Monson. Help ons alstublieft.'

Toen ik in Salt Lake City terugkwam bleek dat het voorstel voor een tempel in Zuid-Afrika al goedgekeurd was en direct aangekondigd zou worden. Toen dat gebeurde, kreeg ik een telegram van onze leden in Zuid-Afrika. Er stond in: 'Dank u, broeder Monson. We wisten wel dat u 't kon!' Ik denk dat ik ze er nooit van heb kunnen overtuigen dat hoewel ik het voorstel mede had goedgekeurd, ik hun niet die tempel had gegeven.

Elke roeping is een stukje menselijk drama in het leven van de ontvanger. Ik weet zeker dat de broeders die vandaag als algemeen

autoriteit geroepen zijn, dat kunnen beamen. Ik wil u graag vertellen over enkele prachtige lessen uit het leven van een van deze broeders, Jay E. Jensen, zoals dit onlangs in de *Church News* stond. Ouderling Jensen spreekt over keerpunten in zijn leven. Zijn geestelijk ontwaken begon toen hij nog een opgroeiende jongen was in Mapleton (Utah). Lang voordat de gezinsavond een kerkelijk programma werd, hielden zijn ouders deze al. Hij weet nog dat zijn vader hem uit het Boek van Mormon onderwees. De diepe liefde van zijn moeder voor boeken had ook een gunstige invloed op haar zoon. Maar pas toen hij zelf het verslag van Joseph Smith over het eerste visioen las, werd het getuigenis van de waarheid ervan realiteit voor hem.

Toen hij het voortgezet onderwijs had afgemaakt, besloten de jonge Jay en zijn liefje Lona om te trouwen en niet op een zendingsoeroep voor Jay te wachten. 'Mijn vaders hart brak bijna', vertelde ouderling Jensen. 'Mama zei dat papa alleen maar huilde.'

Twee weken later, nog voor de trouwplannen rond waren, woonden Jay en Lona een avondmaalsdienst bij waar een teruggekeerde zending verslag deed van zijn zending. De Geest raakte hun hart. Ze besloten het huwelijk uit te stellen. Jay stond op, liep naar het kantoorje van de bisschop en verklaarde op zending te willen gaan. De rest is bekend. Jay werd in het Spaans-Amerikaanse zendingengebied tewerkgesteld.

Lona verhuisde naar Californië om werk te zoeken en vervulde daar een ringzending. Toen Jay terug was van zending, trouwden ze in de Manti-tempel. Ouderling Jensens vader heeft nog meegemaakt dat zijn zoon ervool van zijn zending werd ontheven en in de tempel trouwde. Zuster Jensen heeft vaak gezegd dat het op zending sturen van haar toekomstige man het moeilijkste was dat zij ooit gedaan heeft, maar haar ook de meeste voldoening heeft gegeven. 'Ik zou het zo weer doen. Anders waren we nooit zo gelukkig geworden.'

Nu zijn Jay en Lona in Guatemala werkzaam. Hij is lid van het presidium van het Gebied Midden-Amerika.

Als we over deze keerpunten in het leven van Jay en Lona Jensen nadenken, zien we dat de volgende uitspraak toepasselijk is: 'De deur van de geschiedenis hangt aan kleine hengsels'; die van een mensenleven ook.

Vaders, grootvaders, lezen we onze zoons en kleinzons het woord van de Heer voor? Teruggekeerde zendingen, inspireren uw boodschappen en uw leven anderen om op te staan en te dienen? Broeders, zijn we zo op de Geest afgestemd dat, als de Heer roept, we dat kunnen horen, net als Samuël, en kunnen we dan zeggen: 'Hier ben ik?'

Hebben we de kracht en het geloof, wat onze roeping ook moge zijn, om met onwankelbare moed en onwrikbare vastbeslotenheid te dienen? Als we dat doen, kan de Heer door middel van ons machtige wonderen doen.

Een van die wonderen gebeurt nu in het zuidelijke deel van de Verenigde Staten dat vroeger de Confederatie genoemd werd. We praten nu over familiegeschiedenis en tempelwerk. In de periode tussen 1860 en 1865 werd dit gebied letterlijk doordrenkt met het bloed van jonge Amerikaanse soldaten die met honderdduizenden tegelijk sneuvelen. Zelfs nu nog worden er hier en daar verweerde uniformknopen, gespen of kogels gevonden. Maar al die jongens die daar in de bloei van hun leven vielen? Velen waren niet getrouwd. Wie moest hun tempelwerk doen? Moest hun voor altijd de zegeningen van de eeuwige verordeningen onthouden worden?

William D. Taylor, een Canadees die geen banden had met een van de partijen in het conflict dat zo lang geleden gewoed heeft, woonde met zijn vrouw en kinderen in het oude Zuiden en kreeg plotseling een dwingende belangstelling voor hen die zo jong gestorven waren. Broeder Taylor voelde de urgente drang om iets persoonlijks te doen, als het ware een oproep tot dienstbetoon in het verborgene.

In een aan mij gericht brief van 20 juli 1992 schrijft broeder Taylor: 'Het is ongeveer een jaar geleden dat ik u heb ingelicht over de laatste stand van zaken in het extractiewerk dat gedaan wordt voor de soldaten van de Confederatie (het project was toen ongeveer vier jaar aan de gang). De extractie vordert gestaag. Op dit moment hebben we ruim 101.000 namen ingestuurd voor tempelwerk. Ik ben dankbaar dat ik dit werk mag doen. De vreugde die het mij geeft, overtreft alles wat ik ooit heb meegeemaakt. Ik vind het moeilijk om mijn gevoelens onder woorden te brengen. Ik jubel als weer een regiment klaar wordt gemaakt voor verzending naar de tempel, en mijn ziel treurt als de informatie in de regimentarchieven onvoldoende is om voor een bepaalde soldaat het werk te laten doen.'

Broeder Taylors gevoelens zijn door een dichter verwoord:

*Daar zie ik ze het pad afgaan,
De een in blauw, de ander in grijs,
Ditmaal de armen ineen,
En ik zie hen de Zoon tegemoet gaan,
Trotse rebellen, trotse Yankees,
Hun stille reis is net begonnen.*

Broeders, laat mij u vertellen hoe priesterschapsdragers in dit grote werk dienstbaar zijn, en wel in de woorden van een van hun priesterschapsleiders. Hij schrijft: 'Op zater-

dagmiddag ging onze Aäronische priesterschap en hun leiders naar de tempel om daar het doopwerk voor de gevallen soldaten te doen. Wat een prachtig gezicht was het om deze Aäronisch-priesterschapsdragers gedoopt te zien worden door hun eigen priesterschapsleiders. In bijna alle gevallen, als de jonge broeder klaar was met zijn 14 of 15 namen, draaide hij zich om en omhelsde zijn leiders, en huilden zij tranen van vreugde. Wat een voorbeeld van ware priesterschappelijke liefde en dienstbetoon! Aan mij de taak om bij de doopvont als getuige te fungeren. Ik ondervond daar uit de eerste hand, in sommige gevallen door het onloochenbare getuigenis van de Geest, dat de jonge soldaten die gesneuveld waren hun doop, die daar plaatsvervangend door onze Aäronische priesterschap verricht werd, aanvaardden.

'We schreven de naam op van elke soldaat die op die heerlijke dag gedoopt werd, zodat de jongemannen zouden weten voor welke soldaten zij gedoopt waren. Ik weet zeker dat deze ervaring alle deelnemers voor de rest van hun leven ten goede zal beïnvloeden.'

De uitspraak van president Joseph F. Smith over de verlossing van de doden geeft een ontroerende verklaring voor de vreugde die ervaren werd door allen die aan deze en soortgelijke arbeid deelnamen: 'Door ons werk voor hen zullen de ketenen die hen gebonden houden van hen afvallen, en de duisternis die hen omringt zal wijken, zodat er licht op hen kan schijnen en zij in de geestenwereld zullen horen over het werk dat voor hen door hun kinderen hier gedaan is, en zij verheugen zich met u in de uitvoering van uw plichten.' (Evangeliëver, blz. 473.)

Broeder William Taylor, hulde voor uw leiderschap in het brengen van eeuwige zegeningen aan uw 'troepen', die waarlijk uw naam zullen eren.

Als iemand het priesterschap van God draagt, weet hij nooit wanneer het zijn tijd is om te dienen. Aan ons de taak om er klaar voor te zijn. Op 24 augustus 1992 gierende orkaan Andrew over de kust van Florida ten zuiden van Miami met windsnelheden van meer dan 320 kilometer per uur. Het werd de duurste ramp in de geschiedenis van de Verenigde Staten. 87.000 huizen werden verwoest, waardoor 150.000 mensen dakloos werden. De schade wordt op 30 miljard dollar geschat. Er werden 178 huizen van leden beschadigd, waarvan er 46 totaal verwoest werden.

Een eerste hulpploeg van de afdeling welzijnszorg van de kerk in Atlanta werd op gestuurd nog voor de orkaan boven land kwam, en kwam op de plaats van bestemming aan toen de wind net ging liggen. De vrachtwagen vervoerde voedsel, water, beddegoed, gereedschap en medicijnen: de

eerste hulpgoederen die in het rampgebied aankwamen.

De plaatselijke priesterschapsleiders en ZHV-leidsters kwamen snel in actie om een behd te krijgen van de omvang van het persoonlijke letsel en de schade, en om te helpen bij het opruimen. Drie grote groepen vrijwilligers van de kerk, bij elkaar meer dan 5.000 mensen, werkten zij aan zij met de getroffen, hielpen bij de reparatie van 3.000 woningen, een Joodse synagoge, een kerkgebouw van de pinkstergemeente en twee scholen. 46 zendingen uit het Zendingengebied Ft. Lauderdale Florida waren meer dan twee weken lang hele dagen bezig met het uitladen van vrachtwagens, fungeerden als tolk, zorgden voor beveiliging en verkeersgeleiding en hielpen bij de reparaties.

Gezien de tijd kunnen we maar een korte blik werpen op enkele hartverwarmende ervaringen in dit geweldige voorbeeld van priesterschap in actie.

1. Op een morgen ging in het gebouw van de Wijk Kendall de telefoon. Een vrouw legde uit dat ze had gehoord dat de kerk een groep mensen had die rondgingen om daken en ramen te repareren om de regen buiten te houden. Ze kreeg te horen dat dit inderdaad zo was en ze gaf haar adres. Er zouden snel vrijwilligers komen om te doen wat ze konden. Toen vroeg ze of ze eerst moest komen betalen en wie ze moest betalen. Haar werd gezegd dat ze niets hoefde te betalen, waarop ze onstuiterbaar begon te huilen. Eindelijk wist ze uit te brengen: 'Ik kan God alleen maar danken voor mensen als jullie, want ik kan jullie niets betalen.'

2. Zack, een jongeman van 19, nu in het opleidingsinstituut voor zendingen, reed mee aan een vrachtwagen met een zending voedsel, kleding enzovoort van onze leden in Midden-Georgia om de slachtoffers van de orkaan te helpen. Zijn moeder had hem een paar moeie poppen uit haar kostbare verzameling meegegeven. Zack schepte er groot genoeg in om die poppen uit te delen aan droevig kijkende kleine meisjes van wie al het andere speelgoed verwoest was.

3. Een broeder uit St. Anthony (Idaho) en andere leiders in dat gebied zagen op televisie de verschrikkingen die de mensen in Zuid-Florida hadden doorgemaakt. Ze voelden een dringende behoefte om iets voor de slachtoffers te doen. Al gauw besloten ze een grote vrachtwagen met Idaho-aardappels naar Florida te sturen. De vrachtwagen werd met dozen en zakken aardappels volgeladen en snel naar het rampgebied aan de andere kant van het land gereden. De aardappels arriveerden in uitstekende staat. De zendingen losten de aardappels en deelden ze uit. Het was ongelooflijk hoe welkom deze aardappels bij de mensen in Zuid-Flor-

rida waren. Ze waren de instant-maaltijden zo beu dat ze de aardappels bijna niet zo lekker als een toetje vonden smaken. In minder dan drie dagen waren alle aardappels aan leden en niet-leden uitgedeeld. Harten werden verzacht en magen gevuld door de goedheid van die geweldige leden in Idaho die de aardappels hadden gestuurd.

4. Typierend voor de gevoelens van hen die alles in hun eigen leven opzij hadden gezet en hun broeders en zusters te hulp waren gesnel, is de reactie van een echtpaar uit Huntsville (Alabama). Ze schrijven: '[Onze] tweede dag [in het rampgebied] was een zondag, maar het leek ons net zo noodzakelijk dat wij met ons werk doorgingen als het voor de mensen uit Salt Lake City was om op zondag op pad te gaan om de in de problemen geraakte handkarponiers te redden. Op het voetbal- en atletiekveld van een school dat wij als kampeerterrein gebruikten, hield elke ring zijn eigen avondmaals- en getuigenisdienst voordat zij weer aan het werk gingen. We zongen liederen. Het avondmaal werd gezegend en rondgediend door priesterschapsdragers in werkkleding. We namen brood uit braadpannen en water uit picknickbekers. De Geest was aanwezig. Omdat we de dienst maar een uur wilden laten duren, kon niet iedereen die dat wilde zijn of haar [getuigenis] geven. Het slotlied, 'Ik ben een kind van God', herinnerde ons eraan dat we verder moesten om zijn kinderen te helpen.'

Een Spaanstalige broeder en zijn vrouw benaderden ouderling Alexander Morrison, president van het Gebied Noord-Amerika-Zuidoost en zei: 'Ik ben al mijn spaargeld kwijt. Ik ben mijn huis kwijt, mijn boerderij; al mijn avocado's zijn verwoest. Ik heb niets meer.' En toen glimlachte hij innemend en zei: 'Maar ik heb alles. Ik heb het evangelie van Jezus Christus.'

God zegene ouderling Morrison, zijn raadgevers en al hun medepriesterschapsleiders, zendingen, zowel broeders als zusters, en de vele duizenden die zo geweldig en zo royaal gediend hebben. Waarlijk hebben zij geantwoord als Samuël: 'Hier ben ik'.

De opruimwerkzaamheden na de orkaan Andrew gaan nog door, net als de reparaties na de verwoesting door de orkaan Iniki, die het eiland Kauai in Hawaïi trof.

Bij deze rampzalige gebeurtenissen en in de onopvallende problemen van het leven komt de priesterschap waarlijk in actie. Laten we nooit wanhopen, want wij zijn met het werk van de Heer bezig. Er is gezegd: 'De Heer vormt de rug naar de last die erop gelegd wordt.' De raad van de Meester aan ons allen hier vanavond, aan wie het gezag van het priesterschap verleend is en van wie priesterschappelijk dienstbetoon verwacht wordt, brengt vrede in het hart en troost

voor de ziel: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

'neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van

hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; 'want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30). Van deze goddelijke waarheid getuig ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Uw tabernakel bouwen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Ons lichaam, (...) ons gemoed is de tabernakel van onze geest. De Vader van die geest wil graag dat wij met deugd een sterke tabernakel maken.'

Ik wil graag zeggen dat het altijd een bron van inspiratie is om aan deze geweldige priesterschapsvergaderingen deel te nemen. Er worden over de hele wereld vele conventies en conferenties gehouden, maar geen enkele daarvan is met deze te vergelijken.

Door het wonder van de satelliettechnologie kunnen we nu met honderdduizenden tegelijk bijeenkomen in honderden kerkegebouwen. Ieder van ons is een afzonderlijk persoon, maar wij zijn allen één van geest, één van doel, één in geloof, elk met een ordening in het priesterschap dat van God onze eeuwige Vader komt.

De grote meerderheid van de toehoorders bevindt zich buiten Salt Lake City: u bent met veel meer dan er hier vanavond in de Tabernakel zijn van waaruit wij tot u spreken. Onze stem en ons beeld bereiken u vanuit dit prachtige, oude gebouw op Temple Square. Ik wou dat u allen hier op deze unieke en heerlijke plaats kon zijn.

Deze Tabernakel is bepaald niet de grootste vergaderzaal in de wereld. Er kunnen zesduizend mensen in. Er zijn zalen waar wel tien keer zoveel mensen in kunnen. Maar deze is anders – anders qua oorsprong, anders qua structuur, anders qua eigenschappen.

Ik vertel u dat omdat dit gebouw zijn ver-

jaardag viert. Precies 125 jaar geleden was dit gebouw af en werd het voor het eerst als vergaderzaal voor de heiligen gebruikt, voor een oktoberconferentie als deze. Sindsdien is er tijdens de algemene conferenties van de kerk altijd vanaf dit spreekgestoelte gesproken.

Ik vraag me af of Brigham Young, toen hij één en een kwart eeuw geleden voor het eerst aan dit spreekgestoelte stond, ooit gedacht kon hebben dat dit gebouw zo lang mee zou gaan en zo goed zou voldoen.

Het is een vreemd gebouw. Volgens mij is er geen soortgelijk gebouw op de wereld te vinden. Het heeft karakter, een eigen sfeer. Zij die onder dit grote koepeldak zitten, schijnen dat te voelen.

Onlangs hebben wij in deze ruimte een deel van de Amerikaanse strijdkrachten ontvangen. Ze hielden een conferentie in Salt Lake City en wilden graag het Tabernakel-koor horen.

Zo kwamen op een prachtige zondagochtend. Mij werd gevraagd hen kort te spreken, en ik vertelde hun over deze Tabernakel en de bouw ervan. Het koor, begeleid door de 23e Army Band, gaf toen een kort optreden. Tot besluit van de uitvoering zongen zij met aanhoudend crescendo *The Battle Hymn of the Republic* – 'Mijn ogen hebben de heerlijkheid van de komst des Heren gezien. Hij perst reine wijn uit de druiven der gramschap. (...) Zijn waarheid gaat steeds voort.'

Ik keek de zaal rond en zag dat bij noeste oorlogsveteranen de tranen over hun wangen stroomden. Voor velen was dit een bijzonder ontroerend moment. Dit gebouw heeft geest, een unieke en heerlijke eigenschap.

Vier dagen na de aankomst in 1847 van de pioniers in deze vallei, tikte Brigham Young met zijn wandelstok op de dorre grond en zei: 'Hier zullen wij een tempel voor onze God bouwen.' Het terrein rond de tempel is bekend geworden onder de naam Temple Square. Het eerste gebouw dat hier stond was een soort afdak, een tijdelijke, geïmproviseerde plaats van samenkomst die voorname-lijk uit palen bestond die een broos dak ondersteunden dat enige beschutting

tegen de felle zon bood. Even ten zuiden daarvan werd er gebouwd wat later de naam de 'Tabernakel' kreeg; nog later werd dit de 'Oude Tabernakel' genoemd. Dat was een gebouw met een puntdak en muren, dat zowel in de winter als in de zomer enig comfort bood.

Maar de mensen hier in deze woestijnen werden door een geweldige visie voortgestuwd. Ze geloofden zonder twijfel dat zij het koninkrijk van God op aarde aan het opbouwen waren. Hun geloof venaarde hun visie. Ze besloten een grotere zaal te bouwen die plaats zou bieden aan duizenden mensen.

De afmeting werd op 50 bij 80 meter gesteld. Hoe kon dit onder die omstandigheden verwezenlijkt worden? Ze hadden geen staal om steunbalken te maken. Ze hadden niet veel bouten, spijkers of schroeven. Het was 1864, en de spoorlijn zou pas vijf jaar later in dat gebied voltooid worden.

Hier en in Oost-Amerika waren er brug-gebouwd volgens het zogenaamde Remington-ontwerp. Maar het idee om dat voor een dak te gebruiken moet voor velen belachelijk hebben geleken. Toch ging men aan de slag.

De plaats werd bepaald – direct ten westen van de tempel, die toen in aanbouw was. Volgens het ontwerp moesten er 44 zandstenen pilaren geplaatst worden. Ze werden in een ovale opstelling opgetrokken. Ze werden op forse grondplaten verankerd. Samen met de deuren en de plinten vormden zij de muren van het gebouw.

Zandsteen werd uit de oostwaarts gelegen bergen aangevoerd, bewerkt en gevormd volgens precisie, strakke patronen. Ook kalksteen werd uit de bergen aangevoerd en na verbranding tot gips en cementspecie verwerkt. Het moeilijkste was de plaatsing van een dak dat op deze zandstenen pijlers rustte en er een geheel mee vormde. Er werden houten stijgers gebouwd. Grote hoeveelheden hout werden uit de bergen aangevoerd en tot balken gezaagd. Deze werden zo samengevoegd dat ze een groot latwerk van driehoeken vormden dat onder de druk van gewicht sterker werd. Waar de balken elkaar kruisten werden gaten geboord en houten treknagels geplaatst. De gaten waren nauw en bij het inslaan van de treknagels spleet er wel eens een balk. Dan werden er stroken ongeloooid hout rond de balk gebonden. De bouwers wisten dat als de ongelooide hout droogde, deze kromp, waardoor de balkdelen tegen elkaar aange-trokken werden. Dit houtwerk neemt drie meter ruimte in tussen het dak en het plafond. Volgens mij had niemand ooit zoiets gezien. Daarom kon deze grote ruimte ontstaan zonder steunpilaren in de zaal zelf.

Sceptici – en daar zijn er altijd genoeg van – zeiden dat als de binnenste stijgers verwij-

De ouderlingen Merrill J. Bateman en Gary L. Coleman waren twee van de algemene autoriteiten die tijdens de conferentie als lid van het Tweede Quorum der Zeventig gesteund werden.

derd werden, het dak mee naar beneden zou komen.

Maar de stijgers werden weggehaald en het dak bleef zitten. Het zit al 125 jaar. Het wordt regelmatig door bouwkundigen nagekeken, en tot hun verbazing vinden zij geen rotting of verzwakking.

Deze Tabernakel werd in een toen afgelegen gebied gebouwd, tweeduizend kilometer verwijderd van de dichtstbijzijnde steden langs de Mississippi, en driehonderd kilometer van de nederzettingen langs de Stille Oceaan. Voor mij is het gebouw een wonder. Ik moet denken aan de vaardigheid van de ontwerpers en ik weet dat hun vaardigheid aangevuld werd met veel inspiratie. Als ik denk aan de tijd en de omstandigheden van de bouw, denk ik aan *geloof*. Dit is waarlijk een Tabernakel, in de woestijn gebouwd, van waaruit de stem van de dienstknechten des Heren de wereld in moet gaan.

Het is *de* Tabernakel. Zo noemen wij dit

gebouw. Het is de mormoonse Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City, en is bekend bij miljoenen mensen over de hele wereld die al meer dan 63 jaar naar de uitzendingen van het koor uit deze zaal luisteren.

Hoewel het gebouw uit hout is opgetrokken in een arme tijd van ons volk, ontworpen zonder de techniek en architectonische kennis van nu, is het al 125 jaar in gebruik, een uniek en heerlijk huis van aanbidding en cultuur.

In mijn verbeelding zie ik president Brigham Young omhoogkijken naar de mannen die de balken vastmaken, en zeggen: 'Maak er een sterk gebouw van, jongens, een sterk gebouw!'

Ons lichaam, broeders, ons verstand is de tabernakel van onze geest. De Vader van die geest wil graag dat wij met deugd een sterke tabernakel maken. Alleen in die sterkte is er veiligheid, groei en geluk. Als er een klinkende boodschap is die ik van de bouwers

van dit gebouw overneem, is dat deze: *Wees sterk!*

Dat is dezelfde uitdaging die door profeten en leiders in de Schriften gegeven wordt. Koning David, bijvoorbeeld, was groot. Hij had enorm sterke punten. Maar er huisde een tragische zwakte in hem. Hij wist het, en toen 'de dagen van Davids sterven naderden, bebood hij zijn zoon Salomo:

'Ik sta op het punt de weg der gehele aarde te gaan, wees gij nu sterk en toon u een man;

'en neem uw plicht jegens de Here, uw God, in acht; wandel op zijn wegen en onderhoud zijn inzettingen, geboden, verordeningen en getuigenissen, zoals geschreven staat in de wet van Mozes, opdat gij voorspoedig volvoeren moogt alles wat gij doet en alles wat gij ondernemt' (1 Koningen 2:1-3).

Dat is goede raad voor iedere man en jongen die het priesterschap van God draagt. *Wees sterk - wees sterk in zelfbeheersing.* Hoeveel mannen die verder goed zijn, verkwisten hun kracht en verspillen hun wil en vernietigen letterlijk hun leven omdat ze niet de macht van de zelfbeheersing hebben. Laat mij u een brief voorlezen van een man die uit schaamte de brief niet heeft ondertekend. Hij schrijft:

'Ik ben een 35-jarige man en al tien jaar lid van de kerk. Het grootste deel van mijn volwassen leven ben ik al verslaafd aan pornografie. Ik schaam me om dat te moeten bekennen. Mijn verslaving is net zo echt als die van een alcohol- of drugsverslaafde.

'Ik kwam als kind voor het eerst met dergelijk materiaal in aanraking. Ik werd door een oudere neef misbruikt en er werd pornografie gebruikt om mijn aandacht te trekken. Ik weet zeker dat deze blootstelling op jonge leeftijd aan seks en pornografie de wortel van mijn huidige verslaving is. Ik vind het ironisch dat zij die pornografie steunen, zeggen dat het een kwestie van vrijheid van meningsuiting is. Ik heb geen vrijheid. Ik ben mijn keuzevrijheid kwijt omdat ik dit niet kan overwinnen. Het is een val voor mij, en het lijkt wel alsof ik er niet uit kan komen. Alstublieft, alstublieft, smeek de broeders in de kerk om alle vormen van pornografie niet alleen te vermijden, maar zelfs volledig uit hun leven te bannen (...)

Tenslotte, president Hinckley, wilt u alstublieft bidden voor mij en anderen in de kerk die net als ik zijn, dat zij de moed en de kracht zullen hebben om deze verschrikkelijke beproeving te overwinnen.'

Broeders, er is geluk noch gemoedsrust te vinden in het toegenomen aan de zwakte van zich bezondigen aan wat verlaagt en verwoest. Als er zulke beelden op tv zijn, zet hem dan uit. Blijf niet voor de buis hangen. Vermijd prikkelende video's als een besmet-

telijke ziekte. Ze vallen in dezelfde categorie. Houd u verre van pornografische tijdschriften en andere verwoestende lectuur. Er is teveel goeds te zien, er is teveel goede literatuur waarvan we kunnen genieten om onze tijd te verdienen en ons karakter en onze wilskracht te laten ondermijnen door aan zulke verwoestende smerigheid toe te geven.

Wees sterk – door pal te staan voor het goede.
We leven in een tijd van compromissen en stilzwijgende instemming. In de situaties waarmee we dagelijks geconfronteerd worden, weten we wat goed is, maar onder druk van leeftijdgenoten en de misleidende stemmen van hen die ons willen overhalen, gaan we voor de bijl. We sluiten een compromis. We stemmen stilzwijgend toe. We geven toe, en we schamen ons voor onszelf. Als mannen van de priesterschap moeten we de kracht aankweken om onze overtuiging te volgen.

De hele wereld herdenkt deze maand het feit dat het vijfhonderd jaar geleden is dat Amerika door Christoffel Columbus ontdekt werd. Admiraal Samuel Eliot Morison, zijn biograaf, zegt: 'Deze avond van 11 op 12 oktober [1492] was er een van vervulde bestemming voor de mensheid, het gewichtigste moment dat ooit op welk schip dan ook op welke zee dan ook werd meegemaakt' (*Admiral of the Ocean Sea: A Life of Christopher Columbus*, Boston: Little, Brown and Company, 1942, blz. 223).

In mijn eigen herdenking van dit moment heb ik verschillende keren een belangrijk en profetisch vers uit het Boek van Mormon gelezen, en ook een bijzonder lijvige biografie van Christoffel Columbus.

In de tekst met Nephi's visioen staat: 'En ik keek en zag onder de volkeren een man, die door vele wateren van het nageslacht van mijn broeders was gescheiden. En ik zag, dat de Geest Gods op de man nederdaalde en op hem inwerkte, en hij ging over de vele wateren naar de nakomelingen mijnner broeders, die in het beloofde land waren' (1 Nephi 13:12).

Wij vatten dat als een verwijzing naar Columbus op. Het is opmerkelijk om te lezen dat de Geest Gods op hem inwerkte. Na het lezen van die lange biografie, die veertig jaar geleden de Pulitzer-prijs won, getiteld *Admiral of the Ocean Sea*, twijfel ik er niet aan dat Christoffel Columbus een gelovig man was, en ook een man met onwankelbare vastbeslotenheid.

Ik besef dat vele critici zich in dit herdenkingsjaar negatief over hem hebben uitgelaten. Ik beweet ook niet dat er geen anderen vóór hem naar dit westelijk halfrond zijn gekomen. Maar hij was het die in geloof op zoek ging naar een nieuwe weg naar China en daarbij Amerika ontdekte. Het was een gigantische onderneming om westwaarts

over een onbekende zee te varen, verder dan iemand uit zijn tijd ooit gedaan had. Hij was het die, ondanks de vrees voor het onbekende en het geklaag en de op handen zijnde muiterij van zijn bemanning, met vele gebeden tot de Almachtige om leiding verder voer. In zijn rapporten aan het Spaanse koningshuis zei Columbus herhaaldelijk dat zijn reis voor de eer van God en de verspreiding van het christelijke geloof was. Terecht eren we hem wegens zijn onwrikbare kracht bij onzekerheid en gevaar.

Wees sterk, broeders, in de eigenschap van genade. Het is gemakkelijk om thuis, op het werk, in je woorden en daden een tiran te zijn. Deze verziekte wereld schreeuwt om vriendelijkheid, liefde en genade. Deze deugden worden bij dragers van het priesterschap van God een uiting van kracht, niet van zwakheid. Wees sterk met die kracht waarover Jesaja spreekt wanneer hij zegt: 'Sterkt de slappe handen en verstevigt de knikkende knieën.

'Zegt tot de versaagden van hart: Wees sterk, vrees niet; zie, uw God zal komen met wraak, met de vergelding Gods; Hij zal komen en Hij zal u verlossen' (Jesaja 35:3-4).

'En door deze dingen te doen,' zegt de Heer in een hedendaagse openbaring tot elk van ons, 'zult gij aan uw medemensen het meeste goed doen, en de heerlijkheid vergroten van Hem, die uw Here is.

'Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (Leer en Verbonden 81:4-5).

Wees sterk, mijn broeders, met de kracht van eenvoudige eerlijkheid. Wat is het gemakkelijk om te zeggen: 'liegt (...) een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste' (2 Nephi 28:8).

Zo beschrijft Nephi de mensen van zijn tijd, en daarmee ook velen in deze tijd. Wat is het gemakkelijk voor ons om te zeggen: 'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend' (Artikelen des geloofs 1:13). Maar hoe moeilijk is het niet voor velen om weerstand te bieden aan de verleiding om een beetje te liegen, een beetje te bedriegen, een beetje te stelen, valse getuigenis af te leggen door over anderen te roddelen. Sta daar boven, broeders. Wees sterk in de eenvoudige deugd van eerlijkheid.

Wees sterk – in het geloof waarmee u door het leven gaat en in de kerk waarvan uij allen lid zijn. Dit is het werk van de almachtige God. Het is kostbaarder dan wat dan ook. Uw kracht is erbij nodig.

Ik laat u deze krachtige en prachtige woorden van Paulus, geschreven aan de heiligen in Efeze:

'Voorts,' zegt hij, 'weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht.

'Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels;

'want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten (...)

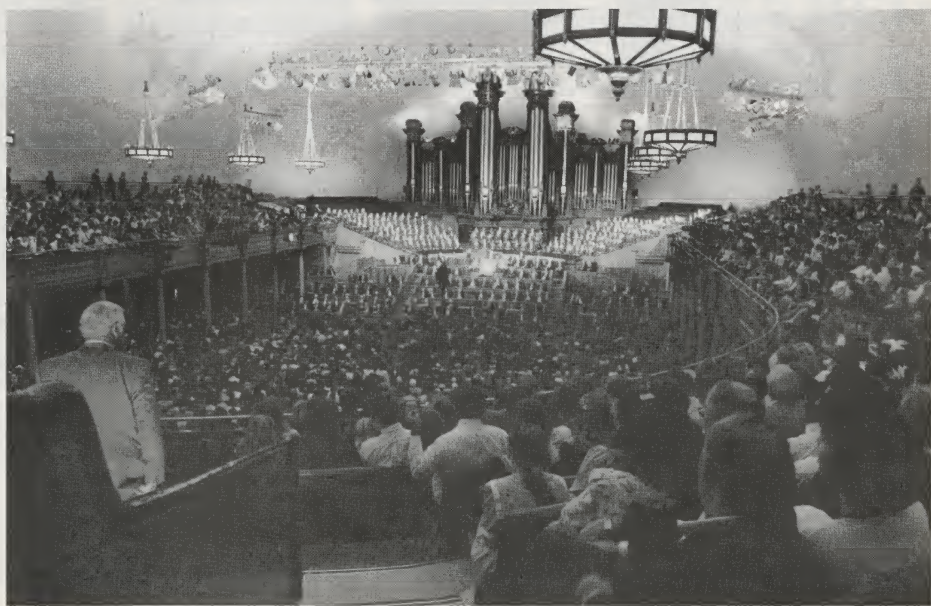
'Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid,

'de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;

'neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven' (Efeziërs 6:10-12, 14-16).

Ik hoop, broeders, dat dit geweldige gebouw waarin wij vergaderen, nu al 125 jaar door de heiligen als onze Tabernakel gebruikt, een ieder van ons zal herinneren aan de kracht die we in ons moeten aankweken terwijl wij leven in deze sterfelijke tabernakels, die de gave en schepping van God zijn.

Broeders, wees sterk in uw getuigenis van Jezus Christus, de Zoon van God. Hij is de hoeksteen van dit grote werk. Plechtig getuig ik van zijn goddelijkheid en werkelijkheid. Hij is het Lam zonder smet dat voor de zonden van de wereld geofferd is. Door zijn pijn en vanwege zijn lijdens wordt voor mij verzoening gedaan en vind ik het eeuwige leven. Hij is mijn Leermeester, mijn Voorbeeld, mijn Vriend en mijn Heiland die ik liefheb en als de Verlosser van deze wereld aanbid. In zijn heilige naam. Amen. □

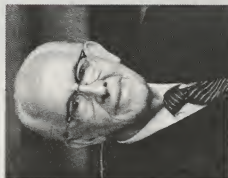

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

Ezra Taft Benson
President

Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Status per oktober 1992

De Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dieter L. Lauson

James M. Prunty

J. Richard Chiles

Red D. Pinger

Curtis E. Asby

Charles Ober

L. Alden Foster

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angel Arees
 Carlos H. Amado
 Ben B. Banks
 William R. Blackford
 Ted E. Bremerken
 Monte J. Brough
 F. Erno Bauche
 John C. Carmack
 Joe J. Christensen
 Robert G. Dallensch
 Robert G. Dalmash
 John H. Grobing
 Jack H. Gosfield
 Jeffrey R. Fenestone
 Gary R. Cook
 Jacob de Jager
 Jack H. Goodard
 Bruce Howard
 Jeffrey R. Holland
 Alexander B. Morrison
 Gary L. Pace
 Alexander B. Morrison
 Harman Reitor, Jr.
 Ronald E. Pedman
 Earl C. Torgy
 Hans B. Ringer
 Robert E. Wels
 Henry B. Eyring
 Loren C. Dunn
 W. Eugene Hansen
 Harold G. Hoken
 Yoshihiko Mauchi
 Hugh W. Parnock
 Esai C. Torgy

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Lito Alvarez
 Dallas M. Archibald
 Edward Ayala
 Henri L. Boneman
 C. Max Colwell
 Albert Choules, Jr.
 Gary J. Cowan
 John E. Fowler
 Rulon G. Cawton
 Luford R. Curtis
 Clinton L. Collier
 Julio E. Davila
 Jay E. Jensen
 Malcolm S. Jorgensen
 Kenneth Johnson
 Howard Martin
 Gerald E. Mackha
 Lloyd L. George
 F. Melvin Hammond
 Han B. Saeg
 Martin R. Lybbert
 Richard P. Lindsay
 Joseph C. Mussen
 Stephen D. Mackfield
 Dennis B. Neuenchwander
 Robert E. Sankley
 W. Mark Lawrence
 Augustus A. Lim
 Lynn A. Mickelson
 David E. Sorenson
 Samk S. Shambhukar
 F. David Stansky
 Tai Kwok Yuen
 Howard A. Tinnico
 J. Ballard Webbham
 Lowell D. Wood
 Daniel A. Wooley
 H. David Burton
 Eusebio Rodriguez
 Robert D. Hillier
 Protemerius Babbington
 Richard C. Eggleston
 Tweede inaugurat

De Presiderende Bisschop

H. David Burton
 Eusebio Rodriguez

De kerk ligt op koers

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De Heer heeft zijn koninkrijk zo opgebouwd dat het zonder onderbreking voorwaarts kan gaan, voorbereid op alle noodgevallen en eventualiteiten die zich mochten voordoen.'

Een paar weken geleden, toen wij na een regionale conferentie naar huis terugvloegen, hadden wij een ervaring die mij nog zeer duidelijk voor de geest staat. Bij het naderen van het vliegveld nam de gezagvoerder het woord. Hij hield het kort en zakelijk: 'Mag ik uw aandacht. We hebben een noodgeval! De bemanning zal u instructies geven. Wilt u die opvolgen voor uw eigen veiligheid.'

De bemanning kwam in actie. Door hun opleiding waren zij op dergelijke noodsituaties voorbereid. Ieder wist precies wat hij moest doen. Alle gebruiksvoorwerpen werden snel opgeborgen.

Sterke mannen kregen een stoel toegewezen bij de nooduitgangen.

Ons werd gevraagd onze bril af te doen en stevig onze enkels beet te pakken.

Een vrouw met een baby in de stoel direct achter mij huilde. Anderen hoorde ik snikken. Iedereen wist dat dit geen oefening was, maar realiteit en ernstig.

Er kwam een man uit de cockpit. Hij herkende mij, kwam naar mij toe, bukte zich en zei: 'Ik ben piloot van beroep. Het hoofdcontrolepaneel werkt niet meer, maar ik

denk dat we het wel redden. Ze hebben het landingsgestel uit gekregen en de vleugelkleppen naar beneden.'

Vreemd genoeg voelde ik geen angst. Ik vlieg al jaren, en er zijn situaties geweest waarin ik wel angst heb gekend. Maar nu was ik kalm. Ik wist dat er een noodstelsel in het vliegtuig was ingebouwd om dergelijke noodsituaties op te vangen en dat de bemanning goed was opgeleid.

Ook wist ik dat ik binnen een minuut of twee, wanneer de banden de landingsbaan raakten, zou weten of dat stelsel zijn werk deed.

Dat moment was er snel. Tot opluchting van iedereen landde het vliegtuig probleemloos, het landingsgestel hield het, er werd geremd op de motoren, en het vliegtuig kwam tot stilstand.

Dichtbij stonden brandweerauto's opgesteld. Het vliegtuig werd naar de pier gesleept. Er werd voor de bemanning geapplaudisseerd en sommigen onder ons dankten de Heer.

Ik heb deze ervaring vergeleken met de kerk waarvan wij lid zijn. Het hoofd van de kerk is de Heer Jezus Christus. Het is zijn kerk. Maar de profeet is het aardse hoofd. Profeten zijn met een goddelijke roeping begiftigd. Ondanks de goddelijkheid van hun roeping, blijven zij mens. Ook zij worden blootgesteld aan de problemen van de sterfelijkheid.

Wij hebben de huidige profeet, president Ezra Taft Benson, lief. Wij respecteren en eren hem. Hij is een groot en begaafd leider die over de hele wereld van dit werk heeft getuigd. Hij bezit alle sleutels van het priesterschap. Maar hij heeft de leeftijd bereikt waarop hij niet alles meer kan doen wat hij zou willen doen. Dat doet niets af aan zijn roeping als profeet. Wel legt zijn lichaam hem enige beperkingen op.

In het verleden hebben we vergelijkbare situaties gezien. President Wilford Woodruff bereikte een hoge leeftijd. Evenals de presidenten Heber J. Grant, David O.

McKay, Joseph Fielding Smith en, recenter, Spencer W. Kimball.

Sommige mensen, die duidelijk niet bekend zijn met het systeem, zijn bang dat de kerk, vanwege de hoge leeftijd van de president, op een crisis aanstuurt. Zij lijken zich niet te realiseren dat er een noodstelsel is. Dit systeem zorgt ervoor dat er altijd een bemanning aan boord is, als ik ze zo mag noemen, die gedegen is opgeleid in de werkwijze van de kerk; en wat belangrijker is: zij bezit ook de sleutels van het eeuwige priesterschap van God. Ook die leiders zijn door de Heer op die plaats geroepen.

Ik hoop dat ik niet aanmatigend overkom als ik u herinner aan het unieke en geweldige veiligheidssysteem dat de Heer in zijn koninkrijk heeft ingebouwd, zodat het zonder onderbreking voorwaarts kan gaan, voorbereid op alle noodgevallen en eventualiteiten die zich mochten voordoen. Voor mij is het een zich voortdurend hernieuwend wonder.

Gistermiddag hebben wij Ezra Taft Benson gesteund als profeet, ziener en openbaarder, en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Daarna hebben wij zijn raadgevers gesteund en vervolgens de leden van de Raad der Twaalf Apostelen als profeet, ziener en openbaarder. Met vijftien mannen aldus omschreven, begiftigd en gesteund, kan iemand die onbekend is met de kerk het gevoel krijgen dat er wel grote verwarring moet heersen. Maar het koninkrijk van de Heer is er een van orde. Er heerst geen verwarring onder de leiders van de kerk.

Als een man tot het apostelambt wordt geordend en aangesteld als lid van de Raad der Twaalf, ontvangt hij de sleutels van het priesterschap van God. Ieder van die vijftien mannen bezit die sleutels.

Alleen de president van de kerk heeft echter het recht ze volledig uit te oefenen. Hij kan de uitoefening van de verschillende sleutels delegeren aan een of meer van de apostelen. Zij allen bezitten de sleutels, maar zij kunnen die alleen in die mate uitoefenen als de profeet van de Heer hen dat toestaat.

Die volmacht heeft president Benson aan zijn raadgevers en aan de Twaalf gegeven die overeenkomstig die verschillende taken die onder hun verantwoording vallen.

Volgens de openbaring van de Heer vormen 'drie presiderende hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het presidium van de kerk' (Leer en Verbonden 107:22).

Dit 'presidium van de hogepriesterschap naar de orde van Melchizedek heeft het

recht in alle ambten van de kerk te fungeren' (LV 107:9).

Verder met betrekking tot dit beginsel: 'Het komt overeen met de waardigheid van zijn ambt dat hij de raad van de kerk presideert; en het is zijn recht te worden bijgestaan door twee andere presidenten die op dezelfde manier worden aangewezen als hijzelf.

'En in geval van de afwezigheid van één of beiden van hen die zijn aangewezen om hem bij te staan, heeft hij de bevoegdheid de raad zonder assistent te presideren; en wanneer hij zelf afwezig is, hebben de andere presidenten de bevoegdheid gezamenlijk of alleen in zijn plaats te presideren' (LV 102:10-11).

Wij die werkzaam zijn als raadgever, erkennen en begrijpen de beperkingen van ons gezag en onze verantwoordelijkheid. Ons enige verlangen is onze leider te assisteren bij de enorme last van zijn ambt. De kerk wordt groter. Er zijn nu meer dan acht miljoen leden. Zij breidt zich uit over de wereld. Haar programma is veelomvattend, gecompliceerd en heeft te maken met een waaier van factoren. De verantwoordelijkheid is groot en gevarieerd.

Maar ik kan u zeggen dat het werk, ongeacht de omstandigheden, op ordelijke en wonderbaarlijke wijze verder gaat. Net als in de tijd dat president Kimball ziek was, hebben wij in zaken waarvoor een beleid bestaat dat zich voldoende bewezen heeft, zonder meer actie ondernomen. Als dat niet het geval was, hebben we met de president gesproken en zijn goedkeuring ontvangen, voordat we iets ondernamen. Laat niemand zeggen dat er enige neiging is tot het zich aanmatigen van gezag, of het doen, zeggen of leren van iets dat afwijkt van de wensen van de man die door de Heer is aangewezen. Wij willen zijn loyale dienaren zijn. Wij vragen geen eer voor onszelf. Wij verlangen eenvoudig datgene te doen wat gedaan moet worden op het aangegeven tijdstip, en wel volgens het beleid waarover de president zich heeft uitgesproken.

Zoals reeds gezegd zijn er twaalf anderen op wie de sleutels van het apostelambt gevestigd zijn. Zij zijn volgens de openbaring 'de twaalf reizende raadsleden, geroepen de twaalf apostelen te zijn, of de bijzondere getuigen van de naam van Christus in de hele wereld, waardoor zij zich in de plichten van hen roeping onderscheiden van de andere functionarissen in de kerk.

'En zij vormen een quorum dat evenveel gezag heeft als de voornoemde drie presidenten' (LV 107:23-24).

U stelt wellicht de vraag of het mogelijk is dat twee lichamen evenveel gezag hebben zonder verwarring te krijgen. Het antwoord is ja. De Heer beantwoordde dit als volgt. Hij heeft gezegd: 'De Twaalf vormen een rei-

zende presiderende hoge raad die onder leiding van het presidium van de kerk (...) in de naam van de Heer handelt' (LV 107:33).

Over deze aangelegenheid heeft president Joseph F. Smith gezegd: 'De taak van de twaalf apostelen van de kerk is het evangelie aan de wereld te prediken, het aan de bewoners van de aarde te verkondigen en getuigenis te geven van Jezus Christus, de Zoon van God, en van zijn goddelijke zending. Dat is hun bijzondere roeping en zij staan daarbij altijd onder leiding van het presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als dat presidium volledig is. Er zijn nooit twee gelijkwaardige hoofden in de kerk - nimmer. De Heer heeft zo iets verordend noch ontworpen. Er is altijd één hoofd in de kerk, en als het presidium van de kerk er door overlijden of andere oorzaken niet meer is, dan worden de twaalf apostelen het volgend hoofd van de kerk, totdat er opnieuw een presidium van drie presiderende hogepriesters is georganiseerd, die gerechtigd zijn het ambt van het Eerste Presidium van de kerk te bekleeden' (*Gospel Doctrine*, blz. 177-178).

Dat dan, mijn broeders en zusters, is het opmerkelijke plan van de Heer voor het bestuur van zijn aardse koninkrijk. Het gezag om de aangelegenheden van dat koninkrijk af te handelen, werd in deze bedeling verkregen van Petrus, Jakobus en Johannes, die door de Heer waren geordend toen Hij op aarde was. En, zoals we hebben gezien, wordt dat gezag op ordelijke wijze uitgeoefend.

Ik wil nu enkele woorden wijden aan de mannen die lid zijn van het Quorum van het

Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Ik ken allen die daar momenteel toe behoren persoonlijk. Allen die de afgelopen zestig jaar in die stoelen hebben gezeten, heb ik gekend. Ik ben er zeker van dat geen van hen ooit naar het ambt gedongen heeft. Zij hebben geen actie gevoerd om die positie te bemachtigen. Niet een van hen achtte zich goed genoeg voor dat ambt. Dat is een uniek en opmerkelijk gegeven.

In de Verenigde Staten is er momenteel een verkiezingscampagne aan de gang. Mannen en vrouwen stellen zich beschikbaar voor een regeringsambt. De campagne kost vele miljoenen. Duizenden mensen zetten zich in om hun kandidaat naar voren te schuiven.

Hoe anders is het gesteld met het werk van de Heer. Er is niet één trouw lid dat het in zijn hoofd zou halen zich aan te melden voor een kerkelijk ambt. In plaats daarvan geloven wij 'dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten' (Geloofsartikel 5).

De Heer zelf heeft over de Twaalf die Hij uitkoos, gezegd: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen' (Johannes 15:16).

Ik ben er zeker van dat iedere algemeen autoriteit van deze kerk, en zeker de autoriteiten die ik persoonlijk ken, op zijn knieën is gegaan om de Heer zijn zwakheden te belijden, en te vragen of Hij hem wilde behouden voor verleiding en overtreding, en hem de kracht, de wijsheid en de inspiratie te geven om zijn roeping naar behoren te doen.

Ik heb het gevoel dat ik mijn broeders ken. Ik ken mijn leider, president Benson. Ik heb samen met hem gebeden. Ik heb zijn smeekbeden gehoord. Ik ken zijn hart, en ik getuig van zijn goedheid. Ik ken zijn liefde, en ik kan getuigen dat die echt is. Ik ken zijn profetisch pleidooi, en ik kan getuigen dat die oprecht zijn.

Ik ken mijn collega in het Eerste Presidium, Thomas S. Monson. Ik ken zijn kracht en weet dat hij verlangt het koninkrijk van de Vader vooruit te brengen.

Ik ken de leden van de Raad der Twaalf, van president Howard W. Hunter tot ouderling Richard G. Scott.

Dat zijn mijn collega's in dit werk van de Almachtige. Zoals gezegd heeft geen van hen naar dit gewijde ambt gedongen. Ieder van hen is geroepen, en in sommige gevallen is voor de aanvaarding van de roeping een aanzienlijk offer gebracht. Wij gaan samen in gebed. Wij komen samen in plechtige vergadering in het huis van de Heer. Periodiek nemen wij samen deel aan het heilig avondsmaal en hernieuwen wij onze verbonden met onze God, waarbij wij opnieuw de

De ouderlingen W. Mack Lawrence en Charles Didier van de Zeventig spraken op 26 september 1992 voor aanvang van de jaarlijkse vrouwenvergadering in de Tabernakel te Salt Lake City met zuster Elaine L. Jack, algemeen presidente van de zustershulpvereniging.

naam van de Heer op ons nemen, van wie wij geroepen zijn te getuigen.

Wij bespreken de verschillende problemen die onze onder aandacht komen. Dat doen wij allen vanuit andere achtergronden en ervaringen. We verschillen allemaal van elkaar. We bespreken manieren om het werk te verbeteren en te sterken. Aan het begin van die besprekingen kunnen er verschillende zienswijzen zijn. Maar aan het eind ervan is er volledige eensgezindheid, anders wordt er niets ondernomen. De Heer zelf heeft verklaard dat een dergelijke eenheid absoluut noodzakelijk is.

Is dit een ander soort regering? Het is de regering van het koninkrijk van God op aarde. Het is uniek. Met dit systeem ontdekt het werk geen hinder als iemand niet in staat is te functioneren. Om terug te komen op mijn eerdere illustratie: we hebben een bemanning aan boord die een lange, grondige opleiding achter de rug heeft. Er is een systeem, door God ingesteld, dat kan inspelen op onverwachte situaties, zodat het werk en het bestuur van de kerk in de hele wereld doorgang kan vinden, ongeacht de moeilijkheden waarmee een van haar leiders te kampen kan krijgen.

De algemene autoriteiten over wie ik gesproken heb, zijn apostelen van de Heer Jezus Christus. Ik leg getuigenis af van hun integriteit. Ik getuig van hun geloof. Ik getuig van de inspiratie en openbaring die doorklinkt in hun roeping. Ieder van hen is een man van kracht. Maar hun grootste kracht schuilt in de erkenning dat zij goddelijke leiding en de zegen van boven moeten

hebben als zij aanvaardbaar willen functioneren.

Tot slot vraag ik of u denkt dat die mannen de kerk ooit op een dwaalspoor zouden brengen. Denk eraan van wie deze kerk is. Zij draagt de naam van de Heer Jezus Christus, die aan het hoofd staat. Aan Hem is de macht om elke nalatigheid in leer of plicht, alles wat niet in overeenstemming is met zijn goddelijke wil, te verwijderen.

Ik zeg u namens de algemene autoriteiten dat we geen persoonlijke eer nastreven. Slechts de wil van de Heer. Er zijn mensen die kritiek hebben als we raadgeven of waarschuwen. Bedenk dat onze raadgevingen niet zijn ingegeven door zelfzuchtige verlangens. Bedenk dat onze waarschuwingen niet ongegrond zijn. De beslissing om ons uit te spreken over verschillende zaken wordt niet zonder overleg en gebed genomen. Onze enige wens is u te helpen met uw problemen, uw strijd, uw gezin, uw leven.

Mag ik, bij wijze van getuigenis, zeggen dat ik meer dan dertig jaar werkzaam ben als algemeen autoriteit van deze kerk. Meer dan twintig jaar heb ik zitting in de Raad der Twaalf gehad. Ik ben nu meer dan elf jaar raadgever in het Eerste Presidium. Ik weet hoe het systeem werkt. Ik weet dat het plan en het gezag van goddelijke oorsprong is. Ik weet dat er geen verlangen is iets anders te onderrichten dan wat de Heer zou willen. Hij heeft gezegd dat 'de besluiten van deze raden, of van één er van, moeten worden genomen in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid en in geloof, deugd, ken-

nis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde' (LV 107:30). We wensen in deze geest te dienen. Verder heeft Hij over de leringen van zijn dienstknechten gezegd, dat 'zij die het in geloof ontvangen, en gerechtigheid werken, (...) een kroon des eeuwigen levens (zullen) ontvangen; doch voor hen, die hun hart in ongelooft verstoppen en het verwerpen, zal het tot hun eigen veroordeling verkeren' (LV 20:14-15).

Als wij er bij de leden op aandringen de sabbat te heiligen, er geen doordeweekse dag van te maken, dan herhalen wij slechts wat de Heer in het verleden heeft gezegd en wat Hij heeft bevestigd door middel van hedendaagse openbaring. Als we ons uitspreken tegen gokken, herhalen wij alleen maar wat vorige profeten erover hebben gezegd. Als we aandringen op de versterking van het gezin, dan doen we dat alleen om de gezinnen tot zegen te zijn. Als we onze leden de raad geven de wet van tiende na te leven, herhalen we slechts wat de Heer vanouds heeft verklaard en in deze bedeling heeft bevestigd, tot zegen van zijn volk. Als we ons uitspreken tegen pornografie, immoraliteit, drugs en dergelijke, doen wij slechts wat de profeten altijd hebben gedaan.

Aan ons is de taak die Ezechiël heeft aangegeven: 'Mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer zijn woord uit mijn mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waarschuwen' (Ezechiël 3:17).

Achter geen van deze zaken steekt een zelfzuchtig verlangen. We wensen slechts het geluk van onze broeders en zusters, dat zij vrede en liefde in hun gezin ervaren, dat zij gezegend zullen worden door de kracht van de Almachtige, bij wat zij ook in gerechtigheid zullen ondernemen.

Ik dank allen die ons met opgestoken hand en een loyaal hart in deze plicht steunen en bijstaan.

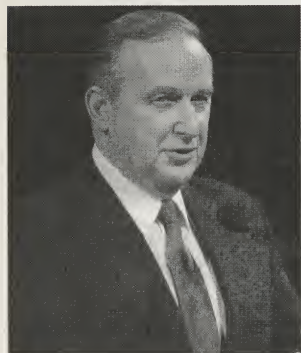
Moge de Almachtige u zegenen, mijn geliefde broeders en zusters. Dit is het werk van God onze eeuwige Vader, die leeft en het heele bestuur. Het is het werk van de Heer Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, de levende Zoon van de levende God. Het is door goddelijk gezag op aarde gevestigd, met een profeet en andere leiders, geroepen door openbaring en gelouderd door vele jaren kerkwerk. Het zal nooit vallen. Het zal slagen.

Ik doe een belofte aan allen die het steunen en bijstaan, en die er in geloof en gebed naar streven de beginselen van het evangelie na te leven, dat zij gezegend zullen worden met geluk en succes in dit leven, en vreugde en eeuwig leven in de komende wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Uw beschadigde leven genezen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Satan probeert ons over te halen boven de waarheid te leven door onze daden te rationaliseren als het recht van keuze.'

Mijn mooiste jeugdherinneringen vinden hun oorsprong in de dagen die ik in de zomer en herfst met mijn broers doorbracht op de boerderij van onze Zene in het landelijke Virginia. Daar maakten we lange wandelingen door de dichte bossen, doortrokken van de geur van wilde bloemen. We genoten als we eekhoortjes zagen, kleurrijke vogels en soms zelfs een vos of een fazant. We visten in kronkelende stroompjes en lesten onze dorst bij heldere bronnen. En we deden ons te goed aan gerosterde hot dogs, aardappelsalade, zoete augurken, en natuurlijk warme appeltaart met eigengemaakt ijs. Met elke draai van de slinger nam ons verlangen naar die zeldzame traktatie toe. Maar de meest gekoesterde ervaring was de schommel die oom Zene aan een forse boom bij een fris beekje had opgehangen. Het zweven door de lucht bracht uren van genot. We kromden onze rug en wierpen onze benen hoog in de lucht om te zien wie er het snelste en hoogste kon. Het was heerlijk.

Op een keer heeft mijn broer Gerald, om het plezier nog maar eens te vergroten, mij op de schommel gezet en die rondgedraaid totdat de touwen helemaal vastliepen. Toen hij losliet en de touwen uit de knoop kwamen, begon ik steeds sneller rond te tollen. Aanvankelijk vond ik het prachtig, tot mijn

enthousiasme plaatsmaakte voor eerst duizeligheid, toen misselijkheid en ten slotte volslagen angst. Toen de afschuwelijke ervaring voorbij was, kon ik niet meer op mijn benen staan, mijn hoofd tolde en ik was er zeker van dat mijn maag nooit meer zou bedaren.

Gerald had staan te springen van vreugde. Toen ik ten slotte van de schommel viel, schreeuwde hij: 'Was dat niet fantastisch?'

Ik dacht: Je bent gek. Maar ik zei: 'Ja, te gek. Ga maar zitten en ik zal je laten zien hoe leuk het is.'

Ik vraag me af of sommige mensen niet hetzelfde doen. Heeft de opwindung die u alleen vindt over de grenzen die de Heer heeft getrokken, meer aantrekkingskracht dan opbouwende ervaringen, verheffende relaties, en de wonderbaarlijke schoonheid van de aarde, die de Heer voor ons geschapen heeft? Zoekt u naar vluchtig genot, hoewel u heel goed weet dat daar altijd krachtige, negatieve gevoelens op volgen? Wordt u begeerte gevoed door aanlokkelijke emoties, en is er daardoor sprake van een onverzagbare drang naar meer? Overheerst die drang de motivatie om verandering te brengen in die negatieve oogst van overtredingen? Concentreert u zich op de bevrediging van begeerte door er steeds vaker aan toe te geven, hoewel u wel aanvoelt dat u onvermijdelijk te maken krijgt met zeer onplezierige gevolgen? Heeft u zich afgevraagd hoe en wanneer u ermee zult ophouden?

Hoewel u uw daden openlijk krachtig verdedigt, zijn er, als u alleen bent, toch momenten dat u beseft dat u in moeilijkheden verkeert. Hoewel u ogenschijnlijk anderen de schuld geeft van uw problemen, bent u er voor uzelf al wel achter dat de schending van vertrouwen en de ontkenning van de waarheid het aantal opties sterk vermindert. Daarmee zet u zichzelf nog verder klem. Er lijkt geen weg terug te zijn en u wordt overvallen door een gevoel van hopeloosheid.

Ik wil niets anders dan u helpen. Wilt u luisteren? Wellicht zal ik een paar van uw ingewortelde ideeën aan de kaak stellen, maar wilt u toch luisteren?

Misschien bent u het zat dat anderen, die u voortdurend vertellen wat u moet doen,

uw leven willen regelen. Want is het niet zo dat u zelf wel uitmaakt wat u doet? Dat klopt. Dat recht, die vrijheid hebt u. Het geheim van het oplossen van uw problemen wordt gevonden in het begrijpen en gebruiken van de eeuwig heilzame wisselwerking tussen *keuzevrijheid* en *waarheid*.

De Meester heeft gezegd: 'Hij, die [de] geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht (...).'

'Licht en waarheid verzaken de boze. (...)'
'En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vaders, licht en waarheid van de mensenkinderen weg' (Leer en Verbonden 93:28, 37, 39; cursivering toegevoegd).

Ook heeft Hij verklaard: 'Een ieder [kan] in leer en beginsel (...) handelen (...) volgens de *keuzevrijheid* die Ik hem heb gegeven, opdat een ieder op de oordeelsdag reukenschap verschuldigd zal zijn' (LV 101:78; cursivering toegevoegd).

Uit de Schriften leren wij hoe wij de gevolgen van verkeerde keuzen te boven kunnen komen, of dat nu liegen is, of stelen, gokken, verslaving aan alcohol of drugs, onzedelijkheid, dwang tot mishandeling, of wat dan ook. Eenvoudig gezegd: iemand moet zijn *keuzevrijheid* gebruiken om de *waarheid* te kunnen gehoorzamen.

Heeft u, als anderen u advies gaven, ooit gezegd: 'Ik denk daar gewoon heel anders over. Dat zijn uw normen en uw beginselen. Ik heb mijn eigen.'? Begrijp alstublieft dat niemand de waarheid kan veranderen. Rationalisatie, onweerstaanbaar zelfbelang, alle redeneringen van mensen, boosheid, of koppigheid kunnen de waarheid niet veranderen. Satan weet dat. Daarom probeert hij een sfeer te scheppen waarin iemand onbewust begint te voelen dat hij niet alleen kan kiezen, maar zelf kan vaststellen wat juist is. Satan probeert ons over te halen boven de waarheid te leven door onze daden te rationaliseren als *het recht van keuze*.

Maar onze Hemelse Vader omschreef waarheid en stelde vóór de schepping van deze aarde vast wat juist en verkeerd is. Ook bepaalde Hij wat de gevolgen zouden zijn van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid aan deze waarheden. Hij verdedigde ons recht om in dit leven te kunnen kiezen, zodat we ons konden ontwikkelen en gelukkig zijn, maar *we hebben niet het recht de gevolgen van onze daden te kiezen*. Wie moedwillig, consequent ongehoorzaam is aan zijn geboden zal die waarheid onvermijdelijk leren. Onder inspiratie heeft Joseph Smith geschreven: 'Wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond' (LV 130:21).

Niemand heeft het recht om uit te maken wat juist is. God heeft dat aan zichzelf voorbehouden. Onze keuzevrijheid staat ons toe

te kiezen uit verschillende paden, maar dan zijn wij ook gebonden aan de gevolgen die God heeft vastgesteld. Later, als de richting van het pad ons niet zint, is bekering de enige uitweg.

Onze Hemelse Vader heeft ons de waarheid gegeven, soms als verklaringen van oorzaak en gevolg. We noemen dat geboden. Zij leiden ons naar geluk. Hij wist dat Satan zou proberen ons over te halen om zonder vaste normen te leven, zodat onze beslissingen gebaseerd zouden zijn op de huidige omstandigheden, wat het beste uitkomt of het meeste oplevert. Op die manier verwijderd Satan de kracht van de waarheid uit iemands leven, zodat hij die ziel gevangen kan houden.

Als u in de val zit en er geen uitweg lijkt te zijn, denk dan aan wat Robert Frost gezegd heeft: 'De beste weg naar buiten is er doorheen' (Uit: *A Servant to Servants*). Dat moet u onder ogen zien. De weg er doorheen is gebaseerd op geloof in Jezus Christus en gehoorzaamheid aan zijn geboden. Het is de enige weg om de schade aan gemoed en geest, veroorzaakt door onrechtshapen daden, voorgoed te genezen. Binnen de grenzen van eeuwige wetten, geneest hij ook het lichaam dat heeft geleden onder de gevolgen van overtreding.

In uw gemoedstoestand is het voor u misschien moeilijk om dat te begrijpen. Geloof me alstublieft. Hij zal u helpen als u het op zijn manier doet. Een profeet heeft gezegd: 'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13; cursivering toegevoegd). Lees en leer over de Heiland tot dat u Hem kent, en vertrouw Hem dan.

Wellicht weet u uit ervaring dat het moeilijk is u te veranderen. Maar ik weet dat u het kunt. Misschien vraagt u zich af waarom niemand u gelooft als u zegt een integer leven, gebaseerd op de waarheid, te gaan leiden. Zie in dat het even duurt voordat u de nadelige gevolgen van een leven vol moedwillige misleiding en benadeling opheft – maar het is de moeite waard.

Hebt u gemerkt dat een computer, hoe goed uw bedoelingen ook zijn en hoe nauwkeurig u de procedures ook volgt, niet reageert als u toch een foutje maakt? Al uw inspanningen zijn vruchteloos. Maar zo werkt de Heer niet. Zijn geboden zijn niet raadselachtig. Hij wil dat u slaagt. Als er sprake is van een rein hart en een oprecht verlangen, dan is dat de Heer bekend. Uw gehoorzaamheid aan de waarheid en juist gebruik van uw keuzevrijheid, openen de deur naar goddelijke hulp. In het begin zullen misschien alleen u en Hij overtuigd zijn van uw oprechtheid. Maar u zult beloofd worden met de vreugde die voortvloeit uit positieve,

persoonlijke vooruitgang. Na verloop van tijd zullen anderen uw rechtschapen daden opmerken en u steunen.

Veel mensen zullen u advies geven. Maar de ene suggestie kan haaks staan op de andere. Hoe weet u wie u moet geloven? Stel uzelf de volgende vragen:

- Wat is de motivatie achter de aangeboden hulp?
- Zegt uw gezonde verstand dat het juist is? In dat geval zal het overeenstemmen met de leringen van de Heiland.
- Heeft degene die het advies geeft zelf baat gehad bij het advies? Heeft het de kwaliteit van zijn leven verbeterd?

Als u het gegeven advies evalueert aan de hand van deze normen, kunt u weten of het advies goed voor u is, of alleen de ander ten goede komt. Een ware vriend is niet iemand die u aanmoedigt om maar te doen wat u uitkomt, maar iemand die u helpt te doen wat gedaan behoort te worden.

U kunt de corrigerende kracht van de waarheid in uw leven teniet doen als u uw leven niet verandert en u anderen toestaat u voortdurend af te schermen van de gevolgen van uw verkeerde daden. Uw onvermogen om juist te reageren op hulp zal verkeerde ideeën in uw brein vastzetten, en u zult het nut van bekering niet inzien. U zult uw negatieve gewoonten laten gedijen, niet verwerpen.

Hoe weet iemand dat u openstaat voor hulp of dat hij u beter door ervaring wijs kan laten worden? De Heer heeft daar antwoord op gegeven. Als u oprecht berouw toont, schuld erkent, van verbetering blijk geeft, ook al gaat dat u niet gemakkelijk af – als u inziet dat u verkeerd bezig bent – dan is steun en hulp geboden, en zullen die hulp hebben. Als u blijft manipuleren, anderen de schuld blijft geven van onjuiste beslissingen, blijft misleiden en vastbesloten bent uw pad van overtreding te blijven verdoezelen – dan versterkt u de onjuiste beginstelen en stevent u af op een confrontatie met de harde realiteit.

Te weten hoe u uw beschadigde leven moet genezen is één ding. Maar het te doen is heel iets anders. U zult zich alleen veranderen als u inziet dat het u blijvend voordeel brengt. Diep van binnen weet u dat het schenden van de geboden niets oplevert en dat het uzelf en anderen heel veel verdriet bezorgt. Wacht niet totdat het te laat is. Dat is pijnlijk en kan littekens tot gevolg hebben die niet meer weg gaan.

U kunt anderen voor de gek houden, maar u kunt de Heer niet misleiden. Vanwege zijn gerechtigheid zal Hij u op zekere dag moeten confronteren met de gevolgen van de daden waarvan u zich niet bekeerd hebt. Niemand wil dat dat gebeurt. Sommige overtredingen houden iemand zo in de greep dat u er zonder de hulp van anderen

waarschijnlijk niet uitkomt. Zoek die hulp. Na verloop van tijd zult u met de kracht die voortvloeit uit het naleven van de waarheid, genezen worden door de Heiland. Praat met iemand die u vertrouwt, iemand die keuzevrijheid en waarheid begrijpt. U kunt overal beginnen – met een vriend, een geliefde, een deskundige, of een goed lid. Dan zult u met uw bisschop willen praten. Hij bezit de priesterschapsleutels waarmee hij u kan helpen. Begin nu en houdt niet op totdat u de leringen van de Heiland begrijpt en gehoorzaamt, en zijn genezende kracht in uw leven voelt. Anders zal de behandeling niet helpen.

De volgende uitspraak, afkomstig van iemand die hulp ontving, laat zien hoe de Heer genezing verschaft door middel van een priesterschapsleider, wanneer die als een geïnspireerd instrument handelt: 'Ik heb uw wijze en vriendelijke woorden zeer op prijs gesteld. Ik heb de kracht van de Heer gevoeld. Mijn getuigenis groeit dagelijks.'

'Ik heb nog steeds verdriet en pijn, maar ik besef dat dat voor mijn eigen bestwil is en dat er aan het eind van de tunnel licht is. De zegen die u mij hebt gegeven, heeft mij veranderd. Ik ben eindelijk in staat om hoop te hebben en weet dat ik mij door deze tijd zal heenslaan. Ik begroet nu elke nieuwe dag met vertrouwen.'

Ik getuig dat de Heiland blijvend geneest. Hij heeft gezegd: 'Hebt u ook mensen onder u (...) die op enigerlei wijze lijdende zijn? Breng hen hierheen en Ik zal hen genezen (...).'

'Want ik zie dat uw geloof voldoende is voor Mij om u te genezen (...).'

'En Hij genas ieder van hen.' (3 Nephi 17:7-9; cursivering toegevoegd).

Ik getuig tot u dat de Heiland u zal genezen als u verkies de waarheid te gehoorzamen en uw keuzevrijheid volgens de raad van de Heer te gebruiken.

Moge de Heer uw hart verzachten, dan zult u weten dat wat we bespreken hebben, waar is. Moge Hij u de kracht en de moed geven om nu aan uw genezing te beginnen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een liefdevolle, communicerende God

Ouderling Marion D. Hanks

Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Christus staat aan de deur en klopt; wie wil dat Hij binnenkomt (...) moet (...) de deur openen.'

Eenieder die, zoals wij, toegestaan wordt in deze hoedanigheid werkzaam te zijn, krijgt eer ver boven persoonlijke verdienste. Wij weten dat en zijn dankbaar.

In de Bijbel staat dat God de vader van de geesten van het mensdom is (zie Numeri 16:22; Hebreëen 12:9). De apostel Paulus leerde de mensen in Athene dat wij van Gods 'geslacht' zijn, en de Romeinen dat 'de Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus' (Handelingen 17:28-29; Romeinen 8:16).

Vanwege de grote liefde van onze Vader voor zijn kinderen en omdat Hij de keuzevrijheid van zijn kinderen volledig is toegedaan, heeft het mensdom vanaf het begin voor zichzelf kunnen kiezen. Johannes verklaart in de eerste paar verzen van zijn evangelie dat Christus 'het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht' is (Johannes 1:9). In de Schriften staat ook dat 'de Geest van Christus (...) aan ieder mens (is) gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden' (Moroni 7:16; zie ook Leer en Verbonden 84:45-46). Er is een bijbehorende, belangrijke tekst waarin uitgelegd

wordt waarom niet iedereen in het licht wandelt en waarom sommigen het goede niet boven het kwade verkiezen: 'De Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert' (LV 84:46; cursivering toegevoegd).

Onze Hemelse Vader verlangt dat alle mensen zich door die Geest laten leiden, maar die zegen wordt niemand opgelegd. Christus staat aan de deur en klopt; wie wil dat Hij binnenkomt en maaltijd met hem houdt, moet naar zijn stem luisteren en de deur openen (zie Openbaring 3:20). Aldus zijn de twee grote beginselen waarop het evangelie zich concentreert, liefde en keuzevrijheid, duidelijk onderwezen. Een ieder is hier om te leren liefhebben en te luisteren naar de Geest, en ervoor te kiezen de wil van de Vader te doen. God wil dat zijn nageslacht en zijn erfgenamen alles worden wat ze kunnen zijn, dat ze in aanmerking komen voor hun erfdel. Maar daar moeten we voor kiezen; wij beslissen dat, en die verantwoordelijkheid zal Hij niet van ons wegnemen. Al in het boek Deuteronomium staat geschreven: 'Ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade (...) kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de Here, uw God, lief te hebben (en) naar zijn stem te luisteren' (Deuteronomium 30:15, 19, 20).

Door middel van het licht van de Heer is de waarheid in zekere mate tot vele richtingen, terreinen en niveaus doorgedrongen. Het geeft mij grote voldoening dat veel van wat goed is op zoveel plaatsen en in zoveel bronnen te vinden is. President Joseph F. Smith zag de gezamenlijke leden van de Godheid als de 'bron van waarheid' en heeft daarover gezegd: 'Uit die bron hebben alle geleerde filosofen uit de oudheid hun inspiratie en wijsheid ontvangen – uit die bron kregen zij al hun kennis. Als we op waarheid stuiten, hoe fragmentarisch die door de eeuwen heen ook is geworden, dan kunnen we er zeker van zijn dat die haar oorsprong heeft uit de bron, en gegeven is aan filosofen, uitvinders, patriotten, hervormers, en

profeten door de inspiratie van God' (*Improvement Era*, juni 1907, blz. 629).

Leiders van de kerk voor en na hem hebben zich evenzo uitgesproken. Op de terreinen waarop ik mij bewogen heb, ben ik mensen met karakter en kwaliteit tegegenkomen die mij in veel van waarde lieten delen. Luistert u eens naar de wijsheid van een toegewezen leraar en schrijver, een quaker, Rufus Jones, die heeft gezegd: 'De godsdienst kan niet in stand worden gehouden met de theorie dat God in het verre verleden met de mens heeft gesproken, en dat de Bijbel het enige bewijs is dat onze God levende, zich openbarende, communicerende God is. Als God ooit heeft gesproken, dan spreekt Hij ook nu. Hij is de grote Ik ben, niet de grote Hij was' (*A Flash of Eternity*).

Dit is een belangrijke uiting van fundamentele waarheid. Ons eigen begrip van dat beginsel is dat God met zijn kinderen communiceert en dat Hij veel heeft geopenbaard, veel openbaar, en nog vele heerlijke en belangrijke zaken van het koninkrijk Gods zal openbaren.

Uit de Joodse traditie kunnen wij meer leren over het karakter van onze Hemelse Vader. De Joden zingen het kleine hallel tijdens het Pascha, ter viering van de historische uittocht van de kinderen van Israël uit Egypte en hun doortocht door de Rode Zee. Toen zij de zee bereikten, werden zij ingehaald door het Egyptische leger. Door Mozes spleet God de zee doormidden en 'zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge' (Exodus 14:22). De Egyptenaren kwamen achter hen aan. Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de waters vloeiden terug. De Israëlieten waren gered, maar de Egyptische soldaten vielen ten prooi aan het water. Triomfantelijk begon het volk de Heer lof te zingen. Maar de Almachtige weerhield hen daarvan en zei: 'Hoe kunt u op dit moment lofzingen, terwijl zoveel van mijn kinderen verdrinken?'

Ter herinnering aan deze gebeurtenis zingen de Joden tijdens de paasmaaltijd als onderdeel van de viering lofpsalmen, hallels.

Zeker, het licht van de Bron heeft over de hele wereld geschinen. Daar verheugen wij ons in en wij hebben een nederig getuigenis af te leggen: God is een levende, zich openbarende, communicerende Vader.

Koppelen we de rijke geschriften van de oude profeten aan de verlichtende waarheden die in de geschriften van de herstelling staan, dan werpen die verenigde schatten licht en kennis op de belangrijkste vragen die het mensdom door de eeuwen heen heeft gesteld, nu stelt en zal blijven stellen; bezorgd als het is over, bijvoorbeeld, de overbevolking en de vele interpretaties met betrekking tot God, Christus en de Heilige Geest – de Godheid, over de mens zelf, over

het sterfelijke leven en zijn betekenis en doel; en over de eeuwigheid en haar beloften.

Een belangrijk voorbeeld van dit grotere licht komt in antwoord op de zich uitbreidende waaier van problemen waarmee het mensdom – personen, instituten, landen en beschavingen – wordt geconfronteerd. De psalmist schreef duizenden jaren geleden: 'Wees mij genadig, o Here, want ik ben benauwd' (Psalm 31:9). Daarna besprak hij problemen die ons op de een of andere manier bekend in de oren klinken. Onze geplagde wereld wordt heden ten dage belaagd door rampen, verwoesting, angst, hongersnood en conflicten; ellende en tegenspoed zijn ieders deel. Over de problemen in het gezin en de maatschappij verschijnen vele boeken. In de meeste gevallen lijken zij het erover eens te zijn dat de vraag niet moet zijn: 'Waarom worden goede mensen beproefd?' maar 'Hoe moeten goede mensen op beproeving reageren?' In de Schriften worden een paar van de belangrijkste vragen beantwoord:

- Belooft God zijn kinderen immuniteit voor moeilijkheden en tegenspoed?

- Is rampspoed een bewijs van zijn ongenoegen?

- Leefden de profeten vanouds en Christus en zijn apostelen zonder tegenspoed?

- Heeft Christus zijn volgelingen beloofd dat zij geen moeilijkheden zouden hebben?

De Schriften geven daar antwoord op. De bergrede is gericht aan hen die treuren, die arm van geest zijn, die vervolg worden, van wie ten onrechte slecht wordt gesproken (zie Matteüs 5:3-4, 11).

Christus raadt ons aan de andere wang toe te keren als men geslagen wordt en de extra mijl te gaan als men daartoe gedwongen wordt. Hij noemt overtredders, vijanden, zij die vervloeken en haten, en die eerlijke

mensen op boosaardige wijze misbruiken. De zon gaat op voor de kwaden en de goeden, de regen valt op de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen (zie Matteüs 5:39-45).

De eerste leiders van de kerk kregen de volgende aansporing: 'Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er vele hebben' (LV 24:8).

God onthoudt ons niet de ervaring waarvoor we hier gekomen zijn. Hij isoleert ons niet van tegenspoed noch garandeert Hij immuniteit voor moeilijkheden.

De pijn die wij lijden en anderen onvermijdelijk aandoen, brengen wij teweeg door

ons eigen slechte oordeel, door minder goede keuzen.

En daarvoor krijgen wij hulp aangeboden. De boetvaardige zondaar krijgt de zekerheid dat God zal vergeven, zal vergeten en de zonden waarvan wij ons oprecht bekeerd hebben nooit meer ter sprake zal brengen.

Maar veel van wat ons overkomt hebben wij niet onder controle; we reageren slecht. Een kennis van wat God heeft beloofd, kan ons moed en geloof verschaffen. In de Schriften wordt ons voorgehouden dat we met zekerheid kunnen weten dat de Heer zijn volk in hun beproevingen bijstaat (zie Mosiah 24:13-14). En dat 'allen die hun vrouwen in de God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatste dagen verheven' (Alma 36:3).

Jezus heeft tot hen die het verlies van een geliefde betreuren, gezegd: 'Ook gij hebt dan nu wel droefheid, maar Ik zal u wederzien en uw hart zal zich verblijden en niemand ontnemt u uw blijdschap' (Johannes 16:22).

Ook zegt Hij tot de eenzamen, de wanhopigen en beangstigden: 'Ik zal u gezinszins begeven. Ik zal u gezinszins verlaten' (Hebreeën 13:5).

Dus is de belofte, in tijden van verdriet en tegenspoed – als we volharden en getrouw blijven, ons vertrouwen in Hem stellen en moedig zijn – dat de Heer ons hulp zal bieden in onze tegenspoed, ons zal sterken zodat we de last kunnen dragen en ons in

onze beproevingen zal ondersteunen. Hij zal tot het eind van ons leven bij ons zijn, ons ten laatste dagen verheffen tot grotere mogelijkheden tot dienstbetoon, ons uiteindelijk verhogen met Hem en onze geliefden, en onze ellende voor ons ten goede laten werken.

Een van de ervaringen die mij diep in mijn ziel geraakt hebben, was het relaas van een fijne bisschop over het verlies van zijn vrouw, die aan kanker overleed, een ervaring die veel anderen zullen begrijpen.

Twintig jaar eerder had hij van dichtbij meegemaakt hoe zijn moeder veel pijn had geleden voor zij stierf. Door de jaren heen had hij een bepaalde wrok met zich meege dragen over het lijden waardoor zij was gegaan. Maar met de ziekte van zijn vrouw, hoe zwaar het lijden ook voor haar en in zekere mate voor het gezin was, wist hij zijn boosheid te verheffen tot een nauwere geestelijke relatie met de Heer, en was hij beter in staat haar te steunen in haar ziekte.

Kort voordat zij stierf, vroeg zijn vrouw hem om een zegen tot verlichting van de intense pijn. Zij huilden beiden toen hij zijn handen op haar hoofd had gelegd en met de Heer sprak. 'En', zei hij, 'ik voelde de geestelijke nabijheid van onze Vader in de hemel. Ik kreeg heel sterk het gevoel dat er iemand met ons meehulde!' Tegen het einde, lichamenlijk ernstig verzwakt, zei ze: 'Nooit ben ik gezonder geweest!'

Die sterke indruk dat Hij daar was 'en met ons meehulde'. Natuurlijk, waarom niet? Jezus hulde bij het graf van Lazarus; Hij hulde over de rampspoed die over Jeruzalem zou komen; en Hij hulde toen Hij Amerika bezocht en met zijn volk neerknielde, vooral toen 'Hij (...) hun kinderen één voor één (nam), en hen zegnende, en (...) voor hen tot de Vader (bad)' (3 Nephi 17:21; zie ook vers 22; Johannes 11:35; Lucas 19:41).

Gisteravond laat na de bijeenkomsten openden we een briefje van een lieve moeder, sinds twee jaar weduwe. Zij en haar gezin hebben troost geput uit, zegt zij, een spreuk die aan de muur van mijn kantoor hangt:

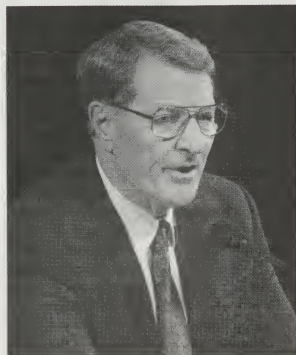
'In God geloven wil zeggen: weten dat alle regels eerlijk zijn, en dat er heerlijke verrassingen zullen zijn.'

Ik dank God voor zijn liefde en voor de liefde van zijn Zoon. Wie de naam van zijn Zoon op zich hebben genomen zoals wij, moet ook de last dragen van het erfdeel dat Hij ons heeft nagelaten – een erfdeel van liefde, barmhartigheid en dienstbetoon. Dat erfdeel gaat hand in hand met hoop en hulpvaardigheid. We moeten ons geloof en onze daden verenigen om het lijden van de mensen te verlichten. Dat God ons moge zegenen bij die opdracht is mijn nederige gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Neemt u in uw hart voor'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Toewijding is de enige overgave die ook een overwinning is. Het verschaft bevrijding uit (...) de donkere kerker van hoogmoed.'

Dit is een gepast moment om ouderling Hanks te danken voor zijn invloed op mijn leven op zoveel momenten in zoveel jaren.

Achttien jaar geleden heb ik vanaf ditzelfde spreekgestoelte een beroep gedaan op hen die zich besluiteloos op het 'bord' van de kerk bevonden om binnen te komen (*Ensign*, november 1974, blz. 12-13). Vandaag is mijn pleidooi gericht tot de leden die al wel binnen zijn, maar die laks zijn in hun discipelschap, mensen van wie we houden en wier gaven en talenten hard nodig zijn voor de opbouw van het koninkrijk!

Elke oproep tot grotere toewijding geldt in feite voor ons allemaal. Deze toespraak is in hoofdzaak echter niet bedoeld voor hen die er gestaag en oprecht naar streven Gods geboden na te leven en toch soms tekortschieten (zie Leer en Verboden 46:9). Noch is deze toespraak in hoofdzaak voor de weinigen die moedwillig dwarsliggen, met inbegrip van de weinigen die aan intellectuele en gedragswetenschappelijke gummikabels afspringen op zoek naar nieuwe sensaties, maar die niets anders dan bungelen aan de oude kettersijen en zonden.

Deze toespraak is voor de in wezen 'eerzame' leden van de kerk die aan de oppervlakte blijven in plaats van hun discipelschap te verdiepen en die zich liever vluchtig voor een goede zaak inzetten dan

'ijverig' (LV 76:75; 58:27). Hoewel zij formeel deelnemen, laten zij hun bedenkingen en twijfels wel doorschemeren. Zij kunnen zelfs door onze heilige tempels gaan maar, helaas, laten zij de heilige tempel niet door zichzelf gaan.

Zulke leden aanvaarden een roeping maar niet alle bijbehorende plichten; derhalve moeten hun kerktaken vaak gedaan worden door hen die reeds 'ijverig werkzaam' zijn. Sommigen beweren alleen maar even te 'rusten' tussen twee kerkgroepen in. Maar we bevinden ons wat die indringende oproep van Jezus betreft nooit ergens tussenin: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27; zie Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48). Het is nooit veilig om van die roeping uit te rusten! In feite houdt 'kloekmoedigheid' in het getuigenis van Jezus zijn in, zoals Hij te worden in geest, gevoel en eigenschappen (LV 76:79). Deze soort man of vrouw te worden is de hoogste uiting van orthodoxie!

Iedereen is natuurlijk vrij om te kiezen, en we zouden niets anders willen. Jammer genoeg is het zo dat als enkelen kiezen voor laksheid, zij dat niet alleen voor zichzelf kiezen, maar ook voor de volgende generatie, en de volgende. Een kleine barst in ouders kan in hun kinderen een grote breuk teweegbrengen! Vorige generaties van een familie zijn wellicht toegewijd geweest, in de huidige generatie geven enkelen mogelijk blijk van verwijdering. Helaas zullen in de volgende generatie sommigen misschien voor ontwijding kiezen, want de uitholling eist zijn tol.

Hoewel lakse leden niet onrechtvaardig zijn, willen zij ook niet te rechtvaardig lijken door zich minder toegewijd voor te doen dan zij in werkelijkheid zijn – een ironische vorm van huichelarij.

Een paar van die anderszins eerzame leden beschouwen de kerk, ten onrechte, als een instituut, niet als een koninkrijk. Zij kennen de leer van het koninkrijk, maar meer als een voor te dragen tekst dan als een be-grip.

Lakse leden zijn gewoonlijk heel druk met de zorgen en zaken van de wereld – zoals de eierzame Amulek eens. Meer dan eens ge-

roepen, wilde hij niet luisteren. Hij kende de waarheden van het evangelie echt wel, maar Amulek wilde niet echt weten dat hij ze kende (Alma 10:4-6).

Een veel voorkomend kenmerk van het eerzame maar lakse lid is zijn minachting voor de schijnbaar saaië plichten van het discipelschap, zoals dagelijks gebed, geregelde schriftstudie, het bijwonen van de avondmaalsdienst, het betalen van een volledige tiende, en tempelbezoek. Een dergelijke minachting is vooral gevaarlijk in onze wereld waar het relativisme heerst en het sensualisme hoogtij viert, een wereld waarin velen, die als zij de naam van de Almachtige al op hun lippen nemen, dat alleen doen als verbaal leesteken of als uitspraak, niet als aanbidding!

Zij die oprecht streven naar grotere toewijding leggen daarentegen hun plichten noch hun heilige tempelonderkleed naast zich neer. Zij vermijden obsceniteiten, houden zich aan de wet van kuisheid, betalen hun tiende, en houden van hun partner en kinderen. Als goede naasten dragen zij elkaars lasten, treuren met de treurende, vertroosten hen die vertroosting nodig hebben en staan te allen tijde, in alles en overal kloekmoedig als getuigen van God (Zie Mosiah 18:8-9).

Als iemand zich voorgenomen heeft om tot geestelijke stabilisatie te komen, is er die aanvankelijke kwetsbaarheid: het is moeilijk om met het verleden te breken. Maar eenmaal bezig, zien we hoe vrienden die ons geestelijk terughouden, helemaal geen vrienden zijn. Enige afkeuring van hen wijst ofwel op wreveld of onbewuste bezorgdheid dat ze aan de kant worden gezet. In onze poezingen tekst en uitleg te geven, kan onze tong slechts 'het kleinste deel' uiten (Alma 26:16). We blijven om hen geven, maar we zijn meer om onze plicht aan God gaan geven. Brigham Young gaf de volgende raad: 'Sommigen hebben moeite met plichten die hun gevoelens geweld aandoen. (...) Er zijn plichten die boven gevoelens staan' (*Journal of Discourses*, deel 7, blz. 65).

Evenzo is het niet meer dan billijk om te waarschuwen dat enig besluit om te streven naar grotere toewijding, spoedig duidelijk maakt wat er nog aan ons ontbreekt, een pijnlijke maar noodzakelijke ervaring. Denk aan de rijke, rechtvaardige jongeling die van Jezus te horen kreeg: 'Een ding ontbreekt u' (Marcus 10:21). Ananias en Saffira, anderszins goede leden van de kerk, 'hielden iets (...) achter' in plaats van alles toe te wijden (Handelingen 5:1-11). Sommigen zouden Jezus nooit *verkopen* voor dertig zilverlingen, maar ze *geven* Hem evenmin alles!

Jammer genoeg denken wij bij toewijding meestal in termen van bezit en geld. Maar er zijn zoveel manieren waarop we iets kunnen achterhouden. Iemand kan zijn tijd en geld geven en toch een belangrijk deel van

zichzelf achterhouden. Iemand kan naar buiten treden met zijn talenten, maar innerlijk toch een bepaalde hoogmoed behouden. Iemand kan niet willen knielen voor Gods troon, maar wel buigen voor een galerij van gelijken. Iemand kan een kerkroeping aannemen, maar zijn hart toch hebben gesteld op het in standhouden van een zekere positie in de wereld.

Ook zijn er mensen die het makkelijker vinden hun knieën te buigen dan hun mening. Ze verkiezen het uitdiepen van verborgenheden boven het uitvoeren van kerktaken; speculaties zijn veel interessanter dan toewijding, zo ook het afzwakken van de harde leestellingen, in plaats van er gehoor aan te geven. Erger nog, door niet te gehoorzamen ontbreekt het die paar leden aan overtuiging (zie Johannes 7:17). Door dit gebrek aan overtuiging kunnen zij hun geloof niet verdedigen, waardoor zij criticus worden in plaats van verdediger!

Die critici eindigen dan in de zelfbekrachtigende en zelfverheerlijkende Hyde Parkhoek van de kerk, die zij in hun bekrompenheid ten onrechte aanzien voor de hele kerk, alsof de echte Londense Hyde Park Corner het Parlement, Whitehall, Buckingham Palace en heel Engeland bij elkaar is!

Alleen grotere toewijding zal de tegenstrijdigheid en lakshid in ieder van ons genezen! Zoals gezegd kunnen de vormende uitdagingen, die voortvloeden uit meer toewijding, hevig zijn, maar ook kunnen zij de goddelijke genade weerspiegelen die nodig is om tot verdere toewijding te komen (zie Helaman 12:3). Als we slap zijn geworden, zijn harde tijden wellicht nodig. Ontbering kan ons voorbereiden op verdere toewijding, hoewel de gedachte alleen al ons doet rillen. Als we te snel trevreden zijn, zou God ons wel eens een dosis ongenoegen kunnen toedielen. Aldus is zijn lankmoedigheid heel hard nodig om onze keuzevrij-

heid en ontwikkeling tot het uiterste te benutten. Maar Hij is geen toegeeflijk Vader.

Wij kunnen 'nu niet alle dingen verdragen', maar de Heer 'zal [ons] voortleiden' naarmate wij 'plaats inruimen' in onze gedachten en agenda en onze zonden 'nalaten', wat de enige manieren zijn om ruimte te scheppen voor alles wat God ons kan geven (LV 78:18; 50:4; Alma 32:27, 28; 22:18).

Een ieder van ons is een herbergier die beslist of er plaats is voor Jezus!

Toewijding is de enige overgave die ook een overwinning is. Het verschaft bevrijding uit het rauwe, overbevolkte cellenblok van zelfzucht, en verlossing uit de donkere kerker van hoogmoed. Toch kan het heel gemakkelijk zijn om het streven naar die grotere toewijding naast ons neer te leggen en door te gaan met onze halfslachtige volgzzaamheid, in de hoop het 'paradijs te kunnen bereiken in een golfwagentje' (Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins*, Indiana: University of Notre Dame Press, 1979, blz. 125).

Maar is toewijding zijn 'opgaan in' een bedreiging voor onze individualiteit? (Zie Mosiah 15:7.) Nee! Onze Hemelse Vader vraagt ons slechts de oude ik af te leggen om de nieuwe en echte ik te vinden. Het is geen kwestie van het verliezen van onze identiteit, maar het vinden van onze werkelijke identiteit!

Wanneer we, uiteindelijk, echt huisswaars gericht zijn, zullen we de vingers van de wereld die op ons gericht zijn, beter kunnen verdragen. Naarmate wij beseffen wie wij te behoren, maken de andere vormen van behoren niet veel meer uit. Evenzo zijn we veel minder bezorgd om het verliezen van onze plaats in de wereld, naarmate Jezus een echte plaats in ons leven begint te krijgen. Als ons begrip echt wat krijgt op het belang van Jezus' verzoening, wordt de vat van de wereld op ons minder (zie Alma 36:18).

Grotere toewijding is niet zozeer het doen van meer werk in de kerk als wel een groter besef van wie dit werk werkelijk is! Momenteel hoeft toewijding niet zozeer het opgeven van aardse bezittingen te betekenen als wel er minder door in bezit genomen te worden.

Alleen wanneer alles, met een gerichte blik, scherp in beeld begint te komen, zien we de 'dingen, zoals die werkelijk zijn' (Jakob 4:13). Wat een uitzicht wacht ons! Alleen in de mate dat we op de verleidingen van het leven reageren als Jezus heeft gedaan, die 'er geen aandacht aan schonk', zullen we 'vrij' zijn - eindelijk vrij! (LV 20:22; Johannes 8:32).

Aldus verschaft ware orthodoxie veiligheid en gelukzaligheid! Het is niet alleen onberispelijkheid maar ook geluk. Is het niet vreemd dat zelfs het woord *orthodox* bij sommigen in diskrediet is geraakt? Naarmate de maatschappij steeds onbetrouwbaarder wordt, stappen enkelen naar voren om fel tegen orthodoxie te waarschuwen!

Herinnert u zich hoe het oude Israël, met het furieuze leger van farao in de achtervolging, zich voegde naar de aanwijzingen van

de Heer? Mozes strekte zijn hand uit en de Rode Zee spleet open. Met aan beide zijden torenhoge watermuren liep Israël gehoorzaam, en ongetwijfeld snel, op droge grond door de nauwe doorgang! Die dag waren er geen waarschuwingen!

Er liggen doortochten in het verschildt die soortgelijke gehoorzaamheid zullen vergen, nu de profeten 'de volgelingen' van Christus' over een eng en smal pad voeren.

Meer als Jezus worden in denken en gedrag is niet verpletterend of onderdrukkend, maar bevrijdend en onthullend! Onorthodox gedrag en intellect is juist het tegenovergestelde. Een klein beetje pornografie kan niet alleen leiden tot de mishandeling van vrouw en kinderen, maar het zuigt ook langzaam de merg uit iemands zelfvertrouwen. Een kleine neiging tot roddelen kan niet alleen leiden tot het afleggen van een ernstig vals getuigenis, maar vaker tot kwaadaardig gefluister dat 'door het geheugen als een schreeuw wordt vastgelegd' (C.S. Lewis, *The Quotable Lewis*. Bezorgd door Owen Barfield en Jerry Root. Tindale Publications, Wheaton (Illinois), 1989, blz. 425). Een klein beetje kritiek op de

algemene autoriteiten, wat onschuldig lijkt, kan niet alleen andere leden schaden, maar er zelfs toe leiden dat iemand zich opwerpt als plaatsvervangend 'licht der wereld' (2 Nephi 26:29). Ja, gelukkig komen zulke verloren zoons weer terug, maar meestal alleen, zonder de mensen die zij op een dwaalspoor gebracht hebben!

Jezus heeft zijn discipelen de volgende raad gegeven: 'Daarom, neemt u in uw hart voor te doen wat Ik u zal leren en gebieden' (BJS, Lucas 14:28). Dat voornemen gaat vooraf aan toewijding. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat evangeliekennis 'duisternis, onzekerheid en twijfel (verdrijft) en dat 'niets zo pijnlijk is als onzekerheid' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 259-260). Door een dergelijk voornemen zullen wij ervan weerhouden worden om op elk golfje van onenigheid te reageren alsof het een vloedgolf is. Wij behoren discipelen te zijn, geen oscillators*, zoals een 'riet, door de wind bewogen' (Matteüs 11:7). Meer leden hebben de enorme bevrijding en vrede nodig die voortvloeit uit dat vaste voornemen, waarzonder zij 'zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen' (Jesaja 57:20).

Er is nog een andere reden om u dat voor te nemen: we leven in een tijd waarin 'alles in beroering [zal] zijn' (LV 88:91; 45:26). De onzekerheden, de onrust en de grote verandering waarin de tegenwoordige wereld zich bevindt, zal dusdanige vormen aannemen dat zij die onzeker zijn en een slag om de arm houden, door elkaar zullen worden geschud door hevige beroering.

Tot slot, als we terugdeinzen voor grotere toewijding, zijn wij Hem niet waardig, die om ons weigerde terug te deinzen! (LV 19:19). In plaats daarvan gaf Jezus alles en voleindigde zijn geweldige 'voorbereidingen voor de kinderen der mensen' (LV 19:18).

Overweeg het volgende: wat als Jezus' bediening alleen had bestaan uit opmerkelijke redevoeringen? Of was aangevuld met gezinnen en andere wonderen - maar zonder Getsemans' en Golgota's vreselijke, maar noodzakelijke, uren van de verzoening? Hoe zouden we dan over Jezus' bediening denken? Hoe zou het mensdom ervoor staan?

Broeders en zusters, wat we ook aanhangen anders dan Jezus en zijn werk zal ons ervan weerhouden ons te kwalificeren voor zijn koninkrijk en zijn open armen (zie Mormon 6:17).

Mogen wij tot rust komen en ons voorbereiden op dat heerlijke moment, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen! □

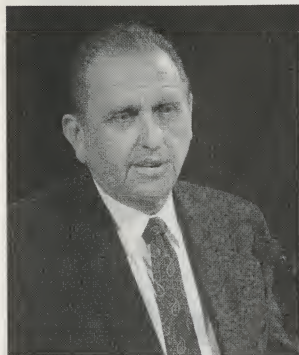
* Toestel om trillingen, m.n. elektrische trillingen op te wekken.

Wonderen – toen en nu

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

‘Wij staan er niet alleen voor. De hulp van onze Hemelse Vader is nabij.’

Bijna veertig jaar geleden kreeg ik een uitnodiging om een bezoek af te leggen bij president J. Reuben Clark jr., raadgever in het Eerste Presidium van de kerk, een staatsman van kaliber, een geleerde met internationale reputatie. Ik was toen werkzaam in het drukkers- en uitgeversvak. President Clark heette mij welkom in zijn kantoor en haalde uit zijn oude cilinderbureau een grote bundel met de hand geschreven notities, waarvan vele stamden uit zijn studententijd, jaren daarvoor. Hij legde mij uit dat hij van plan was een collatie van de evangeliën te maken. Een doel dat hij bereikte met zijn monumentale werk: *Our Lord of the Gospels*.

Onlangs nam ik thuis een gesigneerd, in leer gebonden exemplaar van deze klassieke verhandeling van het leven van Jezus van Nazaret aan de plank. Toen ik bij het hoofdstuk kwam dat de titel ‘De wonderen van Jezus’ droeg, moest ik aan president Clark denken. Ik herinnerde me als de dag van gisteren dat hij mij vroeg hem een paar van die wonderen voor te lezen terwijl hij in zijn grote lederen stoel achterover leunde en luisterde. Dat was een dag die ik nooit zal vergeten.

President Clark vroeg me uit Lucas over de melaeatse man voor te lezen. Ik las:

‘En het geschiedde, toen Hij in een van de steden was, zie, daar was een man, vol melaeatheid. Toen hij Jezus zag, wierp hij zich

op zijn aangezicht en smeekte hem, zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.’

‘En Hij strekte de hand uit, raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein’ (Lucas 5:12-13).

Daarna vroeg hij mij door te lezen uit Lucas over de man die verlamd was en de vindingrijke manier waarop hij onder de aandacht van de Heer werd gebracht:

‘En zie, daar kwamen (enige) mannen met een verlamde op een bed, en zij trachtten hem binnen te dragen en [hem] vóór Hem te leggen.’

‘En toen zij geen gelegenheid vonden hem binnen te dragen, vanwege de schare, gingen zij het dak op en lieten hem met zijn bed door de tegels in het midden neder, vlak vóór Jezus.’

‘En hun geloof ziende, zeide hij: Mens, uw zonden zijn u vergeven’ (vss. 18-20).

Daarop volgde de sarcastische opmerkingen van de Farizeeën die wilden weten wie dan wel het recht had om zonden te vergeven. Hij snoerde hen de mond door te vragen:

‘Wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?’

‘Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven – zeide Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op, neem uw bed op en ga naar huis.’

‘En onmiddellijk stond hij voor hun ogen op, nam hetgeen, waar hij op gelegen had, mede en ging naar huis, God verheerlijkende’ (vss. 23-25).

President Clark haalde een zakdoek tevoorschijn en veegde de tranen uit zijn ogen. Hij merkte op: ‘Als je ouder wordt, komen de tranen vaker.’ Na afscheid te hebben genomen, verliet ik zijn kantoor, hem achterlatend met zijn gedachten en tranen.

Als ik aan deze ervaring terugdenk, vult mijn hart zich met dankbaarheid jegens de Heer voor zijn goddelijke tussenkomst om het leed te verlichten, de zieken te genezen en de doden op te wekken. Ik treur echter om de velen eveneens beproefd die niet wisten waar zij de Heer konden vinden, geen kennis namen van zijn leer, en geen begunstigde werden van zijn macht. Ik herin-

nerde me dat president Clark zelf zeer had geleden onder de tragische dood van zijn schoonzoon, Mervyn S. Bennion, kapitein van het slagschip *West Virginia*. Die dag was er geen ram in het struikgewas, geen staal om de granaatscherven tegen te houden, geen wonder om de wonden van de oorlog te helen. Maar het geloof wankelde nimmer, en verhoorde gebeden gaven hem de moed om door te gaan.

Zo vergaat het ons nu ook. Geliefden worden ziek, ongelukken laten hun wrede sporen na, en de kleine beentjes die eens renderen zijn nu aan een rolstoel gekluisterd.

Ongeduldig wachtend op de komst van een kostbaar kind, vernemen een moeder en vader soms dat niet alles in orde is met de baby. Een lichaamsdeel dat ontbreekt, open zonder licht, beschadigde hersenen, de term het ‘syndroom van Down’ overvalt de ouders, versluffen hen met verdriet en de vraag of er hoop is.

Wat onvermijdelijk volgt is de zelfkritiek, de veroordeling van een ondoordachte handeling, en de telkens terugkerende vragen: ‘Waarom gebeurt zo iets in ons gezin?’ ‘Waarom heb ik haar niet thuis gehouden?’ ‘Was hij maar niet naar dat feestje gegaan.’ ‘Hoe kon dit gebeuren?’ ‘Waar was God?’ ‘Waarom was er geen beschermengel?’ *Als, waarom, waar, hoe – die voortdurend opkomende vragen – brengen de omgekomen zoon, het gezonde lichaam, de plannen van de ouders, of de dromen van een tiener niet terug.*

Zelfmedelijden, vervreemding of diepe wanhoop verschaffen geen vrede, geen zekerheid, geen hulp die zo hard nodig is. In plaats daarvan moeten we voorwaarts gaan, opwaarts kijken en hemelwaarts stijgen.

Het is van belang dat we inzien dat wat ons is overkomen, ook anderen is overkomen. Zij konden het aan, en wij ook. Wij staan er niet alleen voor. De hulp van onze Hemelse Vader is nabij.

Niemand heeft wellicht zoveel doorstaan als de mens Job, over wie wij lezen dat hij ‘vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad’ was (Job 1:1). Hij was in alles voorspoedig. Met andere woorden, hij had het helemaal gemaakt. Toen verloor hij letterlijk alles: zijn rijkdom, zijn gezin, zijn gezondheid. Iemand opperde dat hij maar beter ‘God vaarwel [kon zeggen] en sterven’ (Job 2:9) Na de beproevingen, van maar weinigen vereist, was de som van Jobs geloof een getuigenis van de waarheid, een verkondiging van moed, en een verklaring van vertrouwen:

‘Och, of mijn woorden toch werden opgeschreven, och, of zij kwamen in een boek, met een ijzeren stift in lood werden gegrift, voor eeuwig gehouden in een rots! Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.’

'Nadat mijn huis aldus geschonden is, zal ik [van]uit mijn vlees God aanschouwen, 'die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde' (Job 19:23-27).

Laten wij eens kijken hoe het anderen is vergaan en daaruit leren dat na de tranen van een wanhopige dag, een smartelijke nacht, er 'tegen de morgen (...) gejuich (was)' (Psalm 30:5).

Twee jaar geleden kwamen Eve Gail McDaniel en haar ouders, bisschop en zuster Jerry Lee McDaniel, uit de Wijk Reedsport (Oregon) naar mijn kantoor. Van hem nam ik namens de afdeling kerkgeschiedenis een exemplaar van het Boek van Mormon, in drie orders, in ontvangst, dat Eve met de hand had overgeschreven. Eve, toen 28, was op 18 september 1962 geboren. Zij kreeg als baby hersenvliesontsteking, hersensbeschadiging was het resultaat. Zij kan niet lezen; maar ze schreef het hele Boek van Mormon over, letter voor letter, in achttien maanden tijd. Daardoor leerde ze bepaalde woorden en zinsneden te herkennen, zoals *geboden* en *niettemin*. Haar lievelingswoorden – en ze straalde toen ze die herhaalde – waren 'En het geschiedde'. Eve straalde de vreugde van prestatie uit, ja, de glimlach van succes. Haar ouders verheugden zich in haar blijde hart en vrolijke geest. De hemel was nabij.

Bij een andere gelegenheid, tegen de kerst, werd ik voorgesteld aan een groep gehandicapte kinderen, die naar het hoofdkantoor van de kerk waren gekomen. Het waren er ongeveer zestig. Mijn hart smolt. Zij zongen voor mij 'Ik ben een kind van God', 'Rudolph, the Red-nosed Reindeer', en 'Heb elkander lief'. Er was zo'n engelachtige uitdrukking op hun gezichtjes en zo'n eenvoudige vertrouwen in hun woorden dat ik het gevoel had op heilige grond te staan. Zij overhandigden mij een prachtig boek waarin ieder een tekening had gemaakt van de zegeningen waarvoor zij het dankbaarst waren in de kersttijd. Ik complimenteerde de vele leerkrachten en gezinnen die achter de schermen druk in de weer zijn om deze kinderen steun, een doel en vreugde te geven. Zij maakten mijn hele dag goed.

Een aantal jaren geleden zette de Brigham Young University Sarah Bagley Shumway in het zonnetje met een persidentieel vermelding. Zij is met recht een opmerkelijke vrouw. De oorkonde bevatte de volgende woorden: 'Het is vaak binnen de muren van onze eigen woning en onder onze eigen gezinsleden dat de in eeuwig perspectief belangrijke – maar gewoonlijk onopgemerkte – drama's van het dagelijkse leven plaatsvinden. De personen op die gewone maar belangrijke plaatsen verschaffen stabiliteit aan het heden en belofte voor de toekomst. Hun leven is gevuld met strijd en diepe ge-

voelen, omdat zij in omstandigheden leven die zelden passen in de toneelspele, de films en de nieuwsberichten. Maar hun overwinningen, hoe klein ook, sterken de grenzen waarlangs de geschiedenis van toekomstige generaties moet gaan.'

Sarah trad in 1948 in het huwelijk met H. Smith Shumway, nadat hij 'negen jaar lang haar vriend en liefde' was geweest. De verlovingstijd was langer dan gewoonlijk omdat Smith tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn gezichtsvermogen was verloren en ernstig gewond was geraakt toen er tijdens de opspraak naar Parijs een landmijn explodeerde. Gedurende zijn lange revalidatie leerde Sarah braille zodat zij privé met hem kon corresponderen. Zij kon de gedachte niet verdragen dat anderen haar brief voorlezen aan de man van wie zij hield.

De geest van dit jonge paar komt tot uiting in de eenvoudige onbevangenheid van Smith Shumways huwelijksaanzoek. Eindelijk thuis in Wyoming, zei hij tegen Sarah: 'Als jij auto rijdt, de sokken stopt en de post voorleest, doe ik de rest.' Zij aanvaardde.

Er volgde een jarenlange studie, een succesvolle carrière, acht geslaagde kinderen, een heleboel kleinkinderen, en een hulpvaardig leven. De Shumways zijn langs het levenspad de nodige problemen tegengekomen – een kind dat doof bleek te zijn, een zoon op zending die kanker kreeg, en een tweelingkleindochter met een aangeboren afwijking.

Mijn gezin en ik hadden vorig jaar de eer de hele familie Shumway te ontmoeten in Aspen Grove. Het was een genot om bij hen te zijn. Ze droegen allemaal een T-shirt met een landkaart waarop was aangegeven waar elk familielid woonde. Broeder Shumway wees, met begrijpelijke trots, op zijn T-shirt aan waar al zijn lievelingen woonden en straalde van geluk. Toen pas drong het tot mij door dat hij nooit een van zijn kinderen of kleinkinderen gezien had. Of toch? Hoewel zijn ogen ze nooit aanschouwd hadden, kende hij ze in zijn hart en hield hij van ze.

Op een gezellige avond stond de familie Shumway op het toneel in Aspen Grove. De kinderen werd gevraagd: 'Hoe was het nou om op te groeien in een gezin met een blinde vader?' Een dochter glimlachte en zei: 'Toen we nog klein waren vonden we dat te veel dessert niet goed voor papa was, dus ruilden wij, zonder dat hij het in de gaten had, ons kleinere portie om voor zijn grotere. Misschien merkte hij het wel, maar hij heeft er nooit wat van gezegd.'

Een ander kind won ons hart toen zij zei: 'Ik herinner me dat ik op mijn vijfde met mijn vader ging wandelen. Nooit is het bij mij opgekomen dat ik daar met een blinde vader liep, want hij sprak over de vogels en andere zaken alsof er niets aan de hand was.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat hij mijn hand vasthield, omdat hij meer van mij hield dan andere vaders van hun kinderen.'

Tegenwoordig is broeder Shumway patriarch. En wie denkt u dat er heeft leren typen om de vele zegens die hij geeft, uit te typen? Juist: zijn geliefde vrouw, Sarah.

Smith en Sarah Shumway en hun gezin zijn een schoolvoorbeeld van het uitstekende boven de tegenspoed, en het moedig bewandelen van de hogere geleerden levensweg.

De dichteres, Ella Wheeler Wilcox, schreef:

*Het is makkelijk aangenaam te zijn
als het leven als een lied voorbijgaat,
Maar juist hij die weet te glimlachen
als alles mis gaat, is de moeite waard.
Want de proef van het hart is ellende,
en die komt altijd en alleen met de jaren,
en de glimlach die de lof der aarde waard is
is de glimlach die door de tranen heen breekt.
(Naar 'Worth While'.)*

Mag ik tot slot het inspirerende voorbeeld noemen van Melissa Engle uit West Valley (Utah). In de *New Era* van augustus 1992 is er een artikel over haar verschenen. Zij vertelde daarin:

'Bij mijn geboorte bleek ik alleen een duim aan mijn rechterhand te hebben, omdat de navelstreng om mijn vingers vast kwam te zitten en [ze afbond]. Mijn vader zocht naar iets om mijn hand sterker te maken, zodat ik 'm kon gebruiken. Viool leren spelen leek ideaal, omdat ik daarvoor niet de vingers van beide handen nodig had zoals, bijvoorbeeld, bij de fluit wel het geval is. (...)

'Ik speel nu zo'n acht jaar. Ik heb privé-les, en om die te kunnen betalen moet ik wel een krantenwijk nemen. Voor mijn vioolles moet ik met de bus naar de andere kant van de stad. (...)

'Een hoogtepunt [van mijn leven] was Interlachen, aan een meer in Michigan, een van de beste muziekcampen [voor jongeren] ter wereld. Ik stuurde mijn aanvraagformulier in voor het kamp, waarin je acht weken lang heel intensief met muziek bezig bent, en kon mijn ogen niet geloven toen ik [werd] toegelaten.

'Het enige probleem was het geld. Het kamp kostte duizenden dollars, en met geen mogelijkheid [kun] ik (...) in zo'n korte tijd zoveel geld bij elkaar krijgen. Dus begon ik te bidden en te bidden, en ongeveer een week voordat ik de cheque moest insturen, werd ik bij iemand op kantoor genodigd die een toelage had voor iemand met een handicap die verder wilde studeren. Voor mij was dat een wonder. (...) Ik ben er heel dankbaar om' (*New Era*, augustus 1992, blz. 30-31).

Toen Melissa de toelage ontving, had ze haar moeder aangekeken, die niet had gewild dat het een teleurstelling voor haar

dochter zou worden en daarom haar enthousiasme en hoop enigszins had afgeremd, en gezegd: 'Zie je nou wel, mama, dat onze Hemelse Vader gebeden verhoort, want kijk eens hoe Hij dat van mij heeft verhoord.'

Hij die opmerkt dat een musje neervalt, had de droom van een kind in vervulling laten gaan, het gebed van een kind verhoord.

Tot allen die in stilte hebben geleden onder ziekte, tot u die heeft gezorgd voor de lichamelijke of mentaal gehandicapten, die dag na dag, jaar na jaar, een zware last met zich meedragen, en tot u, edele moeders en toegewijde vaders – ik groet u en bid dat Gods zegen u immer zal vergezellen. Tot de kinderen, in het bijzonder de kinderen die niet kunnen rennen, spelen en pret maken, komen deze geruststellende woorden: 'Dierb're kind'ren, God is met u. Hij houdt dag en nacht de wacht' (HL 139).

De dag zal zeker komen dat de kostbare belofte in het Boek van Mormon in vervulling zal gaan:

'De geest zal met het lichaam worden herenigd en het lichaam met de geest; ja, ieder lichaamsdeel en gewricht zal met zijn lichaam worden herenigd; ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan, maar alle dingen zullen in hun eigen en volmaakte gedaante worden hersteld. (...)

'En dan zullen de rechtvaardigen [stralen] in het koninkrijk Gods' (Alma 40:23, 25).

In de psalmen staat deze geruststelling: 'Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft.

' (...), uw Bewaarder zal niet sluimeren.

'Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt' (Psalm 121:2-4).

Door de jaren heen hebben de heiligen der laatste dagen troost geput uit de lievelingslofzang uit onze jeugd:

*Als op 's levens zee de stormwind om u loeit,
als gij tevergeefs uw arme hart vermoeit,
tel dan al uw zegeningen één voor één,
en gij zegt verwonderd: God liet nooit
alleen!*

*Drukken 's levens zorgen u soms droef
terneer,
schijnt het kruis te zwaar u, zeg het aan
de Heer!*

*Gij toch zijt gezegend, wil op Christus zien,
dan zal 't harte zingen en de zorgen vliën.
(...)*

*Dus in alle moeiten, zorgen zonder tal,
wees toch nooit ontmoedigd, God is overal,
Gij toch zijt gezegend; geld verschaft u niet
wat u bij trouwheid eens de toekomst biedt.
(HL 21)*

Tot een ieder die er door zijn smart en droefheid toe gedreven wordt in stilte te vragen: 'Hemelse Vader, bent u echt daar? (...) Hooft en verhoort u elk (...) gebed?' (Children's Songbook, nr. 12), geef ik mijn getuigenis dat Hij er is. Hij hoort en verhoort elk gebed. Zijn Zoon, de Christus, breekt de banden van onze aardse kerkers. U wacht een hemelse zegening. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Geleerd te zijn is goed, indien ...'

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

*'We blijven leren zolang we leven. Als er ooit al een einde zou komen
aan onze wereldlijke ontwikkeling, dan komt er toch geen einde
aan onze geestelijke ontwikkeling.'*

De kerk moet zich concentreren op morele en geestelijke vorming; we kunnen een opleiding in zaken van de wereld wel aanmoedigen, maar hoeven die niet noodzakelijkerwijs te verschaffen.

De geest van vergadering

In de Schriften wordt veel gezegd over de vergadering van de Heiligen. In de begintijd van de kerk ging er een oproep uit naar bekeerlingen overal op aarde om zich in Zion te vergaderen. En ze kwamen, eerst druppelsgewijs, vervolgens als een stroom. Het Zion waarheen zij zich begaven, stond bloot aan hevige vervolging, en werd in belangrijke mate versterkt door het grote aantal leden.

Omdat er geen openbare scholen waren, stichtte de kerk scholen. Zelfs in onze tijd zijn er scholen opgericht waar er nog geen waren.

Iets van de geest van vergadering raakte onze scholen. Ik herinner me dat ik, als overziener van het seminarieprogramma, samen met de algemene autoriteiten ringconferenties bezocht om studenten voor onze scholen te werven.

Tijdens een gebiedsconferentie in Mexico-Stad, in 1972, zei Bruce R. McConkie: 'In de woorden die zijn geopenbaard, is er sprake van dat er in ieder land vergaderingen van het verbondsvolk zullen zijn, die elke taal zullen spreken, en dat ze onder elk ook zullen zijn wanneer de Heer terugkeert...

'De plaats waar de Mexicaanse leden moeten vergaderen, is Mexico; de plaats waar de leden uit Guatemala moeten vergaderen, is Guatemala; de plaats waar de Braziliaanse leden moeten vergaderen, is Brazilië; en dat geldt voor elke plaats, waar ook op aarde. (...) Ieder land is de vergaderplaats voor de leden uit dat land' (Conferentie voor het Gebied Mexico en Midden-Amerika, 26 aug. 1972, blz. 45).

In de maand april van het volgende jaar citeerde president Harold B. Lee deze woorden tijdens de algemene conferentie; in feite maakte hij bekend dat de pioniersfase van de vergadering nu voorbij was. De vergadering moet nu betekenen dat wij, in ieder land, vanuit de wereld in de kerk komen (zie Conference Report, 6 april 1973, blz. 7).

Toen we gebruik konden maken van openbare scholen, werden de meeste scholen van de kerk gesloten. Tegelijkertijd werden er in vele landen seminaries en instituten voor godsdienstonderwijs opgericht.

Een paar scholen zijn er overgebleven uit die pionierstijd, waaronder de Brigham Young University en Ricks College. De BYU is nu boordevol en overbelast. Hij doet dienst voor een steeds kleiner wordend percentage van onze studerende jeugd tegen steeds toenemende kosten per student. Ieder jaar moet een groter aantal geschikte studenten worden afgewezen, eenvoudig omdat er geen plaats voor hen is.

Zowel leiders als leden hebben ons gevraagd om op nog andere plaatsen zulke scholen te stichten. Maar we kunnen niet alle leden van de kerk over de hele wereld een niet-kerkelijke scholing verschaffen. En dat moeten we ook niet proberen. Onze jeugd heeft geen andere keus dan naar andere scholen te gaan.

Degenen die geen school van de kerk kunnen bezoeken, hebben van het Eerste Presidium de raad gekregen te vergaderen in een instituut voor godsdienstonderwijs. Het instituutprogramma zal sterk worden uitgebreid, en jullie kunnen daarvan profiteren.

Sommigen van jullie wonen in een land waar het relatief makkelijk is om onderwijs te ontvangen. Anderen moeten al veel moeite doen om gewoon te leren lezen en schrijven, omdat scholen, of de middelen om die te bezoeken, buiten je bereik liggen.

Sommigen van jullie hebben bijzonder onderwijs nodig omdat je leerproblemen, een beperkt gebied of gezichtsvermogen, of een beperkte bewegingsvrijheid hebt.

Voor velen is het een kwestie van geld. Door de economische situatie in je gezin of je land kan het krijgen van onderwijs een onmogelijke droom lijken.

Geen aanneming des persoons

Jullie die gemakkelijk onderwijs kunnen krijgen, moeten bedenken 'dat er bij God geen aanneming des persoons is; maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig' (Handelingen 10:34-35; zie ook Moroni 8:12; LV 1:35; 38:16).

De Heer laat niet toe dat zij die in staat zijn om academische titels of diploma's te behalen, bevoorrecht worden boven degenen die zich toeleggen op praktisch werk of dege-

nen die weinig of in het geheel geen opleiding hebben genoten. Ook de kerk kan dat niet toestaan.

Alleen als je de steeds in aantal toenemende miljoenen leden over heel de wereld voor ogen houdt, zul je misschien begrijpen waarom de algemene autoriteiten bepaalde beslissingen nemen met betrekking tot de scholen van de kerk.

Het einde van een traditie

Deze zomer maakten mijn vrouw en ik op een familiereünie het einde van een familie-traditie bekend. Onze tien kinderen en enkele kleinkinderen hebben gestudeerd aan de BYU. Maar niet al onze kleinkinderen zullen die traditie kunnen voortzetten.

Wij adviseerden hen om gehoor te geven aan de raad van de algemene autoriteiten. Als ze geen school van de kerk kunnen bezoeken – en dat zal in toenemende mate het geval zijn – moeten ze met andere leden van de kerk naar een school gaan waar ze een in-

stituut voor godsdienstonderwijs kunnen bezoeken. Dan kunnen ze, terwijl ze niet-kerkelijke kennis vergaren, leren over 'de verbonden en artikelen der kerk', zoals we volgens de Schriften behoren te doen (LV 42:13).

Ze zullen niet worden beoordeeld naar het aantal titels dat ze bezitten of hoe uitgebreid hun opleiding is, maar naar de mate waarin ze zijn onderricht in zaken met een eeuwige waarde.

Wij vertelden onze familie dat we net zo trots op hen zullen zijn als ze een ambacht leren als wanneer ze een wetenschappelijke opleiding volgen. We zullen even tevreden over hen zijn als ze een vakopleiding kiezen en met hun handen hun brood verdienen.

Tenslotte blijven we leren zolang we leven. Als er ooit al een einde zou komen aan onze wereldlijke ontwikkeling, dan komt er toch geen einde aan onze geestelijke ontwikkeling.

Het werk van de Heer maakt vooruitgang dankzij de kracht van hen die alledaags

werk verrichten: de leerjongen, de handwerksman, de knecht, de arbeider, de kantoorbediende, de serveerster en, als groep op zich, de huisvrouw.

Een waarschuwing

Wij moeten de volgende waarschuwingen in het Boek van Mormon niet naast ons neerleggen: 'En er ontstond standsverschil onder het volk, naar hun rijkdommen en hun gelegenheden om onderwijs te volgen; ja, sommigen waren ongeletterd wegens hun armoede, en anderen verkregen grote geleerdheid wegens hun rijkdommen.

'Sommigen waren hoogmoedig, en anderen uitermate nederig; (...)

'En aldus ontstond er grote ongelijkheid (...) zodat de kerk uiteen begon te vallen' (3 Nephi 6:12-14).

Nephi waarschuwde ons voor deze mensen: 'Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en

denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.' Hij voegde eraan toe: 'Maar geleerd te zijn is goed, *indien* men naar Gods raadgevingen luistert' (2 Nephi 9:28-29; cursivering toegevoegd).

Een tweede vorm van schoolgeld

Voor hen die het voorrecht hebben naar een school van de kerk te gaan, is er een andere schoolbijdrage dan geld die we van jullie moeten verlangen – een bijdrage aan houding en gedrag. Studenten die zich inschrijven voor een school van de kerk, doen dat na een gesprek met hun bisschop en met ingang van dit jaar, met hun ringpresident. Zij moeten zich verplichten tot een gedragsnorm die in overeenstemming is met het gedrag van een getrouw kerklid.

Een enkele keer zal een bisschop een gesprek hebben met iemand die gemakkelijk voldoet aan de vereisten voor het volgen van onderwijs, maar die zich niet heeft gehouden aan de normen van de kerk. Misschien zal de bisschop redeneren: 'Hij zal zich door de sfeer op een school van de kerk wel verbeteren.' Dat moet de bisschop niet doen. Het is niet eerlijk tegenover de – letterlijk – duizenden die volkomen getrouw zijn, maar die moeten worden afgewezen omdat er geen plaats is.

En als een student na zijn inschrijving wordt geconstateerd dat hij overtredingen begaat, of niet voldoet aan de toegezegde normen op het moment van de inschrijving, dan moet overwogen worden of de inschrijving aan een school van de kerk blijvend kan zijn of niet, hoe pijnlijk dat ook mag zijn voor de bisschop, de student of de ouders.

Toegewijde docenten

De leiders en docenten aan onze scholen zijn wonderbaarlijk – het zijn mannen en vrouwen met de hoogste academische titels, van wie velen geprezen zijn wegens uitzonderlijke prestaties. Bovendien zijn het nederige en gelovige mannen en vrouwen.

Wij zijn dankbaar voor docenten die hun studenten aanzetten tot grote wetenschappelijke prestaties, maar die er niet over zouden peinen om hun getuigenis te ondermijnen of ook maar iets te doen wat de vooruitgang van de kerk en van Gods koninkrijk in de weg zou staan.

De kwaliteit van die docenten stelt onze scholen in staat om op onovertroffen wijze te voldoen aan de normen voor de erkenning van scholen, maar toch uniek te zijn in hun zending, en veel bij te dragen tot de kerk, zelfs nu een toenemend aantal studenten dat ervoor in aanmerking komt toch niet kan worden ingeschreven.

Aangezien de salarissen van de leiding en de docenten uit het tiendegeld van de kerk worden betaald, is ook daar een norm voor. Een universiteit van de kerk wordt niet opgericht om haar docenten werk te verschaffen, en persoonlijk wetenschappelijk onderzoek behoort niet tot de voornaamste redenen voor het financieren van een universiteit.

De onderwijskundige Mount Everest waar president Kimball over gesproken heeft, zal niet uitsluitend worden bereikt door vooraanstaande docenten te hebben (zie *Church News*, 22 nov. 1980, blz. 4). Hij zal worden bereikt door de prestaties van de studenten.

Het doel

Ons doel is studenten voort te brengen die de zeldzame en waardevolle combinatie bezitten van een uitstekende wereldlijke opleiding, aangevuld met geloof in de Heer, een kennis van de leerstellingen die Hij heeft openbaar en een getuigenis dat ze waar zijn.

Voor de zeer weinigen die zich in de eerste plaats willen toelagen op wereldlijke kennis en die zich, als student of als docent, in een dergelijke omgeving teveel beperkt voelen, zijn er op het ogenblik alleen al in de Verenigde Staten en Canada meer dan 3500 hogescholen en universiteiten waar zij de soort vrijheid die zij op prijs stellen, kunnen vinden. En wij zijn vastbesloten om het vertrouwen dat de tiendebetalers in de kerk stellen, in ere te houden.

Studenten aan andere scholen merken al spoedig dat sommige docenten met opzet het geloof ondermijnen en de morele en geestelijke waarden op de proef stellen. Jullie moeten vrij zijn om, zelfs op onze eigen scholen, die confrontatie aan te gaan en je recht te verdedigen om in God te geloven, en de verbonden na te leven die je door middel van de doop hebt gesloten en die je door deel te nemen aan het avondmaal vernieuwt.

Een droom die het navestrenen waard is

Wij moedigen onze jeugd in alle landen aan om onderwijs te volgen. Zelfs als daar soms niet op valt te hopen. Met vastberadenheid en geloof in de Heer zul je met succes worden gezegend. Het is een droom die het navestrenen waard is.

Ik bracht eens een paar minuten met een jongeman die zijn middelbare school niet had afgemaakt en in het leger was gegaan. Hij vroeg zich af wat hij met zijn leven moest doen. Ik moedigde hem aan om terug te gaan naar school en dit keer zijn diploma te halen.

Ik gaf hem geen geld; de kerk had geen

school voor hem, zelfs geen studiebeurs. In die paar minuten leerde ik hem gewoon de onafhankelijkheid die zo'n belangrijk deel uitmaakt van onze levenswijze. Hoewel hij ouder was dan zijn medestudenten, ging hij terug naar school. Hij haalde zijn diploma; nu onderhoudt hij zijn gezin en moedigt hij zijn kinderen aan zich te ontwikkelen.

Volg de leiders

Aangezien ik al gesproken heb over de vergadering van de heiligen, moet ik u een vers uit de Leer en Verbonden voorlezen:

'Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend (LV 42:11).

Op het ogenblik zijn er mensen onder ons die *niet* op de juiste wijze door de hoofden der kerk zijn geordend, die spreken over een ophanden zijnde politieke en economische chaos, het einde van de wereld. Zij misleiden leden en halen ze over om te vergaderen in kolonies of sekten.

Die bedriegers zeggen dat de algemene autoriteiten niet weten wat er gaande is in de wereld, of dat de algemene autoriteiten hun leringen goedkeuren maar er niet vanaf de kansel over wensken te spreken. Geen van beide beweringen is waar. De algemene autoriteiten weten, aangezien zij voortdurend de hele wereld bereizen, zeker wel wat er gaande is, en dankzij hun profetische gaven zijn zij in staat om de tekenen der tijden te interpreteren.

Laat u niet door die bedriegers misleiden. Als er een vergadering komt, wat voor vergadering dan ook, zal die worden aangekondigd door hen die op de juiste wijze zijn geordend, en van wie het de kerk bekend is dat zij gezag hebben.

Volg niemand anders. Volg uw leiders die op de juiste wijze zijn geordend en die in het openbaar ter steunverlending zijn voorgesteld, en u zult niet worden misleid.

De Heer heeft gezegd:

'De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.

'Licht en waarheid verzaken de boze. ...

'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (LV 93:36-40).

Moge God ons toestaan dat wij – als kerk, als gezin en individueel – onze kinderen en onze jeugd in licht en waarheid kunnen o voeden en dat zij het getuigenis mogen ontvangen van Hem van wie wij getuigen – onze Verlosser, onze Heiland, Jezus Christus. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De evangeliebeginselen naleven

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Er hoort geen twijfel over te bestaan wat onze normen zijn, wat wij geloven, of wie wij zijn!'

Ik zal altijd dankbaar zijn voor de zegeningen die ik van de Heer ontvang; ook nu wil ik Hem hiervoor danken.

Zoals ons is opgedragen, zijn wij hier bij elkaar gekomen om 'de Koning, de Here der heerscharen', te aanbidden (zie Zacharia 14:16) en opgebouwd te worden in ons geloof en een verlangen naar gerechtigheid. Wij getuigen tot elkaar van de Meester en ontvangen raad van hen die de zaken van zijn aardse koninkrijk behartigen.

Conferenties van deze kerk zijn veel meer dan congressen waarop zenzwijzen naar voren worden gebracht of gedragslijnen door stemming worden aangenomen. Het zijn vergaderingen waarin de zin en de wil van de Heer door zijn dienstknechten worden geopenbaard. De kerk is geen democratie – het is een koninkrijk.

In veel landen van de wereld beginnen steeds meer mensen, waaronder de heiligen der laatste dagen, zich zorgen te maken over de verontrustende tendens in de cultuur die de maatschappelijke, godsdienstige en zedelijke waarden uitholt. Iedere volgende generatie heeft de christelijke idealen en waarden neergehaald of afgezwakt.

Michael Hirsley, die schrijft voor de *Chicago Tribune*, merkte onlangs op dat het

voorspellen van de godsdienstige toekomst van Amerika een riskante zaak is – 'het vooroordeel dat in dit land het meest algemeen wordt aanvaard, is anti-christelijk' (*The Billings Gazette*, 16 mei 1992).

De tekenen der tijden die we op het moment kunnen zien, zijn dreigend. Waartoe zullen ze leiden? Ik ben in ieder geval bezorgd.

Eerdere perioden van moreel verval trokken de aandacht van de Godheid. Zowel in het verleden als in deze tijd hebben Gods profeten een stem tot waarschuwing laten horen. De Heer heeft tegen Ezechiël gezegd: 'Mensenkind, u heb ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer gij een woord uit mijn mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waarschuwen' (Ezechiël 3:17).

Vanwege hetgeen we op het ogenblik in de wereld om ons heen zien gebeuren, voel ik mij gedrongen om vandaag een stem tot waarschuwing te verheffen tot de mensheid, om zich – door middel van bekering – voor te bereiden op de grote dag des Heren (zie Leer en Verbonden 1:11-12).

Ik ben ouderling Dallin Oaks dank verschuldigd voor een gelijkenis – een hedendaagse gelijkenis die ik de gelijkenis van de eekhoorn, de boom en de hond zou willen noemen, en die mijn bezorgdheid illustreert.

Twee mensen liepen eens over de campus van een universiteit in het oosten van het land, toen hun aandacht werd getrokken door een oloop rond een grote boom. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat de menigte zich liet vermaken door de capriolen van een eekhoorn met een dikke, pluizige staart, die om de boom heen rende, erin klom en weer naar beneden kwam. Telkens weer rende hij naar boven en weer naar beneden. Een rode Ierse Setter zat er vlakbij, in elkaar gedoken, zonder de eekhoorn uit het oog te verliezen. Iedere keer wanneer de eekhoorn de boom inklom, en even niet meer te zien was, kroop de hond langzaam wat dichterbij de boom. De eekhoorn schonk er geen aandacht aan, maar de hond kroop dichterbij, geduldig zijn kans afwachting. De mensen die stonden te

kijken hoe deze vermakelijke gebeurtenis zich ontwikkelde, wisten wat er kon gebeuren, maar ze deden niets, totdat de hond – in een flits – de nietsvermoedende eekhoorn pakte, en hem in de greep van zijn scherpe tanden had. Toen renden de mensen ontsteld naar voren, en dwongen de hond zijn bek te openen om de eekhoorn te redden. Het was te laat. De eekhoorn was dood. Iedereen had de eekhoorn kunnen waarschuwen of de hond kunnen tegenhouden. Maar ze hadden zich kortstondig vermaakt en hadden staan toekijken terwijl het kwaad langzaam maar zeker het goede besloep. Toen ze toesnelen om de eekhoorn te redden, was het te laat.

Wat in deze gelijkenis wordt geschilderd, zien we dagelijks om ons heen. We klikken toe zonder iets te doen, terwijl via bijna alle media een geniepige stroom godslastering, grofheid en onwaardig gedrag, bespottend van hoge idealen en beginselen, ons huis en ons leven binnendringt; en onze kinderen negatieve waarden en moreel verderf leert. We zijn ontsteld wanneer onze kinderen zich anders gedragen dan we zouden verwachten, en het maatschappelijk gedrag steeds verder achteruit gaat.

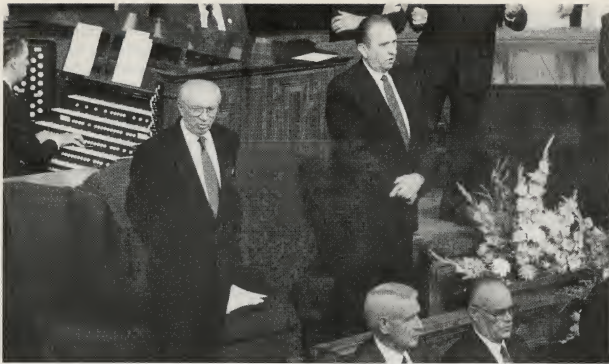
In een krant las ik de volgende kop: 'De slagorde van Amerika's cultuurconflict duidelijk bepaald'. In het artikel wordt vervolgens gevraagd: 'Wie stelt de normen vast waarnaar wij leven (...) en aan de hand waarvan wij onszelf besturen? Wie beslist wat goed of verkeerd is, moreel of immoreel, mooi of lelijk (...)? Wiens geloof zal de basis van de wet vormen? (...)

'Onze [uitdaging] (...) heeft te maken met "wie wij zijn" en "wat wij geloven"' (Patrick J. Buchanan, *Salt Lake Tribune*, 13 sept. 1992, A15).

Carl Thomas van de *Los Angeles Times* heeft geschreven: 'Sommingen zijn van mening dat de staat gelijk of superieur aan God is, waar het wereldlijke aangelegenheden aangaat. Zij hangen een god aan die zich niet met de mensen bemoeit, die het zegenen laat druppelen als we daar behoefte aan hebben, maar wiens geboden we negeren als hij ons vraagt iets te doen wat we niet willen.

'Maar in feite zijn onze wetten gebaseerd op een rechtvaardigheidsnorm, waarvan men dacht dat die het gemeenschappelijk goed, ofwel het "algemeen welzijn" bevorderde. (...) Die norm werd losgelaten toen het Bijbels analafabetisme opbleide, ten dele dankzij een antipathie van de staat ten opzichte van onveranderlijke en eeuwige waarden.

'William Penn heeft gewaarschuwd: "Als wij ons niet door God laten regeren, zullen wij door tirannen worden geregeerd". Iemands opvattingen over God en wat Hij van ons verlangt, bepaalt zijn opvatting omtrent

President Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson van het Eerste Presidium zingen mee met een lofzang.

de rol van de staat in het openbare leven. (...)

'Benjamin Franklin heeft opgemerkt dat, als een mus niet ter aarde kan vallen zonder dat God het weet – "kan een wereldrijk dan opkomen zonder zijn hulp?"

'De filosoof en theoloog Francis Schaeffer heeft geschreven: "God heeft bepaald dat de staat geen autonomie is, maar *gedelegeerd* gezag heeft. De staat moet een werktuig van rechtvaardigheid zijn, met als taak het kwaad te beteugelen door de kwaaddoener te bestraffen, en het goede in de maatschappij te beschermen. Wanneer de staat het tegenovergestelde doet, is er sprake van *onrechtmatig gezag*. Hierdoor wordt hij onwetig en is er sprake van tirannie." (...)

'Daar gaat het om in het cultuurconflict. In dit conflict staan er twee partijen tegenover elkaar: een groep die een God erkent die heeft gesproken over de orde in het heelal, het doel van de staat, en ons leven; en een groep die vindt dat Gods voorschriften onduidelijk zijn en onderhevig aan eigen interpretatie, of dat God niets terzake doet, of niet bestaat en dat wij op onszelf zijn aange-wezen. (...)

'[Dertig jaar geleden] konden leerlingen op school nog bidden en de Bijbel lezen, was abortus illegaal, en onder 'roze rechten' verstond men het recht om alles rooskleurig te zien. (...) De vraag waar het nu om gaat, is of wij onze eigen god zullen worden' (Carl Thomas, *Salt Lake Tribune*, 18 sept. 1992, A18; cursiveringen uit origineel overgenomen).

Geen wonder dat Jesaja onder inspiratie het volgende verklaard heeft: '(...) uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren' (Jesaja 55:8).

Onveranderd vormen de christelijke beginselen en idealen, die de grondleggers van de Verenigde Staten overnamen, niet alleen

de basis van de vrijheid, maar het zijn tevens de klinknagels die die basis bij elkaar houden. Er is een enorm verschil tussen onveranderlijke beginselen en voorkeuren.

Er hoort geen twijfel over te bestaan wat onze normen zijn, wat wij geloven, of wie wij zijn!

Verslagen van ooggetuigen maken gewag van het geloof en de moed van de bekeerlingen die hun huis in Amerika, Schotland of Zweden verlieten – evenals hun familie en hun bezittingen – om zich bij Brigham Young en duizenden pioniers te voegen, teneinde het 'Zion' waar Joseph over sprak te vestigen in het westen van de Verenigde Staten. Joseph Smith – hun profeet, leraar en vriend – had God gezien! Hij had de levende Christus gezien! Weiningen hebben ooit zulke visioenen gezien: Petrus, Jakobus en Johannes, Mozes, Abraham en Adam. Joseph Smith behoorde tot een elitegroep die beproefd is, vertrouwd werd, en goed bevonden. Hij was een van degenen die door Abraham zijn beschreven als de 'edelen en groten' (Abraham 3:22), een van de uitverkoren dienstknechten van de Heer.

Tienduizenden moedige en gelovige mensen hoorden de heerlijke boodschap van nieuwe hoop op een betere levenswijze, en geloofden er in. Verwachten zij rijkdommen te vinden aan het uiteinde van de nieuw ontdekte regenboog? Een gemakkelijker en comfortabel leven? Integendeel! Ze hadden verdriet, koude, pijn en honger in het vooruitzicht – en daarbij nog beschimping en mishandeling, waarbij velen op tragische wijze het leven lieten. Het was de zekerheid van de goddelijke leiding die zij kenden en die zij voelden, die hun geloof dusdanig vermeerde dat zij zulke ontberingen konden doorstaan.

Mannen en vrouwen die lichamenlijk en

geestelijk sterk waren, bedwongen de wildernis en vestigden hetgeen Jesaja gezien had en waar hij zevenhonderd jaar vóór de geboorte van Christus over geschreven had: 'En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal (...) het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en (...) verheven zijn boven de heuvelen.

'En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele naties zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (Jesaja 2:2-3).

Wat was hun doel? Wat waren hun beweegredenen? Het ging hen niet om het goud dat in Californië te vinden was, maar het ging hen erom de Almachtige God naar eer en geweten te aanbidden. Dat was hun beweegreden – de kerck van de Heer te vestigen, en de eeuwige beginselen te onderwijzen die aan hun profeet, Joseph Smith, waren geopenbaard. Zij zetten al hun bezittingen op het spel en waren bereid om elke soort ontbering te verdragen. Het verslag van hun tocht en eerste schreden in deze valleï is een van de mooiste hoofdstukken uit de geschiedenis van de beschaving.

Er was weinig dat tot deze inspanningen uitnodigde, behalve geloof. Ze waren zelfs gewaarschuwd dat er niets kon groeien – nu floreren er boerderijen, dorpen en steden. Zij waren bouwers – geen vernietigers. Ze hadden een verheven droom van grote zaken en hoogstaande idealen: van huizen en tuinen, tempels en kerkgebouwen, scholen en universiteiten. Er zou heel hard gewerkt moeten worden – en als iedereen zijn beste krachten eraan besteedde, kon deze droom werkelijkheid worden. Ze werden ervaren kolonisten en weldoeners van onze natie en van de mensheid. Velen van ons zijn voortgekomen uit die eerste, geïnspireerde kolonistatie – van de leringen en zegeningen van de waarde van hard werken, gecombineerd met het verlangen naar en het geloof in een betere levenswijze.

De diepgang van hun geloof in een levende God, hun getrouwheid en hun gehoorzaamheid, vormen voor ons nog steeds een bron van inspiratie, evenals hun vaste grondslag van rechtvaardigheid. Zij geloofden dat ze een begin hadden gemaakt aan hun weg naar volmaking – een ontwikkeling waaraan iemand een leven lang hard dient te werken.

President Spencer W. Kimball heeft verklaard: '[Maar] aan iedereen wordt een plan gegeven – gehoorzaamheid door lijden, en volmaking door gehoorzaamheid' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: 1982, blz. 168).

Hun pad was recht, overzichtelijk, zonder

bochten: zij moesten de geboden van God naleven en volharden tot het einde. Tegenwoordig weten we hoe we moeten leven. We kunnen goed van kwaad onderscheiden.

We dienen onze kinderen te onderwijzen en te oefenen in de wegen van de Heer. Kinderen moeten niet aan hun lot worden overgelaten wat de ontwikkeling van hun karakter en het leren van gezinswaarden betreft. Ze moeten ook niet zonder toezicht naar muziek luisteren of naar de tv of films kijken, alsof die media verantwoordelijk zouden zijn voor hun kennis- en begripsoverwinning!

De Heer heeft duidelijk geboden dat ouders hun kinderen moeten leren goed doen (zie Alma 39:12) – dat ze hen moeten onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, [of anders] zij de zonde op het hoofd der ouders' (Leer en Verbonden 68:25).

'En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, (...)

Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hen leren elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:14-15).

Een bezorgde God heeft – met zijn eigen vinger – de tien geboden op stenen tafelen geschreven. Die vertegenwoordigen de fundamentele wet van de Almachtige en hebben sedertdien de onderliggende burger- en godsdienstige wetten gevormd.

De begrepe, die onze Heer zelf heeft uitgesproken, geeft uitvoeriger uitleg over beginselen en opdrachten van hemelse oorsprong.

Als wij deze goddelijke verklaringen en opdrachten gehoorzamen – begrijpen die in het Boek van Mormon, de Bijbel en onze andere Schriftuur – doeltreffend worden geleerd – zullen we worden gesterkt. Iederen heeft de plicht om de Schriften te bestuderen, om er kracht en begrip van eeuwige zaken uit te putten.

De enige zekere manier waarop we ons en ons gezin kunnen beschermen tegen de leer van de wereld, is door ons voor te nemen de geboden van God na te leven en de vergaderingen van de kerk bij te wonen. In de kerk kunnen we kennis opdoen en gesterkt worden in ons getuigenis; en aan het avondmaal deelnemen om onze verbonden te hernieuwen. Daar kunnen we ons voorbereiden op ons bezoek aan de tempel, waar we even uit de wereld kunnen stappen om onszelf op te laden, zodat we tegen het kwaad in de wereld opgewassen zullen zijn. Hiervan geeft ik mijn getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Bij wijze van uitnodiging'

Betty Jo N. Jepsen

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

'Als lid van Gods ware kerk hoeven we misschien niet zozeer iets nieuws te leren, maar moeten we worden herinnerd aan wat we al weten.'

Een van mijn vriendinnen spoorde haar kinderen aan om in de auto te gaan zitten, zodat ze niet te laat zouden komen voor de kerkdienst. 'Schiet op, Matthew', zei ze. 'Ik kom eraan, ik kom er aan', klom er een stem ergens uit het huis. 'Ja', zei ze, 'Kerstmis ook!' Op dat ogenblik verscheen de driejarige Matthew vlak bij haar in de deuropening, en zei: 'Joepie! Ik vind Kerstmis zo leuk!' Vandaag sta ik hier om u te vertellen dat ik ook van het kerstfeest houd. En een van de redenen waarom het zo mooi is om lid te zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is dat we de gebeurtenissen van de kerstijd deel van ons alledaagse leven maken.

Wanneer ik het verslag lees van de geboorte van mijn Heiland, verlang ik naar de ervaring van de wijzen – door een ster te worden geleid. Of de ervaring die de herders hadden: te worden uitgenodigd om naar Betlehem te gaan – uitgenodigd door een engelenkoor. Ik wil bij de kribbe neerknielen en het verse stro ruiken. Ik wil die kleine baby zien met zijn aardse moeder, om zelf van dat wonder te kunnen getuigen. Ik geloof dat ieder mens instinctief het verlangen heeft om tot Christus te komen. Misschien hebben wij als mensen, omdat ieder van ons een kind van God is, uiteindelijk allemaal de behoefte om die verbintenis aan te gaan met

ons geestelijke ik. We proberen allemaal aan die behoefte tegemoet te komen, overeenkomstig de kennis die we bezitten.

Als lid van zijn ware kerk hoeven we misschien niet zozeer iets nieuws te leren, maar moeten we worden herinnerd aan wat we al weten. Dat is wat nadaken over de geboorte van onze Heiland voor ons allen doet. Ik geloof dat dit ons, stervelingen, herinnert aan datgene wat onze geest al weet.

In deze laatste dagen ben ik ook uitgenodigd om getuige te zijn van wonderbare zaken. De uitnodiging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen: 'Kom tot Christus' en 'Kom terug', is bestemd voor elk van Gods kinderen. Die uitnodiging is van kracht gebleven sinds Jezus tot zijn discipelen zei: 'Komt achter mij' (zie Matteüs 4:19). Door alle bedelingen heen hebben profeten dezelfde uitnodiging gericht tot allen die bereid zijn ernaar te luisteren.

De profeet Alma, de zoon van Alma, bracht deze belangrijke boodschap aan de leden in Zarahemla die eraan herinnerd moesten worden. De profeet zei: 'Ziet, Hij nodigt alle mensen uit; want de armen der barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt, en Hij zegt: Bekeert u, en Ik zal u ontvangen. (...) Ja, komt tot Mij, en brengt werken der gerechtigheid voort' (Alma 5:33, 35).

Als lid van de kerk hoor ik de uitnodiging en vraag me af: Hoe kom ik daar, hier vandaan? Omdat ik weet dat de Heer de bedoeling heeft om deze uitnodiging tot ieder van ons te richten, is mijn persoonlijke, eerlijke antwoord hetzelfde als dat van mijn vriend Matthew: 'Ik kom eraan'. Wat is dan nu mijn plicht? Alma herinnerde de leden in Zarahemla aan hun plicht. Hij gebruikte deze belangrijke zin: 'Komt tot Mij, en brengt werken der gerechtigheid voort' (Alma 5:35; zie ook Alma 4:3). We nemen Alma's raad als richtlijn en maken samen een reis om ons te herinneren wat we kunnen doen om gehoor te geven aan de uitnodiging van de Heer.

Wij kunnen Gods woord onderzoeken

Door de Schriften en de woorden van de profeten van deze tijd te bestuderen en te overpeinzen, kunnen wij ons *vergasten* aan

de woorden van Christus, en zijn woorden zullen ons alles zeggen wat wij moeten doen (zie 2 Nephi 32:3). Dan moeten we *het woord aankweken* en *het wortel laten schieten* (zie Alma 32:41-43). Wij krijgen de belofte dat, wanneer wij naar het woord hebben geluisterd en het stevig vasthouden, verleidingen en de vurige pijnen van de tegenstander ons niet kunnen overweldigen (zie 1 Nephi 15:24). We zullen in staat zijn om de waarheid te herkennen wanneer we die horen, net zoals de herders en de wijzen het wisten, toen zij hoorden over de geboorte van de Heiland. De Schriften zijn het woord van God; ze zijn een licht voor ons en voor de wereld, en we kunnen dit licht volgen alsof het de ster is die ons leidt.

Wij kunnen bidden

We kunnen onze Hemelse Vader aanroepen in de naam van onze Heiland. Het gebed biedt ons een gelegenheid om onze dankbaarheid tot uitdrukking te brengen. Als we onze zegeningen inventariseren, kan dat ons met hoop vervullen. 'Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefze moogt worden vervuld' (Moroni 7:48).

We kunnen vragen wat we nodig hebben, ieder uur weer. Het is mogelijk om, in de naam van Jezus Christus, dit gesprek met onze Hemelse Vader te hebben, door neer te knielen in gebed, net als wanneer wij konden knielen naast de kribbe en de Heiland daar konden zien.

Wij kunnen aan zaligmakende verordeningen deelnemen

Wij worden herinnerd aan onze doopverbonden door deel te nemen aan het avondmaal. Het avondmaalsgebed richt ons op Hem en zijn goedheid. We kunnen zo leven dat wij de verordeningen in de tempel waardig zijn. Die verordeningen vormen de uiteindelijke bekering van mannen en vrouwen die aarde toewijding aan hemelse kennis willen koppelen. We kunnen onze bezoeken aan de tempel beschouwen als een persoonlijke pelgrimstocht naar een heilige plaats, zoals de herders hun reis naar die nederige kribbe moesten hebben beschouwd.

Wij kunnen onze talenten vermeerderen

Dit zijn de gaven die wij meebrengen. De talenten die wij hebben, komen van onze Hemelse Vader. Om Hem te eren, kunnen we ze ontwikkelen en laten groeien, en ze dan weer aan Hem aanbieden. Ieder van ons bezit een talent dat we kunnen oefenen, vermeerderen en aanbieden. Oefent u regelmatig uw talenten? Misschien is uw talent

vriendelijkheid, of dankbaarheid. Of misschien bent u vrolijk, behulpzaam en onzelfzuchtig? Kunt u misschien die innemende glimlach oefenen? De wijzen brachten als gaven goud, wierook en mirre mee. Wij kunnen onze talenten meebrengen.

Wij kunnen anderen dienen

Als wij anderen dienen, op welke manier dan ook, geeft dat aan dat wij ernaar verlangen gehoor te geven aan de uitnodiging van de Heer om tot Hem te komen. Zou het niet een goed idee zijn om eens na te denken over onze dienstbaarheid aan anderen? Laten we ons afvragen: 'Ga ik nu die aan huis gebonden vriend of vriendin bezoeken?' 'Zal ik mijn mond opendoen om de waarheid te verdedigen en ervan te getuigen?' 'Zal ik wat weggeven van mijn wereldse bezittingen?' 'Besteed ik wel voldoende van de tijd waarin ik fris en produktief ben aan mijn kinderen?' 'Vervul ik mijn roeping in de kerk met vreugde?'

Er zijn wel eens van die momenten waarop ik me overveldigd voel door de roeping die ik heb, maar ik vertroouw erop dat de Heer mij moed geeft en mij zal helpen om zijn wil te doen. Het lijkt me waarschijnlijk dat de meesten van u zich graag veilig en op hun gemak voelen, en rustig willen leven binnen grenzen waar ze zich vertrouwd en op hun gemak voelen.

Maar als we geen nieuwe ervaringen durven te riskeren, en roepingen die een uitdaging voor ons vormen, zullen we er niet in slagen om te groeien. We maken ons dan niet zo nuttig in het werk aan de opbouw van Gods koninkrijk als we moeten. Net als de herders, die het terrein waar ze mee vertrouwd waren in het duister van de nacht verlieten om een nieuwe ervaring op te doen, worden wij geroepen om de omge-

ving waar wij ons veilig en op ons gemak voelen, te verlaten om te dienen en om ervaring op te doen.

Ik geloof dat een ieder van ons dat bekende taferel in Betlehem in zijn eigen leven kan herscheppen. Wij kunnen een ster hebben die we moeten volgen, net als de wijzen. 'Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad' (Psalm 119:105). De Schriften kunnen ons pad verlichten, en ons getuigenis kan een licht van binnenuit zijn. De stemmen van engelen kunnen de stem van onze geliefde profeet en van zijn dienaren zijn. Wij kunnen even letterlijk voor de voeten van onze Heiland neerknielen als de herders en de wijzen, maar wij doen dat in gebed. De gaven die wij brengen, zijn onze talenten. Wij kunnen 'Hosanna' roepen, zoals dat engelenkoor, en overal het goede nieuws laten horen door ons getuigenis te geven. Iedere nieuwe dag biedt gelegenheid om te handelen naar wat wij weten (zie Leer en Verbonden 43:8). Door deze werken van gerechtigheid kunnen wij iedere dag van ons leven tot Hem komen, alsof we op onze sandalen het rotsachtige pad naar Betlehem hadden bewandeld, met een staf in de hand of met onze giften bij ons.

Ik bid dat onze Hemelse Vader ons zal helpen om wijzen te zijn – wijs genoeg om zijn uitnodiging te aanvaarden, zijn woord te voeden, en 'de juiste koers (...) naar eeuwige gelukzaligheid' (Alma 37:44) te volgen. Dat wij allen opgewekt mogen antwoorden: 'Ik kom er aan! Want ik getuig tot u: 'Indien een mens goede werken voortbrengt, luistert hij naar de stem van de Goede Herder en volgt hij Hem' (Alma 5:41). Dit doe ik in de naam van de 'herder [die] om u heeft geroepen, en nog steeds om u roept' (Alma 5:37), Jezus Christus. Amen. □

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging (olnr): zuster Chieko N. Okazaki (eerste raadgeefster), zuster Elaine L. Jack (president) en zuster Aileen H. Clyde (tweede raadgeefster).

Wijs worden tot zaligheid

Ouderling John E. Fowler
van de Zeventig

'Wij nodigen allen dringend uit om naar de bron van licht en waarheid te gaan, het geopenbaarde woord van God, zoals het wordt onderwezen in de Schriften en door de tegenwoordige profeten en apostelen.'

Nu ik aan een nieuwe roeping begin, wil ik u zeggen dat ik dankbaar ben voor uw steun en voor de voortdurende liefde van mijn eeuwige gezin, mijn kinderen, ouders en verdere familie.

Toen deze tabernakel werd ingewijd, op 9 oktober 1875, las president John Taylor het geïnspireerde inwijdingsgebed van Brigham Young voor, met daarin de volgende smekingen:

'Wij wijden en heiligen het deel van dit huis waar onze president en uw dienaren nu zijn, dat het een heilige en gewijde plaats mag zijn waar uw dienaren mogen staan om uw woorden te verklaren en te bedienen aan uw volk in de naam van uw Zoon. (...)

'Mogen uw heilige engelen en dienende geesten in en rondom deze woonplaats zijn, opdat zij, wanneer een beroep wordt gedaan op uw dienaren om op deze geheiligde plaatsen te staan om uw volk te dienen, open mogen staan voor de visioenen van de eeuwigheid, en vervuld mogen worden van de geest en inspiratie van de Heilige Geest, en de gave en het woord van God; laat ook heel uw volk, dat luistert naar de woorden van uw dienaren, in vrijheid drinken van de bron van levend water, dat zij wijs mogen worden tot zaligheid' (*Millennial Star*, 15 nov. 1875, blz. 724).

Vanaf het begin van dit werk in de laatste dagen hebben de leiders die hier hebben gestaan om de heiligen toe te spreken, dat slechts na veel nadenken, overwegen, vasten en bidden gedaan. Zeker hebben alle sprekers gezocht naar 'de visioenen van de eeuwigheid', opdat ze 'vervuld [mochten] worden van de geest en inspiratie van de Heilige Geest, en de gave en het woord van God'. Hun en mijn streven was en is, datgene te zeggen wat hun toehoorders 'wijs tot zaligheid' zouden maken.

Begrijpen de leden van de kerk werkelijk het belang van de boodschappen die vanaf dit spreekgestoelte tot hen worden gericht tijdens de bijeenkomsten van de algemene conferentie en andere vergaderingen die in de Tabernakel worden gehouden? Begrijpen zij hun verantwoordelijkheid om 'naar de stem des Heren [te] luisteren' door de stem van zijn dienstknechten (Leer en Verbonden 1:14)? Want, zeker, 'hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (Leer en Verbonden 1:38).

Begrijpen onze leden dat de geïnspireerde raad en leiding die zij ontvangen van de leiders van de kerk, als een stem tot waarschuwing, afkomstig is van een liefhebbende Hemelse Vader, die weet 'welk een onheil er over de inwoners der aarde [zal] komen' (Leer en Verbonden 1:17)? 'En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde neervallen' (Leer en Verbonden 1:13, cursivering toegevoegd). 'Daarom is de stem des Heren tot de eindren der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen' (Leer en Verbonden 1:11).

Omdat velen 'niet weten, waar zij [het] kunnen vinden' (Leer en Verbonden 123:12), zijn mensen overal ter wereld verstoken van het woord van God, dat duidelijk en in eenvoudig wordt gesproken door ware dienstknechten van de Heer, en dat in een geest van gemoedzaamheid door zijn discipelen wordt nageleefd. Het leven van zowel alleenstaanden als van gezinnen die geestelijk bankroet zijn, is een stil getuigenis (dat het

geen zin heeft om in de huidige maatschappij te leven zonder geopenbaarde leiding van onze Hemelse Vader bij monde van zijn profeten en apostelen. Hoeveel van het kwaad in de wereld, hoeveel van het lijden en verdriet zou teniet kunnen worden gedaan als de mensen zouden luisteren naar de geïnspireerde aanwijzingen van de leiders van de kerk, die vanaf dit spreekgestoelte worden gesproken?

Wij maken ons zorgen over het aantal mensen dat in geestelijke duisternis leeft, hoewel de woorden van de profeten voor iedereen beschikbaar zijn. En deze woorden van profeten worden als 'een lamp voor [de] voet en een licht op [het] pad' van elk van de kinderen van onze Hemelse Vader die bereid is om te luisteren en om dan in overeenstemming met de geopenbaarde waarheid te leven (Psalm 119:105).

President Benson heeft ons het volgende geleerd:

'Succes in rechtvaardigheid, de kracht om teleurstelling te vermijden en verleiding te weerstaan, leiding in ons dagelijks leven, genezing van de ziel – dat zijn slechts enkele beloften die de Heer heeft gegeven aan hen die tot zijn woord zullen komen' (*Ensign*, juli 1986, blz. 82).

Overeenkomstig deze woorden nodigen wij allen dringend uit om naar de bron van licht en waarheid te gaan, het geopenbaarde woord van God, zoals het wordt onderwezen in de Schriften en door de tegenwoordige profeten en apostelen en andere algemene leiders van deze kerk. Wij nodigen allen uit om te luisteren naar en gehoor te geven aan de boodschappen van deze en andere onlangs gehouden conferenties.

De aanwijzingen die president Benson ons onlangs hiervoor heeft gegeven, zijn tijdloos: 'De komende zes maanden zou het conferentienummer van *De Ster* naast uw standaardwerken moeten liggen en regelmatig worden geraadpleegd. Zoals mijn goede vriend en broeder president Harold B. Lee heeft gezegd: "Wij dienen deze conferentietoespraken de komende zes maanden tot onze gids voor ons doen en laten te maken. Dit zijn belangrijke aangelegenheden die de Heer geschikt vindt om aan zijn volk in deze tijd te openbaren"' (*Ensign*, mei 1988, blz. 84).

Luister ook naar deze geïnspireerde verklaringen uit drie toespraken die president Marion G. Romney tijdens algemene conferenties heeft gehouden: 'In deze conferentie zijn wij van tijd tot tijd onthaald op enorme welsprekendheid. Wij zijn onderwezen door grote leraren. Wij hebben in deze conferentie voldoende waarheid en richtlijnen gehoord om ons naar Gods tegenwoordigheid te brengen, als we ze zouden navolgen. De sprekers hebben ons meegenomen naar de

geestelijke bergtoppen en ons vergezichten getoond van grote heerlijkheid – maar hoe velen van ons hebben die stem horen zeggen dat wij hier deel aan zouden hebben? (*Conference Report*, april 1954, blz. 132-133).

‘Wat we uit de algemene conferentie halen, is tot opbouw van onze geest, wanneer wij luisteren naar die beginselen en gebruiken van het evangelie, waartoe de Heer de tegenwoordige leiders van de kerk in het bijzonder inspireert om ze op dit ogenblik onder onze aandacht te brengen. (...) Hij weet waarom Hij tijdens deze conferentie de andere algemene autoriteiten geïnspireerd heeft juist datgene te zeggen wat zij gezegd hebben. Het is ons grote voorrecht om bij monde van deze leiders te horen wat de Heer zou zeggen als Hij hier zou zijn. Als we het niet eens zijn met wat zij zeggen, is dat omdat we niet in harmonie zijn met de

Geest van de Heer’ (*Conference Report*, oktober 1950, blz. 126-127).

Vandaag openbaart de Heer zijn wil aan alle inwoners der aarde, in het bijzonder aan de leden van de kerk, betreffende de aangelegenheden van deze tijd, via de hedendaagse profeten, met het Eerste Presidium aan het hoofd. Wat zij als presidium zeggen, is wat de Heer zou zeggen als Hij hier persoonlijk aanwezig was geweest. Dat is de rots waarop het mormonisme gefundeerd is. (...) Daarom herhaal ik het nog eens: wat het presidium zegt als presidium is hetgeen de Heer zou zeggen als Hij hier aanwezig was, en het is Schriftuur. Het moet worden bestudeerd, begrepen en nagevolgd, net zoals de openbaringen in de Leer en Verbonden en de andere Schriften. Als we dat doen, zullen we hun raad niet afdoen als politieke voorkeur of egoïsme; evenmin zullen

we zeggen dat de algemene autoriteiten niet op de hoogte zijn met de leefomstandigheden van hen die de raad aangaat, of dat hun raad niet kan worden aanvaard omdat die niet wordt voorafgegaan door de woorden “Aldus zegt de Heer”. Zij die zich door krachtig gebed en oprechte studie op de hoogte stellen van wat deze profeten zeggen, en er naar handelen, zullen worden bezocht door de Geest des Heren, en zij zullen door de geest van openbaring weten dat [de algemene autoriteiten] de zin en de wil van de Vader spreken’ (*Conference Report*, april 1945, blz. 90).

En wat zou u zeggen van de boeken vol leren van onze geliefde profeet en president, Ezra Taft Benson? Hij is nu al vijftig jaar een bijzondere getuige van de Here Jezus Christus. Zijn handen zijn, net als bij Mozes, wat zwaar geworden door zijn bediening (Exodus 17:11-12), maar zijn woorden, die gedurende heel zijn geïnspireerde bediening vanaf dit spreekgestoelte zijn gesproken, zullen het leven van de gelovigen tot zegen blijven.

In een geïnspireerde verklaring van veel vroegere datum, heeft president Wilford Woodruff gesproken over de woorden van de mannen die aan het hoofd van de kerk hebben gestaan: ‘Wanneer [profeten] spreken onder de invloed van [hun] profetische macht, vergroten zij het aantal openbaringen dat in het bezit is van de kerk. Zij leiden ons door de doolhof van krachten van de tegenstander. Iedere [profeet] gebruikt openbaring uit het verleden en nieuwe openbaring om tegemoet te komen aan de behoeften van de mensen van zijn tijd. De predikingen van deze mannen (...) moeten worden gelezen en beschouwd als geïnspireerde boodschappen die ons tot leiding dienen naar vreugde op aarde en later’ (*The Discourses of Wilford Woodruff*, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, blz. xi-xii).

Daarom herhalen wij onze smeekbede dat de leden en anderen de boodschappen van onze geliefde profeet herlezen. We moeten ze lezen en er aandacht aan schenken. En terwijl we luisteren naar deze boodschappen, te zamen met de andere woorden van de levende profeten en van de leiders die vanaf dit spreekgestoelte worden gesproken, kunnen wij ‘wijs tot zaligheid’ worden.

Het is mijn getuigenis dat president Ezra Taft Benson, zijn raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf, apostelen en profeten zijn van het Lam Gods, en dat deze kerk, en het werk van de kerk, namelijk zielen tot Christus te brengen, stevig gegrondvest is op het fundament van de goedheid, het geloof en de eenheid van onze levende apostelen en profeten. Jezus Christus leeft, en is waarachtig de hoeksteen van dit heilbrengende werk. Dat getuik ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Gedenk eveneens de beloften'

Ouderling Jay E. Jensen
van de Zeventig

'De Heer heeft ons specifieke zegeningen beloofd voor het lezen en bestuderen van de Schriften. Eén is verhoging. Verrassend genoeg hebben de meeste beloften betrekking op ons sterfelijk leven.'

Ik ben bijzonder dankbaar voor mijn vrouw en kinderen. Hun liefde, vertrouwen en steun te voelen is een van de grootste zegeningen in mijn leven. Ik wil ook mijn dankbaarheid uiten jegens mijn ouders, die van het evangelie hielden en eraan leefden, en aan mijn broers en zusters, van wie ik zo veel heb geleerd. Ik dank mijn broeders, de algemene autoriteiten, voor de vriendelijke manier waarop ze mij onderrichten. Ik wil ook mijn dankbaarheid uiten jegens allen met wie ik in de loop van de jaren heb samengewerkt, en hen die mijn verzekerd hebben van hun liefde en steun in deze nieuwe roeping. Ik zal hierin werken met geloof in de Heer en in de leiders die Hij heeft geroepen, vertrouwend op de belofte van de Heer dat we roepingen zoals deze slechts ontvangen wanneer we daartoe van tevoren zijn geordend.

Beproef de kracht van het woord

Ik houd van de Schriften. Ik getuig dat ze het woord van God zijn. Ik heb een vers uit het boek van Alma vergeleken met mijn leven: de Schriften hebben mij er met een redelijke grote mate van succes toe bewogen rechtvaardig te handelen – ja, daar ze groter invloed hebben op mijn gemoed dan het

zwaard of iets anders, waarmee ik heb kennisgemaakt – heb ik de kracht van het woord Gods beproefd (zie Alma 31:5).

President Benson heeft ons de raad gegeven: 'Dompel u dagelijks zegen onder in [de Schriften], opdat u de kracht van de Geest mag bezitten' (*Ensign*, mei 1986, blz. 82).

President Kimball heeft gezegd: 'Soms bemerk ik dat mijn relatie met de godheid oppervlakkig wordt, dat het lijkt of er geen goddelijk oor naar mij luistert en of er geen goddelijke stem tot mij spreekt – dat ik ver, weg ben. Als ik mijzelf dan onderdompel in de Schriften, wordt de afstand kleiner en komt mijn geestelijke instelling terug' (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 135).

'Gedenk eveneens de beloften'

Toen ik een zendingsgebied in Zuid-Amerika presideerde, reisde ik eens naar een afgelegen stad om gesprekken met zendelingen te houden, een zoneconferentie te houden en een districtsconferentie te leiden. Ik ontdekte dat er problemen waren onder de zendelingen. Tijdens de districtsconferentie kwamen er andere ernstige problemen naar voren, die te maken hadden met leden en leiders. In mijn gedachten begon een negatieve houding ten opzichte van zowel de zendelingen als de leden de overhand te krijgen. Ik raakte er gefrustreerd en telurgesteld door. Nadat ik vier dagen gesprekken en vergaderingen had gehouden, ging ik somber gestemd aan boord van het vliegtuig naar huis. Ik lees dikwijls in de Schriften wanneer ik op reis ben. Ook nu wendde ik mij tot de Schriften, in de hoop er troost en leiding uit te kunnen putten. Ik las een paar van mijn meest geliefde teksten. Toen ik wat verder bladerde, stopte ik bij de derde afdeling van de Leer en Verbonden. Die was diep geroerd door de eerste vijf verzen, die van toepassing bleken te zijn op mijn zorgen.

Wanneer ik een vers lees, zet ik er in gedachten vaak mijn eigen naam in. Ik deed dat nu met vers 5, en vond zo de hulp die ik

nodig had om mijn sombere gevoelens kwijt te raken: 'Zie, deze dingen zijn u, Jay Jensen, toevertrouwd, maar hoe streng waren de aan u gegeven geboden; gedenk eveneens de beloften, die aan u, Jay Jensen, werden gedaan (...)'

De woorden 'gedenk eveneens de beloften' troffen mij met ongewone kracht. Ik vereenzelvigde mij met de profeet Joseph Smith toen hij Jakobus 1:5 las. De woorden 'gedenk eveneens de beloften' leken wel 'met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:12). Vier dagen lang had ik mijn aandacht alleen maar op problemen gericht. Ik had er niet bij stilgestaan om ook maar een enkele belofte te overwegen.

Ik had die dag in het vliegtuig een kopie van mijn patriarchale zegen bij me. Ik las hem, en merkte dat er verscheidene gewelddige beloften in stonden. Ik blikte in gedachten terug op de beloften die mij waren gegeven toen ik als zendingspresident was geroepen. Ik zocht nog andere teksten op en dacht na over de beloften die in elk daarvan werden gedaan. Toen heb ik geleerd – en dit is mij, telkens weer, met kracht duidelijk geworden – dat we, wanneer we de Schriften doorzoeken, te weten zullen komen dat ze 'waar en betrouwbaar [zijn], en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, alle [zullen] worden vervuld' (Leer en Verbonden 1:37).

Two groepen beloften

De Heer heeft ons specifieke zegeningen beloofd voor het lezen en bestuderen van de Schriften. Om achter de beloften te komen, heb ik twee kolommen op een blaadje gezet; bovenaan de ene kolom schreef ik de woorden 'Beloften voor dit leven' en bovenaan de andere kolom de woorden 'Beloften voor het komende leven'. Wanneer ik een belofte vind, dan zet ik die, met de tekst waarin hij staat in een van deze twee kolommen.

Ik heb gemerkt dat twee grote beloften voor het lezen en bestuderen van de Schriften die betrekking hebben op het leven hierna, op verschillende plaatsen in de Schriften worden herhaald: de een is verhoging, de ander is het eeuwige leven. Zo heeft bijvoorbeeld Nephi gezegd: 'Indien Gij aldus voorwaarts wilt streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20).

Ik deed de verrassende ontdekking dat de meeste beloften die wij ontvangen voor het lezen en bestuderen van de Schriften, betrekking hebben op ons sterfelijk leven. Drie groepen beloften waarnaar we moeten kijken, zijn beloften van macht, beloften van toename en 'andere' beloften. Gezien de be-

schikbare tijd kan ik maar enkele beloften aanhalen.

Beloften van macht

Denk eens na over de volgende vijf beloften van macht:

1. *De macht om het kwaad te overwinnen* – Nephi heeft onderwezen: 'en allen, die het woord Gods gehoor wilden schenken en zich daaraan vasthouden (...) evenmin zouden de verzoeken en vurige pijlen van de duivel hen kunnen verblinden om hen ten ondergang te voeren' (1 Nephi 15:24; zie ook Psalm 17:4; 119:98-101, 104; Helaman 3:29-30).

2. *De macht om rechtvaardig te leven* – Alma ging uit 'om hun het woord Gods te kunnen prediken, en hen op te wekken hun plichten te gedenken' (Alma 4:19). De psalmist heeft gezegd: 'Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad' (Psalm 119:105; zie ook 2 Timoteüs 3:15-17; Helaman 15:7-8).

3. *De macht om met overtuiging te onderwijzen* – Alma en de zonen van Mosiah 'hadden de Schriften ijverig onderzocht, (...) en

wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God' (Alma 17:2-3; zie ook 2 Timoteüs 3:16). Tot Hyrum Smith heeft de Heer de volgende woorden gesproken: 'Tracht eerst mijn woord te verkrijgen; (...) dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht om mensen te overtuigen' (Leer en Verbonden 11:21; zie ook 2 Timoteüs 3:15-17; Alma 4:19; 31:5; Leer en Verbonden 84:85).

4. *Macht om de machten des hemels of te roepen* – Jakob heeft gezegd: 'Daarom onderzoeken wij de profeten, (...) en wordt ons geloof onverwikt, zodat wij werkelijk in de naam van Jezus kunnen gebieden, en zelfs de bomen gehoorzamen ons, of de bergen, of de golven der zee' (Jakob 4:6; Helaman 10:4-5).

5. *De macht om het hart en het karakter te veranderen* – Samuël leerde de Nephieten dat de Lamanieten 'ertoe gebracht zijn de heilige Schriften te geloven (...) welke zijn opgetekend, wat hen tot geloof in de Here brengt en tot bekering, welk geloof en welke bekering voor hen een verandering des harten teweegbrengen' (Helaman 15:7; zie ook 1 Nephi 15:20). Drie geweldige beloften.

Beloften van toename

Denk nu na over de volgende beloften van toename:

1. *Toename in hoop en vreugde* – De apostel Paulus heeft onderwezen dat 'wij in de weg der volharding en van de vertoosting der Schriften de hoop zouden vasthouden' (Romeinen 15:4; zie ook 1 Nephi 11:25; Jakob 2:8; 4:6; Alma 44:5; Leer en Verbonden 19:23).

2. *Toename in spiritualiteit* – 'De prediking van het woord [bleek] zeer doelmatig om het volk te bewegen rechtvaardig te handelen' (Alma 31:5; zie ook 2 Nephi 4:15-16; Moroni 6:4).

3. *Toename in kennis en begrip* – Nephi heeft onderwezen: 'Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:3). Tot Joseph Smith heeft de Heer het volgende gesproken: 'De heilige Schriften zijn voor u onderdicht door Mij gegeven' (Leer en Verbonden 33:16; zie ook Psalm 19:7; 119:98-101, 2 Timoteüs 3:15-17; Alma 12:10; 17:2-3; Leer en Verbonden 18:34-36).

4. *Toename in macht om te onderscheiden* – 'Het woord van God (...) dat levend en krachtig is, en alle geslepenheid, en lagen en listen van de duivel zal uiteenslaan' (Helaman 3:29). 'En hij, die Mijn woord als een schat bewaart, zal niet worden bedrogen' (Joseph Smith 1:37; zie ook Hebreeën 12:4).

5. *Toename in getuigenis* – Uit de Leer en Verbonden: 'Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord, en Mijn woorden kent' (Leer en Verbonden 18:36; zie ook Psalm 19:7).

Andere beloften

Naast deze algemene groepen beloften van macht en van toename, zijn er nog andere beloften, zoals: 'Want dan zult gij op uw wegen uw doel bereiken en zult gij voorspoedig zijn' (Jozua 1:8), en zoals Joseph Smith heeft gezegd: 'Geloof komt door het horen van het woord Gods' (Joseph Smith, *History of the Church*, 3:379).

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Wanneer wij de Schriften lezen en bestuderen, zullen allerlei soorten voordelen en zegeningen ons ten deel vallen. Dit is de nuttigste van alle studies waaraan we kunnen beginnen' (*Ensign*, november 1979, blz. 64).

Mogen wij allen ook 'de beloften gedenken'. Ik getuig dat de Schriften het woord van God zijn. Ik houd er van. Ik getuig dat God leeft. Hij is onze Vader. Jezus Christus is Gods Zoon. Zij zijn aan Joseph Smith verschenen, precies zoals hij gezegd heeft. President Benson is op dit ogenblik de profeet van God. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het zendingswerk op de Filipijnen

Ouderling Augusto A. Lim
van de Zeventig

'Het leven van de leden is door hun geloof, toewijding en het naleven van de juiste beginselen van het evangelie, niet alleen verbeterd in geestelijk opzicht, maar ook in wereldlijk opzicht.'

Ik zou graag mijn liefde uitspreken voor mijn eeuwige metgezellen, en mijn waardering uiten voor de steun en liefde die zij mij gedurende ons lidmaatschap van deze kerk heeft gegeven. Ik veronderstel dat velen van u al weten dat ik van de Filipijnen afkomstig ben, het vaderland van bijna 67 miljoen mensen, de Parel van het Oosten, maar nu een land dat wordt verwoest door aardbevingen, windhozen, overstromingen en zelfs vulkaanuitbarstingen. Ik zal echter niet spreken over de rampen die zoveel leed hebben veroorzaakt en die het geloof van ons volk hebben beproefd. Ik spreek liever over de grote geestelijke zegeningen die wij overvloedig hebben ervaren toen het evangelie overal in het land werd gebracht.

Het herstelde evangelie werd voor het eerst het land in gebracht door militairen, leden van de kerk, die tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog op de Filipijnen waren gelegerd. Maar het zendingswerk op de Filipijnen begon officieel op 28 april 1961, toen ouderling Gordon B. Hinckley, destijds lid van de Raad der Twaalf Apostelen, met een groepje leden bijeenkwam in een voorstad van Manila om een gebed uit te spreken waarin de zegen van de Heer werd ge-

vraagd over het zendingswerk op de Filipijnen.

Voor hij het gebed uitsprak legde president Hinckley in een korte toespraak de volgende profetische verklaring af: 'Hetgeen wij hier beginnen, zal het leven van duizenden mensen van deze eilandenrepubliek beïnvloeden, en de gevolgen zullen van geslacht tot geslacht voortgaan als een groot en eeuwig goed' (Conferentie Gebied Filipijnen, augustus 1975, blz. 20).

Na deze korte opmerkingen sprak president Hinckley een gebed uit, waarin hij zei: 'Wij smeken uw zegen af, lieve Vader, over de zendingen die hier zullen komen - dat uw Geest hun hart mag raken, dat hun leven rein en deugdzaam mag zijn, dat hun voorbeeld wonderbaarlijk mag zijn voor de mensen, dat zij, als het ware, met de gave van talen mogen worden gezegend, dat zij de taal van het volk zullen spreken, dat zij zullen werken met de eer en heerlijkheid van uw naam als enig doel, dat zij uit mogen gaan zonder vrees, dat niemand hen zal weerhouden, en dat zij in onderwijs en met getuigenis de herstelling van uw heilig werk tot zegen van uw kinderen mogen verkondigen. Vader, geef hen vreugde en moed en geloof en voldoening in hun werk, en geef dat zij vrucht mogen dragen.

'Wij smeken uw zegen af over het volk van dit land, dat het welwillend en gastvrij zal zijn, en vriendelijk en dankbaar voor hen die hier zullen komen, en wij bidden u, o Heer, dat vele duizenden deze boodschap zullen ontvangen en er door gezegend zullen worden. Wij hen zegenen met een ontvankelijk gemoed en begrijpend hart, en met geloof om de beginselen van het evangelie te ontvangen, en met de moed om die na te leven, en met de wens om anderen te laten delen in de zegeningen die zij zullen ontvangen. Wij bidden dat er vele mannen zullen zijn - gelovige, goede, deugdzame, getrouwe mannen - die lid van de kerk zullen worden en die de zegeningen van het priesterschap zullen ontvangen, en die het leiderschap zullen aanvaarden en erin

groeien, opdat uw werk hier voor het grootste deel zal worden verricht door plaatselijke broeders, onder de leiding van hen die de sleutels dragen op deze dag en deze tijd, in overeenstemming met de orde en het gezag van uw kerk' (Gordon B. Hinckley, 'Commencement of Missionary Work in the Philippines').

Enkele dagen na die historische bijeenkomst kwamen de eerste vier voltijdzendingen aan, vanuit de Southern Far East Mission, die destijds zijn hoofdkwartier in Hong Kong had. De kerk is in 1961 op de Filipijnen begonnen met een handvol leden, maar is sindsdien met een opmerkelijke snelheid gegroeid, terwijl het aantal leden nu met meer dan tweeduizend per maand toeneemt. Als resultaat van de nauwe samenwerking tussen de voltijdzendingen en de leden zijn er nu driehonderdduizend leden, verdeeld over 48 ringen, 65 districten en 13 zendingengebieden. Vijf van de dertien zendingspresidenten, alle acht regionale vertegenwoordigers en alle ring- en districtpresidenten op het ogenblik zijn heiligen der laatste dagen die op de Filipijnen geboren zijn. Zestig tot zeventig procent van de meer dan tweeduizend voltijdzendingen die nu werkzaam zijn in het zendingsveld, zijn eveneens heiligen der laatste dagen die uit het land zelf afkomstig zijn. En nu staat de Manila-tempel in het hart van de wereldstad Manila, indrukwekkend verheven op een plaats met uitzicht over een dal waar honderdduizenden mensen wonen.

Het gebed van president Hinckley wordt zeker vervuld nu duizenden jonge mannen en vrouwen, en ook oudere echt)paren, gehoor geven aan het klarengeslacht van de Heer 'dat het Mijn wil is, dat gij Mijn evangelie van land tot land en van stad tot stad zult verkondigen, ja, in die omliggende landstreken, waar het niet is verkondigd' (Leer en Verbonden 66:5).

Nu, nadat ik drie jaar als zendingspresident nauw heb samengewerkt met deze jonge, toegewijde, oprechte en deugdzame zendingen, ben ik nederig en dankbaar voor al het goeds dat zij doen. Deze jonge afgezanten van de Heer verlaten het gerief van hun huis en het gezelschap van degenen die hen dierbaar zijn, en gaan naar vreemde landen of plaatsen ver van huis, waar zij een sterkt getuigenis van de Heiland geven en het evangelie onderwijzen met geloof, zeker wetend dat het waar is. Mijn getuigenis werd sterker toen ik zag hoe de zendingen hun best deden om, onder andere, heimwee te overwinnen, zich aan te passen aan een nieuwe omgeving, nieuwe gewoonten, een nieuwe taal te leren, en voedsel tot zich te nemen dat zo verschilt van wat ze van hun moeder kregen, in hun edele verlangen om het evangelie aan de wereld bekend te maken.

Ik ben er getuige van welke opofferingen de zendingen zich getroosten wanneer ze opgewekt ontberingen verdragen, zoals energieverslindende wandelingen van vele kilometers, op hun fiets zitten in de hitte van de brandende zon of de koude natheid van de moesson-regen, en het ongemak van het meerijden in volgeladen jeepbusjes die met een hoge snelheid over de hobbelige, stoffige wegen rijden, om op tijd te zijn voor hun afspraken voor het geven van zendelingenlessen. Onze hedendaagse herauten van de waarheid die werkzaam zijn op de Filipijnen en in andere landen, werken hard en bidden voortdurend dat zij goede werktuigen van de Heer mogen zijn, door Hem gebruikt om tot allen te getuigen en om allen uit te nodigen tot Christus te komen door middel van bekering en de doop, en hun te leren alles te onderhouden wat de Heer bevolen heeft (zie Matteüs 28:19).

Zoals de zoons van Mosiah 'hadden [zij] de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten' (Alma 17:2). En 'zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest van openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God' (Alma 17:3). En 'zij hadden veel geleden, zowel naar lichaam als naar geest, zoals honger, dorst, vermoeidheid, en ook hadden zij veel geestesarbeid verricht' (Alma 17:5). Maar na het vervullen van een eervolle zending kunnen deze zendingen, zoals Ammon, een van de zoons van Mosiah, ook zeggen: 'Ik ben vervuld van vreugde, ja, mijn hart is overvol van blij-

schap, en ik wil mij in mijn God verheugen' (Alma 26:11).

Op het ogenblik zijn wij ook getuige van de letterlijke vervulling van de gebeden en zegens voor het volk van ons land, die op die heerlijke morgen in april 1961 door president Hinckley zijn uitgesproken. Vele duizenden zijn geraakt door de Geest naarmate het evangelie door toegewijde zendingen naar vele woningen is gebracht, met hulp van leden die anderen bereidwillig vertellen over de zegeningen van hun lidmaatschap in de kerk. Vaak vraagt men ons wat de redenen zijn van deze ontzaglijke groei van het aantal leden. Ik zou slechts een paar meningen kunnen geven. Om te beginnen het feit dat wij gedurende vele eeuwen het enige christelijke land in Azië waren, waardoor het volk voorbereid was op de komst van het evangelie. Dat de Filipijnen worden beschouwd als het op twee na grootste land waar Engels wordt gesproken, hetgeen het zeker gemakkelijker maakte voor de mensen om de boodschap van het evangelie te begrijpen. Dat is ook de reden voor de snelle ontwikkeling van het leiderschap onder de leden.

Maar nog belangrijker is de nederige aard van de mensen, en hun afhankelijkheid van de Heer voor datgene waaraan zij behoefte hebben, wat hen ontvankelijk maakt voor de influisteringen van de Geest. Vanwege de economische problemen die men op de Filipijnen ervaart, is het evangelie waarlijk het antwoord op het gebed van de mensen om een betere levenswijze. Omdat zoveel heiligen der laatste dagen het evangelie tot

het middelpunt van hun leven hebben gemaakt, zien de mensen om hen heen de veranderingen in hun leven, die hun op hun beurt ook hoop geven. Gezinnen van leden wonen misschien nog in eenvoudige huizen met vloeren en muren van leem of bamboe, maar, wegens hun positieve reactie op het evangelieplan, en omdat zij gehoorzaam zijn aan de geboden van de Heer, ontvangen zij de beloofde zegeningen. Het gevolg hiervan is dat de mensen de veranderingen zien in die gezinnen, die nu onder hygiënischer omstandigheden leven, gezonder zijn, meer onderwijs hebben gehad, steeds klaarstaan en blij zijn om anderen te helpen, dankbaar zijn voor wat ze hebben, hoe eenvoudig dat ook is, en over het algemeen gelukkiger zijn. Zij hebben deze raad van de Heer gehoorzaamd: 'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (Leer en Verbonden 19:23). Meestal echter is het leven van de leden door hun geloof, toewijding en het naleven van de juiste beginselen van het evangelie niet alleen verbeterd in geestelijk opzicht, maar ook in wereldlijk opzicht. Want heeft de Heer niet gezegd dat de gewilligen en gehoorzamen in deze laatste dagen 'het goede [zullen] eten van het land Zion' (Leer en Verbonden 64:34)?

Dat de Heer voort zal gaan ons volk met vreugde en vrede des harten te zegenen, wanneer zij, temidden van tegenspoed, zijn geboden en de raadgevingen van onze leiders gehoorzamen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een kostbaar erfgoed

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Zij die gekwetst zijn of hun belangstelling verloren hebben, of die zich om de een of andere reden van de kerk hebben afgewend, nodigen wij uit om weer volledig in onze gemeenschap terug te keren.'

Nu wij het einde van deze conferentie naderen, wil ik spreken over een kostbaar erfgoed. Ik ben dankbaar voor de getrouwe pioniers in alle landen ter wereld, die de kerk in hun land hebben helpen vestigen. Leden van de kerk van de eerste generatie zijn werkelijk pioniers. Het waren, en zijn, mannen en vrouwen met een groot geloof en toewijding. Vandaag wil ik echter in de eerste plaats spreken over het kostbare erfgoed dat toebehoort aan de nakomelingen van alle pioniers, maar in het bijzonder aan hen die naar deze vallei gekomen zijn en zich gevestigd hebben in Utah en andere delen van het westen van Amerika.

Voor de 24 juli-herdenking van dit jaar hebben wij ons gevoegd bij de heiligen van de Ring Riverton (Wyoming). Onder leiding van president Robert Lorimer en zijn raadgevers speelden de jeugd en de jeugdleiders van die ring een deel na van de tocht met de handkarren die plaatsvond in 1856. We vertrokken vroeg in een busje, en gingen eerst naar Independence Rock, waar we de Mormon Trail ('het mormoonse spoor', vert.) opgingen. We zagen Devil's Gate enkele kilometers verder langs de weg. We werden stil toen we aankwamen op de geheiligde grond van Martin's Cove, de plaats waar de

handkargroep Martin, lijdend onder honger en kou, heeft gewacht op de wagens uit Salt Lake City. Ongeveer 56 leden van die groep kwamen daar om.

Het zien van de oversteekplaats over de Sweetwater River, waar de meesten van de vijfhonderd leden van het gezelschap over de ijsskoude rivier werden gedragen door drie dappere jongemannen, maakte veel emoties los. Later zijn die jongens alle drie overleden aan de gevolgen van de enorme inspanning en de blootstelling aan kou bij die oversteek. Toen president Brigham Young van deze heldendaad hoorde, huilde hij als een kind. Later verklaarde hij in het openbaar: 'Alleen al deze daad zal C. Allen Huntington, George W. Grant en David P. Kimball verzekeren van eeuwige zaligheid in het celestiale koninkrijk van God, tot in de eeuwigheid' (Solomon F. Kimball, 'Belated Emigrants of 1856', *Improvement Era*, februari 1914, blz. 288).

We gingen verder langs de route, naar de plaats waar de leden van de handkargroep Willie waren gered. Wij voelden dat we op heilige grond stonden. Op die plaats stierven 21 leden van het gezelschap van honger en kou. We gingen verder over Rocky Ridge, 2200 meter hoog. Dit is de hoogste plek van de Mormon Trail. De drie kilometer lange weg naar Rocky Ridge stijgt meer dan tweehonderd meter. De reis over Rocky Ridge was voor alle pioniers erg moeilijk. Het was vooral een marteling voor de handkargroep Willie, die zich in de herfst van 1856 in een hevige sneeuwstorm over die bergkam worstelde. Velen hadden versleten schoenen, en hun voeten bloedden door de scherpe rotsen, zodat er een spoor van bloed in de sneeuw achterbleef.

Toen we over Rocky Ridge liepen, raapten we twee vierkante spijkers op en een ouderwetse knoop. Ongetwijfeld waren deze voorwerpen losgeschud door het hobbelen over de scherpe rotsen. Ik raakte door mijn verblijf op die historische plek in een nadenkende stemming. Verscheidene voorouders van mij zijn die bergkam overgestoken, hoewel geen van hen deel uitmaakte van een gezelschap met handkarren. Niet al mijn

voorouders die begonnen aan de grote tocht naar het westen, haalden Rocky Ridge. Twee van hen stierven in Winter Quarters.

Toen ik over Rocky Ridge liep, vroeg ik me af of ik wel voldoende offers heb gebracht. In mijn generatie heb ik niet zoveel opoffering gezien door zoveel mensen. Ik vraag me af wat ik nog meer had moeten doen, en zou moeten doen, om dit werk te bevorderen.

Enkele kilometers verder, bij Radium Springs, haalden we 185 jongelui in, met hun leiders uit de ring Riverton, die handkarren vooruit hadden geduwd in een heropvoering van de tochten met de handkarren. Wij gaven getuigenis van het geloof en de moed van hen die zich 136 jaar geleden in hevige pijn langs die route voortworstelden.

We gingen verder, naar Rock Creek Hollow, waar de handkargroep Willie zijn kamp had opgeslagen. Dertien leden van het gezelschap die omgekomen waren van kou, uitputting en honger, liggen begraven in een gemeenschappelijk graf bij Rock Creek Hollow. Nog twee leden, die 's nachts waren gestorven, zijn er dichtbij begraven. Twee van hen die begraven liggen op Rock Creek Hollow waren heldhaftige jonge kinderen: Bodil Mortinson (negen) uit Denemarken, en James Kirkwood (elf) uit Schotland.

Bodil had bij het oversteken van Rocky Ridge kennelijk de taak gekregen om te zorgen voor enkele kleine kinderen. Toen ze in het kamp aankwamen, is ze er kennelijk op uitgestuurd om hout voor een kampvuur te zoeken. Men vond haar, doodgevroren, tegen het wiel van haar handkar, met saliehout in haar armen geklemd.

Ik wil u ook vertellen over James Kirkwood. James kwam uit Glasgow (Schotland). Op de reis naar het westen werd James vergezeld door zijn moeder, die weduwe was, en drie broers, waaronder de negentienjarige Thomas, die kreupel was en in de handkar moest meerijsen. De voornaamste taak van James tijdens de reis was om voor zijn broertje Joseph van vier te zorgen. Ondertussen duwden zijn moeder en zijn oudste broer, Robert, de wagen. Toen ze Rocky Ridge beklommen, sneeuwde het en stond er een bitterkoude wind. Het kostte de hele groep 27 uur om de twintig kilometer af te leggen. Toen de kleine Joseph te moe werd om te lopen, had James, zijn oudere broer, geen andere keus dan hem te dragen. Achterop geraakt bij de rest van de groep, gingen James en Joseph langzaam verder op weg naar het kamp. Toen ze eindelijk bij het kampvuur aankwamen, 'zakke James, die zijn taak zo getrouw had uitgevoerd, in elkaar en stierf van de kou en de uitputting' (uit een brief van Don H. Smith aan Robert Lorimer, gedateerd 20 februari 1990,

waarin een verslag van Don Chislett wordt aangehaald.

Heldhaftig waren ook de redders die gehoor gaven aan de oproep van president Brigham Young tijdens de algemene conferentie van oktober 1856. President Young vroeg om veertig jongemannen, zestig tot vijftenzestig spannen paarden of muilieren, en wagens beladen met 24.000 pond meel. Ze moesten binnen twee dagen vertrekken om 'de mensen die nu op de vlakten zijn te gaan halen' (LeRoy R. Hafen, *Handcarts to Zion*, Glendale, Cal.: Arthur H. Clarke Co., 1960, blz. 120-121). De redders gingen snel op weg om de lijdende reizigers te hulp te komen.

Toen de geredden die zoveel hadden geleden dichtbij de Salt Lake Valley waren, riep Brigham Young op dit terrein een vergadering bijeen. Hij gaf de heiligen in de vallei de opdracht om de lijdenden in hun huizen op te nemen, te zorgen dat ze zich op hun gemak voelden, en hun van voedsel en kleding te voorzien. President Young zei: 'U zult bemerken dat van sommigen de voeten bevroren zijn tot aan de enkels; anderen zijn tot aan hun knieën bevroren en van sommigen zullen de handen als ijs zijn. (...) Wij willen dat u ze ontvangt als uw eigen kinderen, en dezelfde gevoelens voor hen hebt' (Hafen, *Handcarts to Zion*, blz. 139).

Toen de redders de handkarpioniers van de groep Willie naar deze vallei brachten, schreef kapitein Willie in zijn verslag: 'Bij onze aankomst hier, namen de bisschoppen van de verschillende wijken iedereen die nog geen onderdak had mee naar een comfortabel onderkomen. Van sommigen waren de handen en voeten ernstig bevroren; maar men deed al het mogelijke om hun lijden te verlichten. (...) Honderden inwoners verdrongen zich rond de wagens op onze weg door de stad, terwijl ze hun broeders en zusters hartelijk verwelkomden in hun nieuwe woonplaats in de bergen' (James G. Willie, *Journal History*, 9 november 1856, blz. 15).

Deze martelende ervaringen ontwikkelden in de pioniers een onwankelbaar geloof in God. Zo heeft Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford gezegd: 'Maar ik geloof dat de engel die de verslagen bijhoudt, alles heeft opgeschreven voor de archieven daarboven, en dat mijn lijden terwille van het evangelie voor mijn welzijn zal worden geheligd' (*Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford*, december 1908, Ogden [Utah], blz. 7).

Naast het ergoed van geloof dat zij die de vlakten overstaken nagelaten hebben, hebben zij ook een groot ergoed van liefde nagelaten – liefde voor God en voor de mensheid. Het is een ergoed van gematigdheid, onafhankelijkheid, hard werken, hoge morele waarden en vriendschap. Het is een aangeboren recht op gehoorzaamheid aan

Gods geboden en getrouwheid aan hen die God heeft geroepen om dit volk te leiden. Het is een ergoed van kwaad verzaken. Immoraliteit, alternatieve levenswijzen, gokken, zelfzucht, oneerbaarheid, onvriendelijkheid, verslaving aan alcohol en drugs maken geen deel uit van het evangelie van Jezus Christus.

Hier in Utah zal over enkele weken een referendum over gokken worden gehouden. De kerk wijkt niet van haar standpunt over deze aangelegenheid. Maar nu de debatten en de publicaties hoog oplaaien, geven wij de leden van de kerk de raad om verdraagzaam te zijn en begrip voor anderen te tonen. Wij hebben allen onze morele keuzevrijheid, maar als we die onverstandig gebruiken, moeten we de prijs ervoor betalen. President J. Reuben Clark Jr. heeft gezegd: 'We kunnen onze vrijheid gebruiken om te kiezen of we zullen gehoorzamen of ongehoorzaam zullen zijn; en als we niet gehoorzaam zijn, moeten we de straf verwachten' (*Fundamentals of the Church Welfare Plan*, toespraak tijdens een vergadering voor bisschoppen, 1944, blz. 3).

Ik kan er niets aan doen, maar ik vraag me af waarom deze moedige pioniers zo'n verschrikkelijke prijs van pijn en lijden moesten betalen voor hun geloof. Waarom werden de elementen niet gematigd, zodat hun hevige lijden hun bespaard kon blijven? Ik geloof dat hun leven, door hun lijden, was toegewijd aan een hogere bestemming. Hun liefde voor de Heiland was diep in hun ziel gebrand, en in de ziel van hun kinderen en hun kleinkinderen. De motivatie voor hun leven kwam door ware bekering in het bin-

nenste van hun ziel. Zoals president Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Als er in het hart van een heilige der laatste dagen een groot en levend getuigenis klopt van de waarheid van dit werk, zal men zien dat hij zijn plicht doet in de kerk' (*Ensign*, mei 1984, blz. 99).

De pioniers hebben meer bereikt dan de heldhaftige historische gebeurtenissen waar zij deel aan hebben gehad: zij hebben een gids voor hun leven gevonden. Zij hebben waarachtigheid en betekenis gevonden. Tijdens hun moeilijke reis kwamen de leden van de handkargroepen Martin en Willie enkele afvalligen van de kerk tegen, die terugkeerden uit het westen en teruggingen naar het oosten. Die afvalligen probeerden enkele mensen van deze groepen over te halen om te keren. Enkelen keerden om. Maar de grote meerderheid van de pioniers ging verder, om een heldhaftige prestatie te leveren in dit leven en het eeuwige leven te bereiken in het leven hierna. Francis Webster, een lid van de groep Martin, heeft verteld: 'Ieder van ons heeft alles doorstaan met de absolute wetenschap dat God leeft, want wij hebben Hem leren kennen in onze uiterste nood' (David O. McKay, 'Pioneer Women', *Relief Society Magazine*, januari 1948, blz. 8). Ik hoop dat dit kostbare ergoed van geloof, nagelaten door de pioniers, ons allen zal inspireren om meer volledig deel te nemen aan het werk van de Heiland om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn kinderen tot stand te brengen.

U die behoort tot de afstammelingen van deze edele pioniers, bent in het bezit van een kostbaar ergoed van geloof en moed. Als er onder u ook zijn die niet met ons ver-

bonden zijn in het evangelie van Jezus Christus, nodigen wij u uit om te trachten te weten te komen wat uw voorouders zo'n groot geloof bijbracht, en wat hen er toe aanzette om vrijwillig zo'n ontzaglijke prijs te betalen voor hun lidmaatschap in deze kerk. Zij die gekwetst zijn of hun belangstelling verloren hebben, of die zich om de een of andere reden van de kerk hebben afgewend, nodigen wij uit om weer volledig in onze gemeenschap terug te keren. De getrouwe leden, die allen hun eigen fouten en gebreken hebben, streven er overal ter wereld nederig naar Gods heilige werk te verrichten. Wij hebben uw hulp nodig in de grote strijd tegen de machten der duisternis, die op het ogenblik zo overheersen in de wereld. Door een deel van dit werk te gaan uitmaken, kunt u allen voldoening vinden voor de diepste verlangens van uw ziel. U kunt de persoonlijke troost leren kennen die te vinden is in het streven naar de gewijde en heilige zaken van God. U kunt de zegeningen en verbonden genieten die in de heilige tempels worden bediend. Uw leven kan een doel en grote betekenis hebben, zelfs in de onkerkelijke wereld waarin we leven. U kunt een sterk karakter bezitten, zodat u zelfstandig kunt handelen en niet met u laten handelen (zie 2 Nephi 2:26).

Enkele jaren geleden heeft het Eerste Presidium van de kerk allen uitgenodigd om terug te komen:

"Wij weten dat sommigen inactief zijn, dat anderen kritisch zijn geworden en geneigd zijn om fouten te zien, en dat er mensen onder censuur geplaatst of geëxcommuniceerd zijn vanwege ernstige overtredingen.

"Hen allen willen wij in liefde ontvangen. Wij willen graag vergeven, in de geest van Hem die heeft gezegd; "Ik, de Here, zal vergeven, wie ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven" (Leer en Verbonden 64:10).

"Wij moedigen de leden van de kerk aan om degenen te vergeven die hun kwaad mochten hebben gedaan. Aan hen die zijn opgehouden actief te zijn, en aan hen die kritisch zijn geworden, zeggen wij: "Kom terug. Kom terug en vergast u aan de tafel van de Heer, en proef opnieuw de zoete en voldoening schenkende vruchten van de gemeenschap met de heiligen".

"Wij vertrouwen erop dat velen terug hebben willen keren, maar zich schamen om dat te doen. Wij verzekeren u dat u open armen zult vinden om u te ontvangen en bereidwillige handen om u bij te staan" (*Church News*, 22 december 1985, blz. 3).

Aan het einde van deze geweldige conferentie, en mede namens mijn broeders, de algemene autoriteiten, herhaal ik oprecht en nederig dit verzoek. En wij openen onze armen voor u. Dat zeg ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bij het scheiden

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

"President Benson "zou ons met klem aanraden de geboden te onderhouden, ons huis te heiligen en ons leven te vervolmaken."

Het is traditie dat de president van de kerk, de profeet van de Heer, ziener en openbaarder, als laatste spreekt op een algemene conferentie, en allen zijn zegen geeft. Nederig en eerbiedig neem ik de taak op mij om hem op dit ogenblik te vertegenwoordigen.

Het is een heerlijke conferentie geweest. De gebeden waren oprecht en kwamen uit het hart, de muziek en de gezangen hebben ons tot dichtbij de hemel verheven. We hebben een hemelse invloed ervaren die we wellicht niet voor mogelijk hadden gehouden. De algemene autoriteiten die hebben gesproken, en zuster Jepsen, hebben het woord van God verkondigd en ons hart geraakt met hun geïnspireerde boodschap. Wij zijn allen beter geworden door deelname aan deze conferentie.

De stoel van president Benson is onbezet gebleven tijdens de bijeenkomsten van de conferentie, en dat maakt ons een beetje bedroefd. Zijn fijne glimlach, het wuiven met zijn hand, het verkondigen van de waarheid – datgene wat zijn invloed kenmerkte, hebben we gemist. Maar, president Benson, we zijn verheugd en dankbaar dat u via de tv aan de conferentie hebt kunnen deelnemen. Wij denken ook aan u in verband met het overleiden van uw geliefde eeuwige metgezellin, Flora. Wat zijn we dankbaar voor het heilige verbond dat u, die zo veel van elkaar

houdt, voor de eeuwigheid verbindt! Heel de kerk verenigt zich in een machtig gebed tot onze Hemelse Vader, dat Hij u moge koesteren in de palm van zijn hand, en u moge zegenen overeenkomstig uw behoeften en zijn goddelijke voornemens. Wij steunen u, wij volgen u. Wij houden van u – onze profeet.

President Benson had grote eerbied voor president David O. McKay, die zoveel jaren geleden leiding gaf aan zijn zendingswerk in Groot-Brittannië. President McKay heeft eens een conferentie met de volgende woorden besloten: "Nu de tijd om afscheid te nemen dichterbij komt, hoop ik dat de leringen en het leven van onze Meester u allen nog mooier lijken, nog noodzakelijker, en meer van toepassing op het geluk van de mens dan ooit tevoren. (...) Terwijl ik Hem aanvaard als mijn Verlosser, Heiland en Heer, aanvaard ik zijn evangelie als heilsplan, als de enige volmaakte manier om als mensen geluk en vrede te bereiken" (Conference Report, 3 oktober 1965, blz. 144).

President Joseph Fielding Smith, voor wie president Benson zo'n liefde koesterde, heeft eens de volgende woorden gesproken bij het sluiten van een conferentie: "Nu bid ik dat onze Vader in de hemel zijn volk overvloedig zal zegenen. (...) Ik bid dat de heiligen krachtig stand zullen houden tegenover de druk en de verleidingen van de wereld; dat zij de zaken van Gods koninkrijk op de eerste plaats zullen zetten in hun leven; dat zij trouw zullen zijn aan elke verplichting, en elk verbond zullen naleven" (*Ensign*, juni 1971, blz. 110).

President Harold B. Lee, die reeds als jongen bevriend was met president Benson en later een gewaardeerd partner werd in het werk van de Heer, heeft eens verkondigd: "Ik kan niet vertrekken van deze conferentie zonder te zeggen dat ik er van overtuigd ben dat de Meester bij gelegenheden zoals deze steeds bij ons is geweest. Dit is zijn kerk. (...) Hij is geen afwezige meester; Hij houdt zich met ons bezig. Hij wil dat wij Hem volgen waarheen Hij ons leidt" (*Ensign*, januari 1973, blz. 134).

President Spencer W. Kimball, die tegelijk met president Benson als apostel en als lid van de Raad der Twaalf werd gestuend,

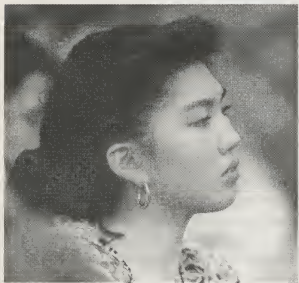
heeft eens een conferentie besloten met de woorden: 'Terwijl al deze prachtige toespraken werden gegeven, heb ik met [grote] aandacht zitten luisteren, en ik heb besloten dat ik naar huis zal gaan en een [beter] mens zal zijn dan ooit tevoren' (*Ensign*, november 1977, blz. 75).

President Benson, dit zijn uitspraken van vier mensen waarmee u hebt samengewerkt en die een voortdurende invloed op uw leven hebben gehad. U hebt zelf, ook aan het einde van een conferentie, het volgende gezegd: 'Mogen wij allen naar huis gaan, opnieuw toegewijd aan de heilige zending van de kerk, zoals deze zo mooi is uiteengezet tijdens de vergaderingen van deze conferentie – om "allen uit te nodigen tot Christus te komen" (Leer en Verbonden 20:59), "ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt" (Moroni 10:32)' (*Ensign*, mei 1988, blz. 84).

Broeders en zusters, ik weet hoeveel liefde president Benson voor u heeft, voor de Heer en voor zijn werk. Hij zou ons met klem aanraden de geboden te onderhouden, ons huis te heiligen en ons leven te vervolmaken. Mogen wij, vereend als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, deze drie doelen bereiken. Wanneer wij dat doen, zal dit onze ziel vreugde brengen, vrede in het hart van onze profeet, en een glimlach als teken van Gods goedkeuring van onze inspanningen.

*Zingen wij voor 't scheiden
nog een lied ter eer
van ons aller Vader,
Die ons mint zo téér.
Voor Zijn grote goedheid,
voor Zijn liefd' en trouw
zingen wij gezangen
in dit Godsgebouw.
(HL 148)*

Het werk is waar. Jezus is de Christus. Ezra Taft Benson is een profeet van God. Dit getuig ik, en ik bid dat de zegeningen des hemels ons allen ten deel mogen vallen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene vrouwenbijeenkoms
26 september 1992

Vertrouwen door bekering

Aileen H. Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Ik denk dat het van belang is onze blik te verruimen en de paradox te doorgronden, zoals Mozes deed, dat we tegelijkertijd groot en klein zijn.'

Ik ben blij dat ik vandaag met zoveel ZHV-zusters, jonge vrouwen en jeugdwerkleidsters vergaderd kan zijn. Het is fijn om president Hinckley, president Monson, president Hunter en andere priesterschapsleiders vanavond in ons midden te hebben. Ik vind dat we in een geweldige tijd leven; geweldig omdat een ieder van ons de kennis ter beschikking heeft die nodig is om vol vertrouwen rechtvaardig en gelukkig te leven. Mensen hebben altijd al onder moeilijke, onbestendige en soms hachelijke omstandigheden geleefd. Ook in onze tijd is dat niet anders. Maar dank zij het herstellende evangelie beschikt een ieder van ons, of kan een ieder van ons, over kennis beschikken die ons in staat stelt moeilijkheden te overwinnen. We kunnen zelfs triomferen in situaties die ons anders misschien uit balans zouden brengen of die onze vooruitgang in de weg zouden staan.

Lang geleden stond Mozes op de berg en sprak met God. God toonde hem de wereld waarin wij leven. Het was een *zeldzaam* visioen – anders dan alle andere: 'Mozes [aanschouwde] de wereld waarop hij was geschapen; en Mozes zag de wereld en haar eind, en alle mensinkinderen die worden en werden geschapen.' De Schriften zeggen

verder: 'Hierover verbaasde en verwonderde hij zich zeer' (Mozes 1:8). Kunt u zich voorstellen wat er door u heen zou gaan als u alles en iedereen die ooit op deze aarde geleefd heeft of nog zal leven aanschouwt? Dit vervulde Mozes met ontzag en hij zei tot zichzelf: 'Hierdoor weet ik nu dat de mens niets is, hetgeen ik nimmer had verondersteld' (Mozes 1:10). Toen leerde de Heer hem een zeer belangrijke en fundamentele waarheid. Hij zei: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). En ik zou er aan toe willen voegen dat het om *ieder* mens gaat, *man* en *vrouw*. Hoe wonderbaarlijk, voor Mozes en voor ons, dat wij de reden van de schepping van het heelal en de aarde zijn, ook al vinden we onszelf misschien maar niets in vergelijking met het onmetelijke heelal.

Ik denk dat het van belang is onze blik te verruimen en de paradox te doorgronden, zoals Mozes deed, dat we tegelijkertijd groot en klein zijn. Door de Schriften beseffen we dat we unieke en eeuwige persoonlijkheden zijn. Wij leefden al lang voor we naar deze aarde kwamen. Wij hadden keuzevrijheid en *kozen* ervoor om hier te komen ook al wisten we dat er gevaren en moeilijkheden op onze weg zouden komen. We hadden voldoende vertrouwen om het plan van Jezus Christus te volgen. We wisten dat Hij ons zou tonen hoe we rechtvaardig konden leven, anderen konden liefhebben en dienen, en hoe we het kwade konden mijden en het goede konden doen.

Toen kwamen we naar de aarde – een van de vele die Mozes had gezien. We maken deel uit van een groter geheel en toch zijn we als mens op zoek naar onze ware identiteit, naar het doel van ons bestaan. Naarmate we hier meer evangeliekennis vergaren, en we moeten in dit leven alles opnieuw leren, komen we tot het waardevolle inzicht dat we in het voorsterfelijk bestaan onze keuzevrijheid hebben gebruikt toen we Christus als onze leider kozen. Hij doet zijn deel en wij kunnen het onze doen door ver-

bonden te sluiten en met Hem samen te werken. Hoe, dat heeft koning Benjamin in het Boek van Mormon beschreven:

‘En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn zonen en Zijn dochteren; want zijt, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij Zijn zonen en Zijn dochteren geworden.

‘En onder deze benaming zijt gij vrijgemaakt en er is geen andere benaming, waaronder gij kunt worden vrijgemaakt. Er is geen andere naam gegeven, waardoor zaligheid komt; daarom zou ik willen, dat gij de naam van Christus op u zoudt nemen, gij allen, die met God het verbond hebt gesloten, dat gij tot het einde van uw leven gehoorzaam zoudt zijn’ (Mosiah 5:7-8).

Een ieder is belangrijk voor onze Hemelse Vader en onze Heiland, en ik bespreek dat in de hoop dat wij meer vertrouwen zullen hebben in onze beslissingen, waardoor we geestelijk groeien. Sommigen willen op krachtige, autoritaire wijze geleid worden. Ze willen iemand hebben die zegt: ‘Doe dit’ of ‘Doe dat’. Sommigen willen dat God hun precies vertelt wat ze moeten doen voordat ze een beslissing nemen. Onlangs heeft ouderling Dallin Oaks op een haardvuuravond aan de Brigham Young University gezegd: ‘Zelf beslissingen nemen is een van de manieren waarop onze Hemelse Vader wil dat wij in dit leven vooruitgang maken. Mensen die elke keer als ze een keus moeten doen de beslissing aan de Heer laten, zullen spoedig in situaties komen waarin ze om leiding bidden en deze niet ontvangen. Dat kan bijvoorbeeld zo zijn bij de ontelbare alledaagse beslissingen die we moeten nemen of in situaties waarin het niet uitmaakt wat u kiest. We moeten het in onze gedachten uitvoren en daarbij het verstand gebruiken dat onze Schepper ons gegeven heeft, daarna kunnen we om leiding bidden. Als we leiding ontvangen hebben, moeten we er naar handelen en als we geen leiding ontvangen hebben, moeten we op ons eigen oordeel vertrouwen’ (Ouderling Dallin H. Oaks, ‘Our Strength Can Become Our Downfall’, haardvuuravond aan Brigham Young University, 7 juni 1992, blz. 3-4).

Als we ons tot het evangelie van Jezus Christus bekeerd hebben, worden we zowel nederig als moedig. Onze bekering sterkt ons enorm bij het nemen van beslissingen. Een goed voorbeeld van reële omstandigheden waarin rechtvaardige mensen terecht kunnen komen, vinden we in het Oude Testament in het boek Ruth, dat maar uit vier bladzijden bestaat. Iedere keer als ik het lees ontdek ik weer iets nieuws. De laatste tijd bekijk ik het als een verhaal dat over bekering, moed en het nemen van beslis-

singen gaat. Het speelt zich af in een andere tijd en een andere cultuur en toch is het ook op ons van toepassing.

Noömi en haar man, Elimelek, en hun twee zoons waren naar het vijandelijke land Moab gegaan, omdat er een grote hongersnood heerste in Israël, hun vaderland. In de loop der tijd trouwden hun zonen met de Moabitische vrouwen Orpa en Ruth. In een periode van tien jaar stierven de vader en de twee zoons. Noömi had gehoord dat de hongersnood in Juda voorbij was en zij wilde naar haar land terugkeren. Ze adviseerde haar schoondochters om terug te gaan naar hun moeder. Noömi noemde hun haar dochters en kuste ze en zij weenden omdat ze haar liefhadden. (Is dit niet opmerkelijk? Ik kan niet begrijpen dat dit duidelijke en bekende verhaal geen positieve invloed heeft gehad op alle moppen over schoonmoeders die overal ter wereld verteld worden.) Uiteindelijk besloot Orpa in Moab te blijven en wederom zei Noömi tegen Ruth: ‘Zie, uw schoonzuster is teruggekeerd naar haar volk en haar goden; keer terug, uw schoonzuster achterna’ (Ruth 1:15).

Op dit punt van het verhaal vertelde Ruth haar beslissing aan haar schoonmoeder en maakt nog eens duidelijk dat ze echt bekeerd is: ‘Dring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God’ (Ruth 1:16).

Toen Noömi, die zelf een realistische en wijze vrouw was, Ruth’s vastbeslotenheid zag ‘hield zij op tot haar te spreken’ (Ruth 1:18). Dit betekent niet dat ze niet meer met haar sprak, maar dat ze niet meer probeerde haar te overtuigen van de moeilijkheden waarvoor ze in Israël zou komen te staan. Ruth, de Moabitische, was bereid onverdraagzaamheid, armoede en grote onzekerheid te verdragen, want ze had zich bekeerd en ze had een beslissing genomen. Zij en Noömi kregen een hele hechte band en onderkenden niet alleen de problemen waarvoor ze gesteld werden, maar zagen ook de mogelijkheden die het leven hun bood.

Na verloop van tijd trouwde Ruth met Boaz en ze kregen een zoon. ‘En de vrouwen zeiden tot Noömi: Geprezen zij de Here (...) want u schoondochter, die u liefheeft, die u meer waard is dan zeven zonen [heeft hem gebaard].

‘En Noömi nam het kind (...) en zij werd zijn verzorgster. En de burinnen gaven het een naam, zeggende: Aan Noömi is een zoon geboren; en zij noemden hem Obed. Deze is de vader van Isai, de vader van David’ (Ruth 4:14-17).

Dat is de soort profetie die voor ons van het grootste belang is. In een cultuur die vijandig stond tegenover het leiderschap van vrouwen, zouden deze vrouwen, Noömi en Ruth, een aandeel hebben in een gebeurtenis waar de schrijver van het boek nadruk op legt: via de geslachtslijn van Obed, de vader van Isai, de vader van David, die we in detail in het eerste hoofdstuk van Matteüs kunnen lezen, werd Jezus, die de Christus genoemd wordt, geboren. Had u ooit kunnen vermoeden dat dat kleine boek Ruth zo’n geweldige gebeurtenis voerspeelt?

Ruth zag de moeilijkheden, die ook voor onze tijd niet vreemd zijn, met vertrouwen onder ogen – de dood van een geliefde, eenzaamheid in een nieuw land en de noodzaak hard voor haar levensonderhoud te werken. Haar inspanningen, in verband gebracht met de grootse gebeurtenis die later plaats zou vinden, leren mij dat wanneer we er voor kiezen God te volgen, een ieder van ons tot het inzicht kan komen dat ons gewone dagelijkse leven en de beslissingen die wij daarin nemen heel belangrijk zijn.

Wat ik u vanavond verteld heb, is mijn persoonlijk getuigenis. Ik ben dankbaar voor hetgeen ik over keuzevrijheid begrijp en voor het vertrouwen dat ik in mijn Hemelse Vader en zijn leiding heb. Ik ben dankbaar voor de verzoening van mijn Heiland, die de risico’s volkomen begreep. Ik ben dankbaar voor het geloof en de gevoelens van liefde die mijn ziel met vreugde vervullen, en die mij ertoe brengen te zeggen dat we echt in een geweldige tijd leven.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Angst

Virginia Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen

'We moeten ervoor kiezen om onze angsten aan Hem voor te leggen, er voor kiezen om Hem te vertrouwen, en er voor kiezen Hem toe te staan ons te leiden.'

'Afgelopen jaar was mijn broer ziek. Ik was bang dat hij dood zou gaan.'

'Toen ik mijn ouders ruzie hoorde maken, was ik bang dat ze gingen scheiden.'

'Ik had een paar ernstige fouten gemaakt en leefde voortdurend in angst dat iemand er achter zou komen en ik mijn familie tot schande zou zijn. Ik was zo bang voor de vernedering dat ik er zelfs aan dacht abortus te laten plegen.'

'Ik maak me over van alles en nog wat zorgen – wat zal ik zeggen? Hoe moet ik me gedragen? Wat zal ik aantrekken? Het lijkt wel alsof ik geen plezier met mijn vriendinnen kan hebben, omdat ik altijd bang ben wat anderen van me zullen denken.'

'Door wat me overkomen is toen ik nog jong was, is het voor mij erg moeilijk om niet bang te zijn voor mannen. Zelfs als ik alleen ben met de bisschop in zijn kantoor is dat soms heel beangstigend voor me. Ik ben ook bang dat als anderen zouden weten wat me overkomen is, ze niet meer van me zouden houden.'

'Ik ben bang dat ik dat belangrijke proefwerk op school niet haal en dat ik dan van school af moet.'

'Ik ben bang dat ik nooit zal trouwen.'

'Ik ben bang dat mijn ouders geen geld zullen hebben voor mijn schooluniform.' Beangstigend allemaal, niet?

Als we in de Schriften lezen, zien we dat de mensheid al sinds het begin van de wereld angst gekend heeft. Ik kan me zelfs indenken dat sommigen in het voorsterfelijk bestaan, toen de twee plannen aan ons voorgelegd werden, uit angst voor Lucifer's plan gekozen hebben – de angst om uit de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader weg te gaan met geen enkele garantie dat we terug zouden keren. Lucifer speelde mischienen op die angsten in toen hij ons verzekerde dat met zijn plan allen zouden terugkeren.

Ik kan me voorstellen hoe beangstigend het geweest moet zijn voor Adam en Eva, die in absolute veiligheid hadden geleefd – vredelievende dieren, genoeg te eten, geen dreiging van de natuur – om plotseling in de wereld geworpen te zijn waar overleven op

zich al een voortdurende angst met zich mee gebracht moet hebben.

Waarom is angst een deel van dit aardse leven?

Misschien is het grootste verlangen van onze Hemelse Vader dat we door onze angsten ervoor zullen kiezen ons tot Hem te wenden. De onzekerheden van het leven kunnen ons eraan herinneren dat we afhankelijk van Hem zijn. Maar dat gaat niet vanzelf. Het heeft met onze keuzevrijheid te maken. We moeten ervoor kiezen om onze angsten aan Hem voor te leggen, er voor kiezen om Hem te vertrouwen, en er voor kiezen Hem toe te staan ons te leiden. Vaak moeten we deze keuzen doen op die momenten dat we er juist eerder toe geneigd zijn om steeds meer op onze eigen krampachtige en verwarde gedachten te vertrouwen.

Als we proberen zijn geboden na te leven en tot Hem te bidden, zal Hij ons leiden datgene te doen wat onze angsten zal doen verminderen. Het vereist vaak grote moed en leiding van de Heilige Geest. De Heilige Geest zal ons doen inzien wanneer en wie wij onze angsten moeten kennen. Hij zal ons steunen als wij de angsten onder ogen zien en proberen datgene te doen wat we nog nooit eerder hebben gedaan.

Ik wil je graag twee ideeën vertellen waar ik altijd veel aan heb als ik bang ben. Het eerste is de raad die zuster Michaelene Grassli, algemeen presidente jeugdwerk, mij gegeven heeft. Ik werkte met haar samen in het algemeen bestuur van het jeugdwerk. We waren in een instructievergadering toen een plaatselijke leidster uitvoerig beschreef welke leiders hen het jaar daarvoor bezocht hadden en hoe geweldig dat was geweest. Toen ze de hoop uitsprak dat wij hetzelfde zouden doen, kreeg ik een naar gevoel in mijn maag. Die avond nadat onze gastvrouw weg was, uitte ik mijn angst tegen zuster Grassli: 'Ik zal het vast niet zo goed doen als de gasten van vorig jaar en ik zal zeker een teleurstelling zijn voor haar, alle anderen en de kerk.' Zuster Grassli antwoordde: 'Ik ken dat gevoel, maar ik troost mij met de gedachte dat het belangrijker is onze Heer te behagen.' Door haar woorden kwam er meteen een diep gevoel van rust over me en ik heb ze keer op keer in ontelbare situaties herhaald.

Wij vrouwen willen het anderen graag naar de zin maken – soms zoeken we zo krampachtig naar de goedkeuring van anderen dat we ons door elkaar geschud en verward voelen door de tegenstrijdige behoeften van de mensen in onze omgeving. Als we proberen onze Hemelse Vader te behagen, brengt dat vrede met zich mee en zal onze angst afnemen. Denk daar maar aan, jonge-vrouwen, als je de volgende keer een taak in de kerk moeten vervullen, of een minder-actief lid van je klas gaat bezoeken,

Ik vind het een enorme verantwoordelijkheid om tot u te mogen spreken en doe het met groot respect en liefde – vooral voor de jonge vrouwen. Ik weet dat iedere jonge vrouw uniek is. De verlangens van je hart zijn alleen jou bekend. Ondanks het formele karakter van deze bijeenkomst heb ik er vertrouwen in dat velen – door de muziek, het gesproken woord of gewoon door de kameraadschap van de vriendinnen om ons heen – antwoorden en bemoediging zullen vinden die ons de kracht geven om voorwaarts te gaan. Het is mijn enige verlangen dat ik daartoe mijn steentje kan bijdragen.

Door dit verlangen om op de een of andere manier met jullie verbonden te zijn, moest ik denken aan iets dat ieder mens wel eens voelt – wat me meestal als negatief beoordelen – wat we als het enigszins mogelijk is, willen vermijden. Soms hebben we het gevoel dat niemand er zo onder lijdt dan wij, en soms maken wij, in onze poging het in de hand te houden, onszelf wijs dat wij er geen last van hebben. We noemen dat *angst*.

Ik heb een aantal jonge vrouwen gevraagd waar ze bang voor zijn. Hier volgen de antwoorden die ze mij gaven:

'Toen ik naar een andere school ging, was ik bang dat ik geen nieuwe vriendinnen zou krijgen.'

of een activiteit moeten organiseren: 'Ik hoef alleen maar mijn Hemelse Vader te behagen.' Ik denk dat je meeste angsten zullen verdwijnen. De profeet David zei: 'De Here is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen?' (Psalm 27:1).

Het tweede idee waar ik altijd veel aan heb gehad, is door Vincent van Gogh, een beroemde schilder, onder woorden gebracht. Hij zei: 'Ik ben altijd bezig met wat ik nog niet beheers, zodat ik ervan kan leren.' Een grote deel van het overwinnen van alledaagse angsten bestaat uit het doen van datgene wat we niet beheersen – nog niet beheersen. Is er iets wat je niet beheerst, maar toch al probeert te doen? Wat dacht je van een praatje met een jongeman op de APJV ook al voel je je erg opgelaten? Wat dacht je van flink je best doen op school ook al heb je het gevoel dat het geen nut heeft? Ik heb zuster Janette Hales, onze algemeen presidente jonge-vrouwen, vaak tegen jonge mensen horen zeggen dat ze hard moeten werken. Ze heeft gezegd: 'Door te werken ontwikkelen we onze talenten, en als je voelt dat je talenten groter worden, voel je je zekerder van jezelf.'

Ik heb kort geleden de autobiografie van Eleanor Roosevelt gelezen. Ze was de vrouw van een van de presidenten van de Verenigde Staten, maar haar invloed reikte veel verder dan de politiek en status. Haar leven is als een baken voor alle vrouwen. Ze heeft door haar dienstbetoon haar eigen talenten op een geweldige wijze ontwikkeld. Het was een vrouw van wie de jeugd beheerst werd door angst en twijfel. Ze beschrijft zichzelf als een onhandige tiener, onaantrekkelijk lang, met vooruitstekende tanden, die zich niet goed kleepte. Ze voelde zich zo ongemakkelijk in het gezelschap van leeftijdgenoten dat feestjes en dansavonden bedreigende gebeurtenissen voor haar waren. Hoe kon ze veranderen van iemand met een gebrek aan zelfvertrouwen in iemand die zoveel goeds heeft gedaan?

Ze zei: 'Iedere keer als je je angst onder ogen durft te zien, krijg je meer kracht, moed, en zelfvertrouwen (...). Je moet proberen datgene te doen waarvan je denkt dat je het niet kunt.' (Karen McAuley, *Eleanor Roosevelt*, New York: Chelsea House Publishers, 1987, blz. 105). Wanneer we ons er op toelaggen de Heer te behagen in plaats van anderen, hard werken en proberen te doen wat we nog niet kunnen, dan zullen we persoonlijk groei ervaren. Ons vertrouwen in onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, zal toenemen. Dit vertrouwen geeft ons de zekerheid dat we uiteindelijk zullen overwinnen en dat we grote vreugde en geluk zullen hebben.

Na de dood van Christus bekeerde Paulus zich en werd een groot zending. Hij had

een junior-collega die hij liefhad zoals een vader zijn zoon liefheeft. Wanneer we het verhaal oppakken in 2 Timoteüs zijn ze door hun zending van elkaar gescheiden. Timoteüs voelt zich eenzaam en bang – een zending zijn, kan soms best angst met zich mee brengen. Paulus zit in Rome gevangen en schrijft Timoteüs een brief: 'Aan Timoteüs, mijn geliefd kind (...). Ik breng dank aan God (...) dat ik u onophoudelijk mag gedenken in mijn gebeden, nacht en dag; immers, als ik denk aan uw tranen, verlang ik u te zien' (2 Timoteüs 1:2-4).

Is dat geen lieve brief? Stel je eens voor dat je zo'n brief kreeg van iemand die aan *you* denkt als je verdrietig bent.

Paulus gaat verder en herinnert Timoteüs aan zijn sterke eigenschappen: 'En dan komt mij voor de geest uw ongeveinsd geloof' (2 Timoteüs 1:5). Hij herinnert hem eraan dat zijn grootmoeder en moeder ook vrouwen van geloof waren.

Denk eens aan de sterke eigenschappen die je van je grootmoeders en moeder hebben gekregen.

Vervolgens vraagt Paulus aan Timoteüs niet te vergeten de gave van de Heilige Geest te gebruiken: 'Om die reden herinner

ik u eraan, de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is' (2 Timoteüs 1:6).

Stel je er wel bij stil dat je door handoplegging de gave van de Heilige Geest hebt ontvangen? Gebruik die gave om je angsten te overwinnen!

En dan komt mijn lievelingsgedeelte uit deze brief: 'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid' (2 Timoteüs 1:7).

Zijn dit niet de eigenschappen die je zou willen bezitten als je angstig bent – kracht, liefde, het vermogen om helder te denken?

Paulus eindigt zijn brief aan Titus met de volgende woorden: 'Allen, die bij mij zijn, laten u groeten. Groet hen, die ons in het geloof liefhebben. De genade zij met u allen' (Titus 3:15).

Allen, die bij mij zijn, laten u groeten. We houden van je zijn ons bewust van je angsten en van je geloof. Ik getuig dat Jezus Christus onze Verlosser is, dat Hij van mij houdt, dat Hij van een ieder van ons houdt en dat Hij ons zal helpen onze angsten door geloof te vervangen. Ik heb dit gezegd in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Ziet uw kleinen'

Michaelene P. Grassli
Algemeen presidente jeugdwerk

'Geen enkele groep in de kerk staat zo open voor de waarheid, kan haar zo goed in zich opnemen en zo goed onthouden.'

Laten we met dat in gedachten samen een paar verzen van 3 Nephi 17 bestuderen. Laten we het voorbeeld dat de Heiland ons gegeven heeft eens nauwkeuriger bekijken.

Zijn uitnodiging in vers 11 was niet toevallig of vrijblijvend. 'En Hij gebood, dat hun kinderen zouden worden gebracht' (3 Nephi 17:11, cursivering toegevoegd). Let er ook eens op wat er in vers 11 niet gezegd wordt. Er staat niet let maar niet op de kinderen, want zij zijn nog geen rekenschap verschuldigd. Er staat niet dat de kinderen ergens anders naar toe gebracht moesten worden omdat ze Christus bezoek anders zouden verstoren. En er staat niet dat ze het toch niet zouden begrijpen. Maar we kunnen er wel uit leren dat de kinderen de essentiële zaken van Gods koninkrijk moeten leren.

Kinderen hebben net als wij het goddelijk recht op onderwijs in geestelijke zaken. 'Dus brachten zij hun kindekens, en zetten hen op de grond neder rondom Hem, en Jezus stond in het midden' (3 Nephi 17:12). Is er iemand onder ons die zichzelf te goed vindt om kinderen te dienen? Het is duidelijk dat de Heiland de Nephitische kinderen belangrijk genoeg vond om bij hen te zijn en hun zijn tijd en aandacht te schenken. De kinderen hadden Hem nodig en Hij stond in hun midden.

Vers 12 maakt ook duidelijk dat Jezus wachtte 'totdat zij allen tot Hem waren gebracht.' Hij was niet uit op een redelijk aantal, en Hij was niet tevreden met slechts enkele kinderen. Hij wilde ze *allen* bij Zich hebben, en Hij diende ze *allen*.

Jezus bad met veel kracht en 'geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen' (3 Nephi 17:17). De kinderen waren daarbij aanwezig! Ze hoorden het gebed; ze waren getuigen van deze gebeurtenis en werden er door geraakt. Kinderen kunnen bijzondere gebeurtenissen begrijpen en behoren er ook getuige van te zijn – zoals priesterschapszegens, de getuigenissen en gebeden van hun ouders en leiders, gesprekken over het evangelie met mensen van wie zij houden, of het gezamenlijk vasten in de wijk of het gezin.

'Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader' (3 Nephi 17:21). Jezus diende een groep van ongeveer 2500 mannen, vrouwen en kinderen. Sta er eens bij stil hoeveel tijd het Hem gekost moet hebben om ieder kind te zegenen en voor ieder kind te bidden, 'één voor één'. Hij heeft er ongetwijfeld veel op zijn arm of zijn schoot genomen. En Hij weende omdat zijn vreugde volkomen was.

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen' (3 Nephi 17:23). Jezus liet de menigte haar aandacht doelbewust op de kinderen richten. Voor mij is het woord *ziet* veelbetekenend. Het houdt meer in dan alleen naar kijken. Toen de Heer de Nephieten gebood naar hun kleinen te kijken, denk ik dat Hij bedoelde dat ze hun kinderen aandacht moesten geven, over hen nadenken en verder moesten kijken dan het heden en hun eeuwige mogelijkheden moesten zien.

'En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen' (3 Nephi 17:24).

Ik vraag me af wat er gebeurd zou zijn als de menigte alleen maar gekeken zou hebben en niet met hun geestelijke ogen zou hebben gezien. Zouden de mensen de engelen die nederdaalden, hebben gezien? Zouden ze hebben gezien dat hun kinderen met vuur waren omgeven? Zouden ze hebben gezien hoe de engelen hun kinderen dienden? Ik vind het opmerkelijk dat de Heiland op een later tijdstip alleen de kinderen in de heiligste zaken onderwees en toen hun tongen losmaakte zodat zij de menigte konden onderrichten (zie 3 Nephi 26:4).

Is het een wonder dat na het bezoek van de Heiland aan de Nephieten zij 200 jaar in vrede en rechtvaardigheid leefden? Dankzij de wonderbaarlijke instructies, zegeningen en aandacht die zij en hun kinderen ontvingen, leefde generatie na generatie in rechtsheden.

Laten we het vermogen van de kinderen om rechtvaardig te leven en dit aan hun nageslacht door te geven niet onderschatten. Geen enkele groep in de kerk staat zo open voor de waarheid, kan haar zo goed in zich opnemen en zo goed onthouden als de kinderen. Geen enkele groep is zo gevoelig voor valse leerstellingen en lijdt meer onder verwaarlozing of mishandeling. Kinderen kunnen niet voor zichzelf zorgen. Wij, de volwassenen in de wereld, moeten de weg voor hen bereiden. Alle kinderen ter wereld verdienen het om 'door het goede woord van God [te] worden gevoerd' om hen op het rechte pad te houden' (Moroni 6:4).

En bisschop vertelde mij hoe hij een zuster in zijn wijk als jeugdwerklerares riep. Samen lezen zij 3 Nephi 17 in het Boek van Mormon.

Ze lazen hoe de Heiland de Nephieten uitnodigde hun kinderen tot Hem te brengen, hoe Jezus voor de kinderen bad en hen zegende, hoe zij door vuur omgeven werden en hoe er engelen verschenen om hen te dienen. Van deze bekende verzen gaat kracht uit, ze spreken tot onze verbinding.

Wat de bisschop toen zei was opmerkelijk: 'Zuster Breinhold, de Heiland kan niet elke zondag persoonlijk in onze wijk aanwezig zijn. Maar onze Hemelse Vader heeft ons geïnspireerd u te roepen als lerares in het jeugdwerk. Zo kunt u voor de jeugdwerk-kinderen doen wat onze Heiland gedaan had als Hij hier wel aanwezig zou zijn geweest!'

Toen ik dat verhaal hoorde, wilde ik die verzen nog eens bestuderen om beter te begrijpen wat de Heiland voor deze Nephitische kinderen had gedaan, en wat Hij voor onze kinderen zou doen als Hij bij ons was geweest. We kunnen allemaal iets leren uit het voorbeeld van de Heiland en de aansporing van deze bisschop – of we nu onze eigen kinderen liefhebben en helpen, de kinderen van onze burens of vrienden, of die van andere broeders en zusters. We hebben allemaal met kinderen te maken.

Jezus heeft ons een duidelijk voorbeeld gegeven hoe wij onze kinderen moeten opvoeden en onderwijzen. De uitdagingen voor ons zijn anders dan die voor de Nephieten omdat we in een andere tijd leven. Maar de weg van de Heer is eeuwig. In zijn kerk is er geen andere weg. Zoals Hij ons liet zien is het voor de kinderen in de kerk en de samenleving noodzakelijk dat *wij* er voor hen zijn en hun onze aandacht geven. We kunnen hun behoeften leren kennen en hen dienen *door tijd met ze door te brengen*. We kunnen onze kinderen met een eeuwig perspectief *zien* en er voor zorgen dat ze *allen* over de Heiland leren en onderwezen worden in de belangrijke waarheden van het evangelie. We kunnen hen in staat stellen getuige te zijn van geestelijke ervaringen. Zij kunnen onze oprechte gebeden voor hen horen. Wij zijn hun dienende engelen als we het voorbeeld van de Heer volgen.

Op een drukke zondag, de hal van het kerkgebouw was vol met mensen, zag een bisschop een jongetje op de grond zitten huilen. Zonder rekening te houden met zijn volle agenda schonk de bisschop aandacht aan het huilende kind. Hij ging naast hem op de grond zitten en drukte het jongetje tegen zich aan totdat deze niet meer zo huilde en kon uitleggen wat er aan de hand was. Getroost liep het kind door de hal aan de hand van zijn dienende engel.

Ik heb zo'n gevoel dat de Heiland hetzelfde gedaan zou hebben.

Een jonge moeder uit Alaska, een lid van de kerk dat tijdelijk in Rusland woonde, bezocht een gezin met twee jonge zoons die lid waren van de kerk. Ze zag dat de kinderen met plezier de Schriften lazen en naar meer kennis hongerden. Ze bezocht de kleine gemeente en ontdekte dat de kerk daar nog zo nieuw was dat de leden geen ervaring hadden met het lesgeven in het jeugdwerk.

Ze zei: 'wetend wat de kinderen misten, had ik heel duidelijk het gevoel dat ik moest helpen.' En ze voegde eraan toe: 'Ik voelde dat ik verantwoordelijk zou worden gesteld als ik niet hielp.' En daarom hielp ze. Niet lang daarna werd ze geroepen als jeugdwerkpresidente van het district om een dienende engel voor deze kinderen te zijn.

Een vriendin van mij ontving een uitnodiging om bij het tempelhuwelijk van een jongeman aanwezig te zijn die zij nog in het jeugdwerk onderwezen had. Toen ze op de uitnodiging reageerde, vroeg ze: 'David, je bent verhuisd en ik heb je jaren niet gezien. Waarom heb je mij uitgenodigd?' 'Zuster McMullin,' zei hij, 'u hebt ons geleerd dat we rein moeten leven en het waardig moeten zijn om het priesterschap te ontvangen. U hebt ons geleerd het avondmaal met schone handen en in schone kleren rond te dienen. U hebt ons ook geleerd om van bin-

nen schoon te zijn. Toen ik in mijn tienertijd voor verleidingen en beslissingen kwam te staan, klonk altijd uw stem in mijn gedachten: *Een diaken is rein van binnen en van buiten*. Dankzij u ben ik waardig om naar de tempel te gaan. Daarom wil ik dat u er ook bij bent.'

Een zuster die met haar man in Nieuw-Guinea op zending was, schreef ons hoe zij de kinderen onder een boom op een grote kokosplantage in het evangelie onderwezen. Na de lessen gingen de kinderen in de rij staan voor een glaasje koel water dat in die warme schaars en waardevol was. Deze dienende engelen hadden een jerrycan met water gevuld en ingevroren zodat de kinderen na afloop wat koels te drinken hadden.

Zou dat de Heiland niet welgevallig zijn?

Een ieder van ons kan, ongeacht de omstandigheden, een kind helpen, zoals niemand anders dat kan. We kunnen hun water, voedsel, liefde en genegenheid geven

en bovenal het 'levend water' van het evangelie (zie Johannes 4:10-14).

Als we de kinderen met dezelfde toewijding dienen als de Heer deed, dan zegeningen we ze met liefde, veiligheid, geloof, een getuigenis en de moed het kwade te weerstaan. Dit zijn preventieve maatregelen die ertoe bij zullen dragen de hedendaagse vloedgolf van onzedelijkheid het hoofd te bieden. Het evangelie kan en moet een manier van leven voor hen worden. Stel u eens voor hoe de kerk van morgen er uit zou zien als we vandaag aan de behoeften van onze kinderen tegemoet zouden komen. Stel u eens voor hoe het zou zijn als we dat niet deden.

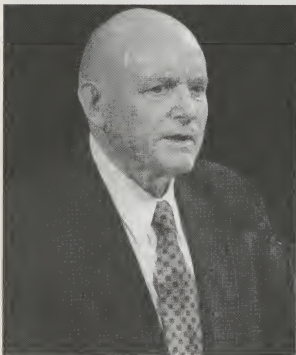
Zusters, door de kinderen te dienen kunnen wij er ook toe bijdragen dat vele generaties na ons het evangelie zullen naleven. Want aan ons is het waardevolste en kwetsbaarste toevertrouwd – onze kinderen. Dat is mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aan de vrouwen in de kerk

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Volgens mij is het noodzakelijk de vrouwen van de kerk op te roepen hand in hand met de algemene autoriteiten de vloed van het kwaad dat ons omringt, af te remmen.'

horen vele stemmen opgaan die allerlei ideale nastreven en aanhangers voor hun ideeën proberen te winnen. In dit opzicht is de situatie vandaag de dag niet anders dan in de tijd van de profeet Joseph Smith. Hij schreef dat sommigen riepen: 'Zie hier!' en anderen: 'Zie daar!' (Joseph Smith—Geschiedenis 1:5). Velen worstelen met de problemen van het leven. Gezien de verwarring, onrust en het kwaad om ons heen is het logisch dat we iemand zoeken die ons kan helpen. Sommige vrouwen hunkeren naar de inspiratie die hun hart kan troosten, de pijn kan verzachten en hun de juiste weg kan tonen als de situatie uitzichtloos lijkt.

Maar wij zijn niet zonder hulp achtergelaten. We hebben de Schriften die de tijdloze woorden bevatten van een liefhebbende Vader in de hemel die ons vertelt dat wij zijn eerste prioriteit zijn. Hij heeft gezegd: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Aansluitend op deze woorden van een liefhebbende Vader hebben we de Heiland over wie Alma schreef:

'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op zich nemen.

'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:11-12).

Is het geen troostende gedachte, geliefde zusters van de kerk, dat diezelfde Jezus, die door de verzoeking onze Heiland werd, zijn liefde en betrokkenheid toonde voor de vrouwen die in zijn tijd leefden. Hij genoot van hun gezelschap en had vele vrienden onder hen. Een van zijn grote gelijkenissen gaat over tien maagden. Hij zegende de kinderen. Hij loofde de arme weduwe die twee koperstukjes gaf. Hij onderrichtte de vrouw

in Samaria en maakte aan haar bekend dat Hij de Messias was. Hij wierp zeven duivels uit Maria Magdalena en vergaf de vrouw die op overspel betrapt was. Achttien jaar had de dochter van een Griekse vrouw krom gelopen, Hij genas haar. Ook genas Hij Petrus' moeder van korts.

Hij wekte een jongen, Jairus' dochtertje en Lazarus op uit de dood en gaf hen terug aan degenen die hen liefhadden. Terwijl Hij aan het kruis hing, ging zijn hart uit naar zijn moeder en plaatste haar onder de hoede van zijn geliefde discipel Johannes. Na zijn opstanding verscheen Hij het eerst aan Maria en Hij vertrouwde het haar toe de glorieuze boodschap van zijn opstanding aan de discipelen te brengen. Bestaat er enige reden om aan te nemen dat de Heer in deze tijd minder om vrouwen zou geven? Voor zijn hemelvaart maakte Hij deze belofte aan zijn discipelen: 'En ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven. (...) Ik zal u niet als wezen achterlaten (Johannes 14:16,18). Zijn 'dochter-discipelen' hebben ook het voorrecht gehad, door de gave van de Heilige Geest, deze andere Trooster te ontvangen.

Als bijzondere getuigen van onze Heiland hebben wij de ontzagwekkende taak gekregen zijn kerk en koninkrijk te leiden en in dienst te staan van zijn dochters en zoons waar zij zich ook bevinden. Door de roeping die wij hebben ontvangen om te getuigen en te leiden, wordt van ons gevraagd dat wij ondanks leeftijd, lichamelijke zwakheid, vermoedigheid en ondanks dat wij soms het gevoel hebben incapabel te zijn, tot het eind van ons leven het werk te doen dat ons door Hem is opgedragen.

Net zoals de Heer en Heiland de vrouwen in zijn tijd nodig had voor een helpende hand, een luisterend oor, een gelovig hart, een vriendelijke blik, een bemoeidigend woord en loyaliteit – zelfs in zijn uur van vernedering, smart en dood – zo hebben wij, zijn dienstknechten overal in de kerk, u, de vrouwen van de kerk, nodig om ons te steunen in onze taak om de vloed van het kwaad die ons dreigt te overspoelen, af te remmen. Samen moeten we getrouw en standvastig in het geloof blijven tegenover een veel groter aantal mensen dat andersdenkend is. Volgens mij is het noodzakelijk de vrouwen van de kerk op te roepen om hand in hand met de algemene autoriteiten de vloed van het kwaad dat ons omringt, af te remmen en er samen voor te zorgen dat het werk van onze Heiland vooruitgaat. Nephi zei: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen, [mannen en vrouwen en kinderen]' (2 Nephi 3:11). Wanneer we gehoorzaam zijn aan Hem vormen we een meerderheid. Maar we kunnen het werk dat Hij ons heeft

Mijn geliefde zusters, met liefde en respect in mijn hart groet ik u. Ik weet dat u dochters van onze Hemelse Vader bent en weet wat u kunt worden.

Namens de algemene autoriteiten dank ik u voor alles wat u doet voor de kerk, uw gezin, de buurt of plaats waar u woont. Ik weet dat vele van uw onzelfzuchtige daden onopgemerkt blijven en u er soms geen dankje voor krijgt.

Maar zoals de Schriften ons adviseren: 'Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament voor een groot werk' (Leer en Verbonden 64:33). Denk aan de belofte van de Heer dat kleine daad in het geheim gedaan eens in het openbaar door onze Hemelse Vader beloofd zullen worden (zie Matteüs 6: 3-6; 16-18). De Heer vergeet u niet. Wij bidden voor uw welzijn. Wij danken God voor de verrijfende invloed die u op de wereld heeft, door uw dienstbetoon, opofferingen, naastenliefde en uw streven naar hetgeen bewonderenswaardig en verdedelend is.

Dank u dat u ons leven zo verrijkt door wie u bent. Uw standvastige voorbeeld van rechtschapenheid staat in contrast met de wegen van de wereld.

Er heerst veel onrust in de wereld. We

Ouderling Lynn A. Mickelsen, president van het Gebied Zuid-Amerika-Zuid, verwelkomt twee conferentiebezoekers.

opgedragen alleen samen volbrengen, en alleen samen kunnen we ons voorbereiden op de dag dat we Hem zullen zien.

Terwijl wij met alle kracht die in ons is, werken om aan de noden van anderen tegemoet te komen zoals onze Heer dat deed toen Hij op aarde was – verzoeken wij u dringend uw invloed ten goede aan te wenden in uw gezin, onze kerk en de samenleving.

Wij zien dat er veel goeds uitgaat van personen en organisaties die zich moeite getroosten om het kwaad in deze wereld te verdrijven. We moedigen u aan om de schriftuurlijke aansporing ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn – in de kerk, in de buurt waar uw woont, of waar ook ter wereld – op te volgen. (zie Leer en Verbonden 58:27). Maar we blijven echter ook van mening dat mensen nooit hun potentieel in dit leven of het leven hierna kunnen berei-

ken, als ze Christus en zijn evangelie met haar verlossende verordeningen en verbonden niet in hun leven toelaten en accepteren.

De volgelingen van Christus proberen zijn voorbeeld na te volgen. Zijn lijden voor onze zonden, tekortkomingen, verdriet en ziekten zou ons moeten motiveren om in naastenliefde onze hand uit te strekken naar degenen om ons heen. Het is heel toepasselijk dat de langst bestaande vrouwenorganisatie – de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – als motto heeft 'De liefde faalt nimmer'.

Zusters, blij attent op mogelijkheden voor dienstbetoon. Vraag u niet af of de mensen uw daden wel zullen zien. Herinnert u zich de raad van de Heer met betrekking tot diegenen die de 'eerste plaats' en de 'ezetels' zochten. 'Maar wie de grootste

onder u is, zal uw dienaar zijn' (Matteüs 23:6, 11). Het is belangrijk om gewaardeerd te worden. Maar ons doel moet rechtschapenheid, niet erkenning zijn; dienstbetoon en niet aanzien. De getrouwe huisbezoekster, die maand in maand uit op huisbezoek gaat, is voor het werk van de Heer net zo belangrijk als iemand die een ogenschijnlijk vooraanstaande roeping in de kerk vervult. Dat wat we kunnen zien, is niet te vergelijken met wat werkelijk waarde heeft.

In een eerdere ZHV-conferentie adviseerde president Spencer W. Kimball de zusters:

'Bedenk, lieve zusters, dat de eeuwige zegeningen waar u door uw lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen recht op heeft, vele malen groter zijn dan enige andere zegening die u kunt ontvangen. U kunt in de wereld niet meer erkenning ontvangen dan dat men u kent als godvrezende vrouw. U kunt niet meer status krijgen dan die van een dochter van God, die een ware zuster, echtgenote en moeder is, of andere taken heeft die anderen tot zegen zijn' (*Ensign*, november 1972, blz. 102). U bent gekozen om in onze tijd getrouwe vrouwen Gods te zijn, om boven kleingeestigheid, roddelen, zelfzuchtigheid, zinnelijkheid en alle andere vormen van goddeloosheid te staan.

Onderken uw goddelijke geboorterecht als dochter van onze Hemelse Vader. Wees iemand die met woord en daad helpt. Zoek de wil van de Heer in uw leven en volg dan het voorbeeld van Maria, de moeder van Jezus, die zei: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord' (Lucas 1:38).

Tenslotte wil ik deze veelbetekenende woorden van een onbekend dichter bij u achterlaten:

*Ze praten over de invloedssfeer van de vrouw,
alsof deze grenzen zou hebben;
Er is geen plek op aarde of in de hemel,
Er is geen taak ooit aan de mens gegeven,
Er is geen zegen of smart,
Er is geen fluitsterend ja of nee,
Er is geen leven, dood, of geboorte,
Dat ook maar een beetje waarde heeft (...)
Zonder de invloed van een vrouw.*

Mijn geliefde zusters, ik weet dat God leeft, dat Jezus de Engigeborene Zoon is, de Heiland van de wereld. Ik weet dat dit de kerk van Jezus Christus is. Hij staat aan het hoofd. Ik getuig ook tot u van de waarachtigheid en eeuwigheid van uw achtenswaardige plaats als vrouw.

Moge u gezegend worden in uw streven om Christus te volgen door anderen te dienen, en in uw streven de vrouw te worden die u kunt zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Een voorbeeld voor de gelovigen'

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Echte liefde kan mensen veranderen.'

Het was een geweldige en opbouwende vergadering. Ik onderschrijf de woorden van president Howard W. Hunter en de zusters die vandaag tot ons gesproken hebben. Als ik het grote aantal zusters zie dat hier vanavond vergaderd is, moet ik denken aan een uitspraak van president Heber J. Grant die zei: 'In mijn ogen is een foto van onze dierbare zusters, met hun intelligente, goddelijke gezichten, een getuigenis voor de hele wereld van de integriteit van ons volk' (*Gospel Standards*, verzameld door G. Homer Durham, Salt Lake City: Improvement Era, 1941, blz. 150). We zouden zeer zeker een enorme groothoek lens nodig hebben om u allen op één foto te krijgen. Wij hebben zo'n lens niet, maar bij God is alles mogelijk. Met zijn oneindige blik kan Hij ons letterlijk allemaal zien en zegenen. Het enige wat we hoeven te doen is zo te leven dat we de ons beloofde zegeningen waardig zijn. President George Albert Smith heeft gezegd: 'Ik wil dat u, dochters van God, er van doordrongen bent (...) dat wil deze wereld voort blijven bestaan, u getrouwd moet blijven. Wil deze wereld gelukkig zijn, u de weg voor dat geluk moet bereiden (...). Als wij onze lichamelijke en mentale kracht en geestelijke vreugde willen behouden dan zullen we aan de voorwaarden van de Heer

moeten voldoen.' Misschien had een jonge vrouw dit wel in gedachte toen ze de gevoelens van haar hunkerende hart onder woorden bracht: 'Wat we echt nodig hebben is minder kritiek en meer goede voorbeelden om na te volgen.'

We staan vaak te snel klaar met kritiek, zijn te snel geneigd om te oordelen en zien te snel een gelegenheid om te helpen, of iemand op te beuren, ja, zelfs om te redden, over het hoofd. Sommigen wijzen beschuldigend naar de dwalende of verworpen en zeggen honden: 'O, ze verandert toch nooit. Ze is altijd al dwars geweest.' Slechts weinigen zien voorbij de façade en herkennen de werkelijke waarde van die menselijke ziel. Wanneer we dat wel doen, gebeuren er wonderen. De onderdrukten, de ontmoeidigen, de wanhopigen zijn dan 'geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19). Echte liefde kan mensen veranderen.

Deze waarheid wordt zo mooi uitgebeeld in de musical 'My Fair Lady'. Eliza Doolittle, het bloemenmeisje, zegt tegen iemand die ze graag mag: 'Ziet u, afgezien van de zaken die iedereen kan zien – de kleding en de juiste manier van spreken – ligt het verschil tussen een dame en een bloemenmeisje niet in de manier waarop ze zich gedraagt, maar in de wijze waarop ze behandeld wordt. In de ogen van professor Higgins zal ik altijd een bloemenmeisje zijn, omdat hij me altijd als een bloemenmeisje behandelt en dat altijd zal blijven doen; maar ik weet dat ik in jouw ogen een dame kan zijn, omdat jij me als een dame behandelt en dat altijd zal blijven doen.' De apostel Paulus schreef een brief aan zijn geliefde collega, Timoteüs, waarin hij hem geïnspireerd raad gaf die voor ons in deze tijd net zo goed van toepassing is. Luister aandachtig naar zijn woorden: 'Veronachtzaam de gave in u niet, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:14,12). We hoeven niet te wachten met ons goed voorbeeld totdat er in de wereld een dramatische gebeurtenis plaatsvindt of totdat we daartoe een

uitnodiging ontvangen. Er zijn genoeg gelegenheden om nu een goed voorbeeld te zijn. Maar ze gaan voorbij als wij ze niet grijpen. Waarschijnlijk doen ze zich voor in ons gezin en in het leven van alledag. Onze Heer en Meester heeft de weg gemarkeerd: 'Hij is rondgegaan, weldoende' (Handelingen 10:38). Hij is inderdaad het Voorbeeld dat wij moeten volgen – ja, een voorbeeld voor de gelovigen.

Zijn wij dat ook?

Geluk is overvloedig aanwezig als er oprecht wederzijds respect is. Vrouwen groeien dichter naar hun man toe, de man zal zijn vrouw meer waarderen en kinderen zijn gelukkig, zoals God het voor hun bedoeld heeft. Wanneer er in de gezinnen respect heerst, zullen kinderen niet het gevoel hebben dat ze in dat afgrijselijke 'niemandland' leven – waar ze zorg en de leiding ontberen.

Wie nog niet getrouwd is, wil ik het volgende zeggen: van mensen die trouwen om een blijvende relatie op te bouwen, worden bepaalde eigenschappen en een bepaalde mentaliteit vereist. Ze moeten zich naar elkaar kunnen schikken. Het vereist inzicht om de gezamenlijke problemen op te kunnen lossen. Ze moeten een hoge mate van onzelfzuchtigheid bezitten en hun partner boven hun eigen verlangens kunnen plaatsen.

Vele jaren geleden mocht ik een groep studenten toespreken die net afgestudeerd was. Ik haalde president Hugh B. Brown op om samen naar de universiteit te gaan. Toen president Brown in mijn auto stapte, zei hij: 'Een ogenblikje.' Hij keek naar het grote raam van zijn mooie huis en op dat moment realiseerde ik me wat hij aan het doen was. De gordijnen gingen opzij en ik zag zuster Zina Brown, zijn geliefde vrouw met wie hij meer dan vijftig jaar getrouwd was, rechtop in haar rolstoel zitten. Ze keek uit het raam en wuifde met een wit zakdoekje. President Brown haalde uit de binnenzak van zijn jas ook een witte zakdoek en wuifde terug. Toen zei hij glimlachend: 'Laten we gaan.' Eenmaal onderweg vroeg ik hem wat het wuiven met de zakdoekjes betekende. Hij legde het me uit: 'De eerste dag na ons trouwen ging ik naar mijn werk. Ik hoorde getik tegen het raam en daar stond Zina die me gedag zwaaide met een wit zakdoekje. Ik haalde de mijne uit mijn broekzak en zwaaide terug. Vanaf die dag ben ik nooit meer weggegaan zonder dit kleine ritueel tussen mijn vrouw en mij. Het is een symbool van de liefde die we voor elkaar voelen. Het geeft aan dat alles goed is en dat we in de eeuwigheid bij elkaar zullen zijn.' Ja, een voorbeeld om na te volgen, 'een voorbeeld voor de gelovigen.'

En jullie jonge vrouwen die hier vanavond aanwezig zijn, jullie kunnen ook een voor-

beeld zijn. We zijn ons er van bewust dat we in een tijd leven waarin sommigen spotten met deugd, pornografie aanbieden onder het mom van kunst, en hun ogen en oren afsluiten en hun hart verharden voor de normen en de leringen van Jezus Christus. Vele van onze jonge mensen hebben zich in de verkeerde richting laten meeslepen en zich laten verleiden om mee te doen aan de zonden van de wereld. Smachtend zoeken zij naar de kracht om standvastig voor de waarheid te blijven staan. Door rechtschapen te leven, de helpende hand te reiken en begrip te tonen, kun je anderen redden. Hoe groot zal je vreugde dan zijn. Je zult een ander tot eeuwige zegen zijn.

Sommige vrouwen worden ziek en zijn niet langer in staat hun taken te verrichten, soms zijn ze zelfs aan bed gekluisterd. Desondanks kunnen we leren om ons leven niet door pijn en smart te laten beheersen en ware voorbeelden van geloof, liefde en dienstbetoon te zijn. Zo was de relatie tussen Virginia en haar man, Eugene Jelesnik. Jarenlang werkten ze samen en brachten met hun muziek duizenden militairen en andere mensen over de hele wereld veel vreugde. Toen werd Virginia door ziekte en ouderdom gedwongen thuis te blijven – in bed. Maar haar geest kon niet gevangen gehouden worden door een verzwakt lichaam. Ze bleef haar man aanmoedigen en steunen en was nog steeds zijn inspiatiefeun. Iedereen die genoten heeft van Eugene's buurtconcerten, was verbaasd over zijn energie, zijn enthousiasme en zijn vriendelijkheid. In zijn vele taken was Virginia telkens weer zijn krachtbron.

Toen de apostel Paulus ons aanspoorde om een voorbeeld voor de gelovigen te zijn, stelde hij geen grenzen aan ons dienstbetoon en beperkte de mate waarin wij invloed kunnen uitoefenen.

In juli van dit jaar bezochten mijn vrouw en ik een banket ter ere van mensen die onderscheiden werden voor hun stille dienstbetoon, hun opofferingen, hun onuitgesproken, onvermoebare inzet om anderen op een hoger plan te brengen zonder daarbij erkenning of beloning te willen ontvangen. Een Indiaanse vrouw had zich ingezet om de jongens en meisjes van haar eigen ras te leren hoe ze moesten leven, liefhebben en anderen dienen. Haar antwoord, na voor haar prestaties in het zonnetje te zijn gezet, getuigde van nederigheid. Rustig en oprecht zei ze drie bijzondere woorden: 'Dank u wel.'

Een andere mooie vrouw werd geëerd om haar zorg, haar dienstbetoon en haar leiderschap. Als verpleegster had ze tijdens de Tweede Wereldoorlog de gewonden verzorgd. Met haar man heeft ze een zaak opgebouwd die het leven van velen tot zegen is geweest. Vandaag de dag, ze is nu we-

duwe, stelt ze zich nog steeds in dienst van de staat en de gemeenschap waar ze woont. Het lijkt alsof ze altijd lacht. Misschien komt dat omdat ze de sleutel tot geluk gevonden heeft. Ze is altijd een zendinge geweest. Ze was altijd daar waar ze nodig was.

Weer iemand anders had er vol liefde, stillertes doch effectief, toe bijgedragen dat de rechten van mishandelde kinderen serieus zijn genomen.

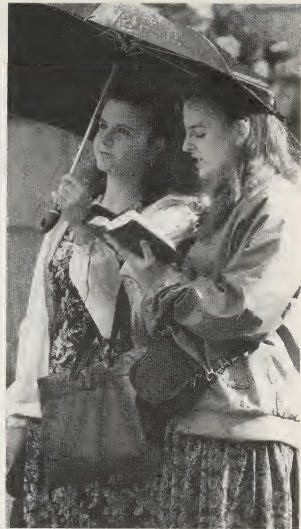
Er waren nog anderen. Alle vriedes ze aan de definitie van een pionier – namelijk 'iemand die nieuwe wegen opent.'

Tijdens het banket en het programma daarna zat ik naast de beroemde Flip Harmon en zijn vrouw Lois. Flip is al 43 jaar betrokken bij de organisatie van de 'Days of '47', dat elk jaar op 24 juli in Salt Lake City gevierd wordt. Terwijl Flip in de weer was met zijn officiële taken raakte ik in gesprek met zijn vrouw Lois. Ze vertelde dat zij en haar gezin altijd aanwezig waren bij iedere rodeo, het hoogtepunt van de 'Days of '47'-viering. Ik vind zo af en toe een rodeo wel leuk – maar iedere avond? Ik vroeg Lois hoe ze dat drukbezette schema volhield. Haar antwoord kwam uit het hart. 'Dit is Flips leven en ik wil er een deel van zijn. Hij rekt op me.' Die avond dat ik de rodeo samen met zuster Monson, mijn tante Blance (die 95 jaar is), en onze kleinkinderen bezocht, was Lois omgeven door kinderen en geweldige kleinkinderen. Ze was de verpersoonlijking van geluk.

Tijdens ons gesprek onder de lunch, vertelde Lois me wat meer over haar man. Ze zei dat Flip een engel van een moeder had die vurig voor haar zoons gebeden had, toen zij in de oorlog voor hun land vochten. Toen Flip terugkwam, trouwden hij en Lois. Een druk leven en kinderen volgden. Ieder jaar als de trouwdag naderde, vroeg Flip aan Lois: 'Wat voor cadeautje wil je voor onze trouwdag?' En ieder jaar was het antwoord hetzelfde: 'Een tempelhuwelijik.' Dat cadeau had ze nog niet gekregen.

Toen hij op een keer diezelfde vraag stelde: 'Wat voor cadeautje wil je voor je trouwdag?' volgde het gebruikelijke antwoord: 'Samen naar Gods tempel gaan.' Maar deze keer gaf Flip een onverwacht antwoord: 'Goed, ik zal me erop voorbereiden.' Ze werden voor tijd en eeuwigheid op hun 29ste trouwdag in Gods heilige huis aan elkaar verzegeld. Later was Flip werkzaam als bisschop. Beiden zijn trouw aan elkaar en aan de Heer.

Toen Lois verder vertelde, bemerkte ik dat ze tranen in haar ogen kreeg. Ze zei: 'Weet je, Flip draagt altijd cowboylaarzen. Aan het eind van de dag gaat hij in de stoel bij de open haard zitten, trekt zijn laarzen uit en leest de krant. Hij ruimde ze maar niet op, hoe vaak ik het hem ook vroeg. Jaren geleden irriteerde me dat. Nu niet meer. Ik hou

gewoon van die laarzen. Vol liefde en zachtmoedigheid pak ik ze iedere avond op en zet ze weg. Nu kwamen er tranen in mijn ogen. Onverwachts werd Lois Harmon gevraagd naar het podium te komen, waar ze voor haar stille dienstbetoon verdiende ere ontving. Ze kreeg een boeket rode rozen aangeboden. Flip werd gevraagd te reageren. Wat hij zei kwam diep uit zijn hart. Het was alsof zij de enige twee in het restaurant van dat grote hotel waren. 'Lois is het licht in mijn leven. Ze is mijn eeuwige partner.' (Het woord partner lijkt mooi bij het verhaal van de cowboylaarzen te passen.) 'We zullen altijd bij elkaar zijn.' Geduld werd beloond. Liefde kwam tot uiting. De hemel was nabij.

Mijn geliefde zusters, de jonge en de iets oudere, ook al zijn uw omstandigheden en mogelijkheden misschien verschillend, ook u kunt een voorbeeld zijn dat men kan opvolgen, ja zelfs 'voorbeeld' voor de gelovigen.

In de heilige tempel, ten oosten van de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City, werd aan twee zusters die in de kinderkamer van de tempel werkten ere bewezen. Zij waren, uiteraard, gekleed in het wit net als de kinderen die die avond aan hun ouders verzegeld werden. Toen de zusters de kinderen gedag zeiden, zei een meisje met een gelovig hart tegen hen: 'goedenavond, engelen.' Ik wil de woorden graag lenen en tegen de zusters over de hele wereld zeggen: 'goedenavond, engelen.' In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben ook tot ons gesproken

President Ezra Taft Benson

(voorgelezen door Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium)

Dit is de laatste en grote bedeling (...), de enige bedeling waarin de Heer beloofd heeft dat de zonde niet zal overwinnen. De kerk zal niet meer van de aarde worden weggenomen. De kerk blijft hier. De Heer heeft het beloofd en u bent een deel van die kerk en dat koninkrijk.

Gordon B. Hinckley

eerste raadgever in het Eerste Presidium

Als er een klinkende boodschap is die ik van de bouwers van [de tabernakel] overneem, is dat deze: *Wees sterk!* (...) *Wees sterk - wees sterk in zelfbeheersing.* (...) *Wees sterk - door pal te staan voor het goede.* (...) *Wees sterk in de eigenschap van genade.* (...) *Wees sterk met de kracht van eenvoudige eerlijkheid.* (...) *Wees sterk - in het geloof.*

Thomas S. Monson

tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik geef mijn getuigenis dat onze Hemelse Vader er is. Hij hoort en verhoort elk gebed.

Russell M. Nelson

van de Raad der Twaalf

Onze Schepper verwacht van al zijn kinderen dat zij zich scholen. Hij heeft een gebod gegeven: '(Gij moet) ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof' (LV 88:118). En Hij verzekert ons dat de verworven kennis voor altijd van ons zal zijn (zie LV 130:18-19).

Dallin H. Oaks

van de Raad der Twaalf

Soms moeten sommigen van ons tegenover aardse krachten zoals Goliath staan. Als dat gebeurt, moeten we ons laten leiden door een moed als die van David, die sterk was omdat hij geloof had en in de naam van de Heer der heerscharen voor een goede zaak streed.

Joseph B. Wirthlin

van de Raad der Twaalf

In ieder streven of onder iedere omstandigheid kunnen wij ons afvragen wat Jezus zou doen en ons gedrag daarop afstemmen.

Dean L. Larsen

van het Presidium der Zeventig

Naarmate de wereld rijp wordt in ongerechtigheid (...) moeten we beter worden dan ooit tevoren. Als we daarin slagen, hebben wij de belofte van de Heer dat Hij ons voorspoedig zal maken in al datgene wat voor ons welzijn nodig is.

Lino Alvarez

van de Zeventig

'Ik nodig iedereen die mij hoort uit (...) om zijn ouders dagelijks te eren en datgene te doen wat hun eer brengt.'

Dallas N. Archibald

van de Zeventig

Kijk altijd naar het goede in iemand (...). Schampere opmerkingen en woorden als 'dwaas' of 'stommeling' of een zin als 'Waarom kun jij niets goed doen?' vernietigen het zelfrespect en zouden uit onze woordenschat moeten worden gebannen.

Betty Jo N. Jepsen

eerste raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

De Schriften zijn het woord van God; ze zijn een licht voor ons en voor de wereld, en we kunnen dit licht volgen alsof het de ster is die ons leidt.

WIJZIGINGEN IN DE SAMENSTELLING VAN DE ZEVENTIG EN DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Tijdens de 162ste halfjaarlijkse algemene conferentie heeft het Eerste Presidium bekendgemaakt dat er twee nieuwe leden voor het Eerste Quorum der Zeventig geroepen zijn en nieuwe raadgevers voor de Presiderende Bisschop, en zijn die functionarissen tevens ter steunverlening voorgedragen.

Verder werd aan twee leden van het Eerste Quorum der Zeventig het emeritaat verleend en werden zes leden van het Tweede Quorum der Zeventig ontheven wegens beëindiging van hun taak van vijf jaar. Het Eerste Presidium heeft ook wijzigingen bekendgemaakt in de algemene presidia van de zondagsschool en de jonge-mannen. Bovendien werd er steun verleend aan twee nieuwe leden van het Presidium van de Quorums der Zeventig, wiens roeping al eerder was aangekondigd.

Bisschop Henry B. Eyring en bisschop Glenn L. Pace zijn geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Zij waren werkzaam als respectievelijk eerste en tweede raadgever in de Presiderende Bisschop.

Onlangs is aangekondigd dat ouderling Eyring aangesteld was als commissaris van de kerkelijke onderwijsinstellingen. Hij zal in die functie werkzaam blijven. Ouderling Eyring werd op 6 april 1985 geroepen als lid van de Presiderende Bisschop. Daarvoor was hij al werkzaam geweest als adjunct-commissaris en als commissaris van de kerkelijke onderwijsinstellingen, en als president van Ricks College. Ouderling Pace werd ook op 6 april 1985 geroepen als lid van de Presiderende Bisschop. Eerder was hij werkzaam geweest als lid van de leidinggevende raad voor het zendingswerk, en de negen jaar voorafgaand aan zijn roeping als lid van de Presiderende Bisschop was hij werkzaam voor de afdeling welzijnzorg van de kerk.

H. David Burton en Richard C. Edgley zijn geroepen als raadgevers van presiderende bisschop Robert D. Hales.

De ouderlingen Marion D. Hanks en Robert L. Backman kregen hun emeritaat. Ouderling Hanks was op 4 oktober 1953 (hij was 31) geroepen als lid van de Eerste

Raad der Zeventig. Hij is president van de Salt Lake-tempel geweest en president van het Zendingsgebied Groot-Brittannië, is twee keer lid geweest van het Presidium der Zeventig, en was tot voor kort algemeen bestuurder van de afdeling priesterschapszaken.

Ouderling Backman was op 1 april 1978 gestuend als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. In oktober 1985 was hij geroepen als lid van het Presidium der Zeventig. Hij is algemeen president jonge-mannen geweest, raadgever in het algemeen presidium jonge-mannen en heeft het Zendingsgebied Noordwestelijke staten (van Amerika) gepresideerd. Tot voor kort was hij algemeen bestuurder van de afdeling zendingswerk.

Wegens het voltooiën van hun taak van vijf jaar in het Tweede Quorum der Zeventig zijn de volgende ouderlingen ontheven uit hun roeping: George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith, en Lynn A. Sorensen. Zij waren allen op 4 april 1987 geroepen als lid van de Zeventig. Broeder Martin is momenteel president van de Nieuw Zeeland-tempel.

De ouderlingen Charles Didier en L. Aldin Porter zijn gestuend als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Zij volgen de ouderlingen Hanks en Backman op.

Tevens zijn de volgende ouderlingen gestuend als nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig: Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, Merrill J. Bateman, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jensen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, David E. Sorensen, F. David Stanley, Tai Kwok Yuen, en Lowell D. Wood.

De volgende ouderlingen zijn ontheven van hun functie in het algemeen presidium zondagsschool: Hugh W. Pinnock, Hartman Rector jr. en Clinton L. Cutler. Ouderling Merlin R. Lybbert is geroepen als de nieuwe president, met de ouderlingen Clinton L. Cutler en Ronald E. Poelman als respectievelijk eerste en tweede raadgever.

De volgende ouderlingen zijn ontheven van hun functie in het algemeen presidium jonge-mannen: Robert K. Dellenbach (eerste raadgever) en Stephen D. Nadauld (tweede raadgever). De ouderlingen Stephen D. Nadauld en L. Lionel Kendrick zijn geroepen om algemeen president Jack H. Goasland te assisteren als respectievelijk eerste en tweede raadgever. □

BISSCHOP H. DAVID BURTON

Werken in de kerk is een levenswijze in de familie Burton. H. David Burton herinnert zich dat zijn vader en grootvader ook jarenlang in leiderschapsposities werkzaam zijn geweest. Zijn betovergrootvader, Robert Taylor Burton, was bovendien lid van de Presiderende Bisschop. Nu bisschop Burton als eerste raadgever in de Presiderende Bisschop geroepen is, zet hij de familietraditie voort en loopt hij in zijn betovergrootvaders voetsporen. 'Ik heb in het leven slechts twee prioriteiten', legt bisschop Burton uit, 'Mijn gezin en de kerk. Dat somt zo'n beetje alles op wat er gebeurt in mijn leven.'

H. David Burton, die op 25 april 1938 in Salt Lake City geboren is, maakte op school kennis met zijn toekomstige vrouw, Barbara Matheson. In september 1960, na zijn terugkeer van een zending in het Zendingengebied Australië-Zuid, trouwden zij. Het echtpaar heeft vijf kinderen, waarvan er drie gehuwd zijn. Ze hebben bovendien zes kleinkinderen.

Bisschop Burton heeft aan de University of Utah zijn kandidaatsexamen in economie gehaald. Na eerst voor de belastingcommissie van de staat Utah gewerkt te hebben, trad hij in dienst van de Kennecott Copper Corporation in Salt Lake City. Afgezien van een kort verblijf in Michigan, waar broeder Burton zijn doctoraal haalde, heeft de familie Burton altijd in de Salt Lake Valley gewoond.

In 1977 trad broeder Burton in dienst van de kerk als assistent-begrotingsfunctionaris. Anderhalf jaar later aanvaardde hij een positie als secretaris van de Presiderende Bisschop, en dat is hij gebleven.

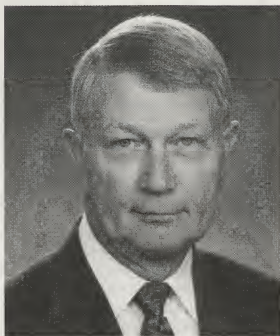
'Mijn zending is waarschijnlijk de meest beslissende factor geweest in het sterken van mijn getuigenis', merkt bisschop Burton op. 'Na slechts acht weken moest ik al een juniorcollega trainen - het was zo'n geval van in het diepe gegooid worden en moeten zwemmen. We zwommen, hoewel soms met grote moeite.

'Daar heb ik geleerd dat het geven van je getuigenis het belangrijkste aspect van het zendingswerk is. Je geeft je getuigenis en laat de Geest het bekeringswerk doen.'

Bisschop Burton is op de Geest blijven vertrouwen in zijn functies als leerkracht Evangelieleer, verzegelaar in de tempel, bisschop en hogeraadslid. De Geest heeft hem de afgelopen veertien jaar ook geleid in zijn werk als secretaris van de Presiderende Bisschop.

Voordat hij geroepen werd als lid van de Presiderende Bisschop, was hij ringpresident. In die functie gaf hij de leden van zijn ring vaak de raad om dicht bij de Geest te blijven en naar de tempel te gaan. 'De tempel is een van de beste manieren om een huwelijk in stand te houden, een getuigenis te versterken en je geloof in stand te houden', zegt hij. □

BISSCHOP RICHARD C. EDGLEY

Elf jaar geleden was Richard C. Edgley vice-president van de firma General Mills, en was hij bovendien werkzaam als lid van een ringpresidium. Hij was verbaasd toen hem een baan als directeur van de afdeling financiën en verslagen van de kerk werd aangeboden.

'Het duurde even alvorens ik beslissen kon; het was de moeilijkste beslissing die ik ooit genomen heb', zegt de pasgeroepen tweede raadgever in de Presiderende Bisschop. 'Maar in gedachten zag ik wat er werkelijk belangrijk was, en dat heeft me geholpen om mijn prioriteiten op een rijtje te zetten. Ik heb er nooit spijt van gehad.'

Die beslissing was onder andere zo moeilijk omdat broeder Edgley al negentien jaar voor General Mills werkte. Hij had eerst aan de Brigham Young University zijn kandidaatsexamen in politicologie en geschiedenis gehaald, en vervolgens aan de Indiana State University zijn doctoraal, waarna hij meteen voor General Mills was gaan werken. Vier jaar lang verbleef hij voor die firma in Toronto (Ontario, Canada), en vier jaar in Boston

(Massachusetts), alvorens in het hoofdkantoor in Minneapolis (Minnesota) terecht te komen.

De verhuizing naar Salt Lake City had meer voordelen voor broeder Edgley, zijn vrouw, Pauline Nielson, en hun zes kinderen, dan alleen de prioriteiten op een rijtje te krijgen. 'We hebben hier geweldige vrienden gevonden', zegt broeder Edgley. En hij weet hoe belangrijk vrienden zijn. Als tiener had hij een zomerbaantje op een boerderij in Idaho, waar hij slechts weinig vrienden vond die dezelfde waarden hadden als hij. 'Het was een eenzame tijd, niet erg prettig', herinnert hij zich. 'Maar uiteindelijk bleek het een grote zegening te zijn. Ik heb die zomer de Schriften bestudeerd. Toen kwam het evangelie voor mij tot leven.' Kort daarna vervulde hij een zending in het oostelijk deel van de Verenigde Staten.

Bisschop Edgley is op 6 februari 1936 geboren in Preston (Idaho), en is daar ook opgegroeid. Hij noemt zijn ouders, Phenoi en Ona Crockett Edgley als de mensen die de grootste invloed op zijn leven hebben uitgeoefend. 'Het is nu al tien jaar geleden dat ze zijn overleden, maar ik voel hun invloed nog steeds', zegt hij. 'Ik vraag me vaak af wat mijn vader had gewild dat ik zou doen in bepaalde situaties.'

Andere invloedrijke mensen in het leven van bisschop Edgley zijn kerkleiders geweest. Doordat hij de afgelopen tien jaar met algemene autoriteiten heeft samengewerkt, heeft hij geleerd hoe belangrijk het is de leiders te volgen en heeft hij gezien dat het werk van de Heer werkelijk geïnspireerd is.

'Een tekst die heel belangrijk voor me is geworden sinds ik geroepen ben als algemeen autoriteit, is Leer en Verbonden 84:88', zegt bisschop Edgley. 'Die tekst gaat over de Heer die zijn dienstknechten uitsluit en aan hun rechterhand en aan hun linkerhand is, met zijn Geest in hun hart, en zijn engelen rondom hem om hen op te beuren. Over die belofte heb ik de laatste tijd veel nagedacht.' □

Register De Ster 1992

Aan een zoon op zending
Dennis B. Neuenschwander, januari

ABIDJAN
Op kamp in Abidjan, Chirley Roundy
Arnold, augustus

ABREA, ANGEL
Geduld in tijden van tegenspoed, Angel
Abrea, juli
Van vriend tot vriend: Angel Abrea,
augustus

**Achter de muur: de kerk in Oost-
Duitsland**
Garold en Norma Davis, februari

**Adventskalender van het Nieuwe
Testament**, Shauna M. Kawasaki,
december

Ainsa, Serge M.
Ik heb mijn vader gevonden, februari

Alaska
Het mormoonse hoekje, Larry A. Hiller,
december

Alder, Elaine Reiser
Manis en de sterren, augustus

Allen, Carolyn Sessions
Een van deze mijn minste broeders, mei
Onze verscheidenheid, onze zusterschap,
mei

Andersen, H. Verlan
*Breng uw kinderen groot in licht en
waarheid*, januari

Andy en de paraplu
Joyce Pease, oktober

Arnold, Chirley Roundy
Op kamp in Abidjan, augustus

Asay, Carlos E.
Wees een man!, juli

Ashton, Marvin J.
De tong kan een scherp zwaard zijn, juli
'Sterk de zwaakke knieën', januari

Baas voor eigen tv
Jeanene R. Flake, februari

Robert L. Backman
Jesus de Christus, januari

Ballard, M. Russell
De kracht van toewijding, oktober
De zegeningen van offervaardigheid, juli
*Het ouderlijk gezin van de profet Joseph
Smith*, januari
Wees een voorbeeld voor de gelovigen,
januari

BARMHARTIGHEID
Begrip leren opbrengen, Guadalupe
Ontiveros Ortiz, oktober
Stromen, winden en de poorten der hel,
Arthur R. Bassett, september

**Begiftigd met verbonden en
zegeningen**, juni

Begrip leren opbrengen,
Guadalupe Ontiveros Ortiz, oktober

BEKERING
Bekering, Neal A. Maxwell, januari
Geluk – is dat mogelijk?, Cecchinaro,
Barbara, augustus
Het bekeringsproces, Julio E. Davila,
januari
Janus's boek, Shirleen Meek Saunders,
november

Ben ik het waardig?
Lori Gibbs, juni

Benson, Ezra Taft
De sluitsteen van onze godsdienst, augu-
stus
De tempel is een heilige plaats, juni
Ga naar de tempel, juni
Het leven is eeuwig, april
Zaligheid: een gezinsaanleggenheid,
november

BENSON, EZRA TAFT [over]
De tempel is een heilige plaats, juni
'Wij danken U, Heer, voor profeten',
Gordon B. Hinckley, oktober

Bidden – probeer het opnieuw
H. Burke Peterson, februari

Bidden voor Beer
Vicki H. Budge en Mike Budge,
februari

BOEK VAN MORMON, HET
De sluitsteen van onze godsdienst, Ezra
Taft Benson, augustus
'Het boek veranderde mijn leven', Gaunt,
La Rene, oktober
Mijn odyssee van geloof, Laurence H.
Keim, april
De spreekbeurt van een zending,
K. Schofield, augustus
Schilderijen van Arnold Friberg,
augustus

**BOODSCHAP VAN HET EERSTE
PRESIDIUM**

De lange rij eenzamen, Thomas S.
Monson, september
De sluitsteen van onze godsdienst, Ezra
Taft Benson, augustus
'Doet gij hun ook aldus', Gordon B.
Hinckley, december
Een hemels thuis – een eeuwig gezin,
Thomas S. Monson, mei
Het leven is eeuwig, Ezra Taft Benson,
april
'Indien gij getrouw zijt', Gordon B.
Hinckley, maart
Waarom tempels?, Gordon B. Hinckley,
juni

'Wij danken u, Heer, voor profeten',
Gordon B. Hinckley, oktober
Mijn persoonlijke galerij der grotten,
Thomas S. Monson, februari
Zaligheid: een gezinsaanleggenheid,
Ezra Taft Benson, november

Bottari, Victor Miguel
Ga naar de rechterijstroom, mei

Bradford, William R.
Breng uw leven op orde, juli

Bradshaw, Anne C.
De ether bedwingen, april
*Jo Folkett: het licht van het evangelie in
Engeland verspreiden*, oktober

*Breng uw kinderen groot in licht en
waarheid*
H. Verlan Andersen, januari

Brewerton, Ted E.
Licht, januari

Budge, Mike en Vicki H.
Bidden voor Beer, februari

Burgon, Jeanne N.
Te langzaam, september

Carmack, John K.
Eenheid in verscheidenheid, augustus

Cannon, George I.
Vandaag – een dag van de eeuwigheid,
januari

Cecchinaro, Barbara
Geluk – is dat mogelijk?, augustus

**Cécile Pelous – liefde en vriendschap
in India**,
Crucy, Thierry, maart

Chidester, C. Richard
Geen plaats voor hoogmoed, november

Christensen, Geri
Iets groots doen, september

Christus geloven
Stephen E. Robinson, april

**Christus: zijn geboorte en
bediening, houtgraves van
Gustav Doré**, december

**Christus: het licht voor de hele
mensheid**
Gordon B. Hinckley, januari

Clayton, Corliss
Paaskalender april 1992, april
Pedro Ayala Espinosa, september
Fairy Wendy Toriz Reyes, mei

Clyde, Aileen H.
'De liefde is lankmoedig', januari
*De opdracht van de zustershulp-
vereniging*, juli

Creatieve vrienden in het nieuws
augustus

Crisanta Juan
Marvin K. Gardner, maart

Crucy, Thierry
*Cécile Pelous – liefde en vriendschap in
India*, maart

Daniel en de leeuwkuil
Tryn Paxton, februari

Dankbaar voor Gods goedheid
Robert D. Hales, juli

Davila, Juli E.
Het bekeringsproces, januari

Davis, Charles E.
Een engel in de zeeuwerk, september

Davis, Garold en Norma
*Achter de muur: de kerk in Oost-Duits-
land*, februari

DAVIS, ZANE [over]
Het klappen van de zweep, Mark Jacobs,
november

De dag van de Heer
James E. Faust, januari

De deur van de dood
Russell M. Nelson, juli

De eeuwige bediening van Christus
Creel P. Jackson, april

De erfenis – een allegorie
Cree-L. Kofford, januari

De ether bedwingen
Anne C. Bradshaw, april

De gave
Cynthia Covey Haller, augustus

De geest van de zustershulpvereniging
Thomas S. Monson, juli

De heilige tempel
Boyd K. Packer, juni

De heiligen in Indonesië
David Mitchell, augustus

'De Here zegene u'
Thomas S. Monson, januari

De kapotte lamp
Alma J. Yates, juni

De koninklijke wief
Marion D. Hanks, juli

De kracht van toewijding
M. Russell Ballard, oktober

De lange rij eenzamen
Thomas S. Monson, september

'De liefde vergaet nimmermeer'
Elaine L. Jack, juni

'De liefde is lankmoedig'
Aileen H. Clyde, januari

**De opdracht van de zustershulpver-
eniging**
Aileen H. Clyde, juli

De oproep – een eeuwig wonder
Gardner H. Russell, januari

De pret delen
Agnes Kempton, februari

**De profet Joseph Smith: een kinder-
vriend**
Susan Arrington Madsen, december

- De reine liefde van God*
Yoshiko Kikuchi, juli
- De sluitsteen van onze godsdiens*
Ezra Taft Benson, augustus
- De spreekbeurt van een zending*
K. Schofield, augustus
- De stem is nog steeds die van een zachte stilte*
Graham W. Doxey, juli
- De storm stillen*
Marvin K. Gardner, juni
- De tempel is een heilige plaats*
Ezra Taft Benson, juni
- De tong kan een scherp zwaard zijn*
Marvin J. Ashton, juli
- De tragische luttelken van mishandeling gezeten*
Richard G. Scott, juli
- De vensters van de hemel*
Yaeko Seki, maart
- De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus*
Joseph B. Wirthlin, januari
- De zegeningen van overvaardigheid*
M. Russell Ballard, juli
- 'Dezen juli ... augustus zijn ons ten voorbeeld'*
Russel M. Nelson, januari
- De zondag waarop ik de sabbat ontakte*
Clytee Kleager, mei
- De zustershulpvereniging en de kerk*
Dallin H. Oaks, juli
- Decuir, Félix Alberto Martínez**
Het gouden boontje, november
- Didier, Charles**
Getuigenis, januari
- DIENSTBETOON**
De koninklijke wet, Marion D. Hanks, juli
- De lange rij enzamen*, Thomas S. Monson, september
- 'Een van deze mijnste broeders'*, Carolyn Sessions Allen, mei
- 'Geroepen om te dienen'*, Thomas S. Monson, januari
- Het goede nastreven*, Joseph B. Wirthlin, juli
- Het gouden boontje*, Felix Alberto Martínez Decuir, november
- Whang Keun-Ok* – voor Koreaanse kinderen zorgen, Shirleen Meek Saunders, oktober
- Leren, doen, zijn*, Thomas S. Monson, juli
- Mams en de sterren*, Elaine Reiser Alder, augustus
- Dierbare kinderen – een gave van God*
Thomas S. Monson, januari
- Dit is de tijd*
Jayne B. Malan, januari
- Dochter van God*
Gordon B. Hinckley, januari
- 'Doet gij hun ook aldus'*
Gordon B. Hinckley, december
- DOOD**
De deur van de dood, Russell M. Nelson, juli
- DORÉ, GUSTAVE**
Christus: zijn geboorte en bediening – houtgravures van Gustav Doré, december
- Doxey, Graham W.**
De stem is nog steeds die van een zachte stilte, januari
- Drie uit Nieuw-Zeeland**
Janet Thomas, september
- DUTSLAND**
Achter de muur: de kerk in Oost-Duitsland, Garold en Norma Davis, februari
- En dankbare houding**
Thomas S. Monson, juli
- 'Een discipel van Jezus Christus'**
L. Aldin Porter, juli
- En dubbele les**
Shirley G. Finlinson, november
- En echt cadeau**
Rebecca Russell, december
- En engel in het jeugdwerk**
Charles E. Davis, september
- En gebed uit het getto**
Debbie Pearce, februari
- En gevangene van liefde**
Vaughn J. Featherstone, juli
- En heilzame balsem**
Eileen Starr, juni
- En hemels thuis – een eeuwig gezin**
Thomas S. Monson, mei
- En machtige invloed ten goede**
Ardeeth G. Kapp, juli
- En tijd om je voor te bereiden**
David B. Haight, januari
- En toegift van de Geest**
Jay M. Todd, april
- 'En uitverkoren geslacht'**
Gordon B. Hinckley, juli
- En verslag van ons rentmeesterschap**
Gordon B. Hinckley, januari
- En voortreffelijker toeg**
Howard W. Hunter, juli
- Enheid in verscheidenheid**
John K. Carmack, augustus
- Eerbid**
L. Tom Perry, oktober
- EREBIED**
Eerbid beoordert openbaring, Boyd K. Packer, januari
- Eerbid*, L. Tom Perry, oktober
- Mijn handen kunnen eerbid zijn in de kerk*, Barbara Johns, maart
- Wat doen we tijdens het avondmaal?*, Julie H. Jensen, mei
- ERLIJKHEID**
De kapotte lamp, Alma J. Yates, juni
- EUROPA**
Het schouwspel op het Europese toneel, Russell M. Nelson, mei
- Falla Yessenia Meneses
- Het is fijn om 'Ik ben mormoon' te kunnen zeggen*, februari
- Faust, James E.**
De dag van de Heer, januari
- Geestelijke genezing*, juli
- Featherstone, Vaughn J.**
Een gevangene van liefde, juli
- Fidencia García De Rojas – het leven van een Mexicaanse pionier**
Agustín Rojas Santos, maart
- FINLAND**
Hoor het lied, Richard M. Romney, oktober
- Suomi Finland, een baken in de Oostzee*, Giles H. Florence, oktober
- Finlinson, Shirley G.**
Een dubbele les, november
- Fitzgerald, Guy**
Je kunt hert, oktober
- Flake, Jeanene R.**
Baas voor eigen tof, februari
- Florence jr., Giles H.**
Suomi Finland: een baken in de Oostzee, oktober
- FOLKETT, JO [lover]**
Jo Folkett: het licht van het evangelie in Engeland verspreiden, Anne C. Bradshaw, oktober
- FRANKRIJK**
Cécile Pelous – liefde en vriendschap in India, Thierry Crucy, maart
- FRIBERG, ARNOLD**
Het Boek van Mormon: Schilderijen van Arnold Friberg, augustus
- Ga naar de rechterijstroom**
Victor Miguel Bottani, mei
- Ga naar de tempel**
Ezra Taft Benson, juni
- García, Carlos José**
Niet mijn tijd, september
- Gardner, Marvin K**
Crisanta Juan, maart
- De storm stillen*, juni
- Mijn eerste kerst als bisschop*, december
- Vriendschap sluiten: Raúl Aquino Gonzales*, november
- Gaunt, La Rene**
'Het boek veranderde mijn leven', oktober
- GEBED**
Bidden – probeer het opnieuw, H. Burke Peterson, februari
- Daniël en de leeuwkuil*, Tryn Paxton, februari
- En dubbele les**, Shirley G. Finlinson, november
- Het tweeledige aspect van bidden*, Francis M. Gibbons, januari
- Hulp van de Heer krijgen*, Richard G. Scott, januari
- Voor kleine vrienden: met Hemelse Vader praten*, Julie Wardell, februari
- GEDULD**
Emily wachtte niet, Nancy Alberts, maart
- Geduld in tijden van tegenspoed*, Angel Abrea, juli
- Geen plaats voor hoerigheid**
C. Richard Chidester, november
- Geestelijke genezing**
James E. Faust, juli
- GEHOORZAAMHEID**
De zegeningen van overvaardigheid, M. Russell Ballard, juli
- Verbonden en verordeningen*, Jorge A. Rojas, januari
- Volg Christus in woord en daad*, Rex D. Pinegar, januari
- Geloof en goede werken**
Stephen D. Nadauld, juli
- GELOOF**
Bidden voor Beer, Vicki H. Budge en Mike Budge, februari
- Christus geloven*, Stephen E. Robinson, april
- 'Dezen juli ... augustus zijn ons ten voorbeeld'*, Russel M. Nelson, januari
- De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus*, Joseph B. Wirthlin, januari
- Geloof en goede werken*, Stephen D. Nadauld, juli
- 'Geloof in zijn profeten'*, Gordon B. Hinckley, juli
- Het evangelie: een wereldgeloof*, Howard W. Hunter, januari
- Hulp van de Heer krijgen*, Richard G. Scott, januari
- 'Indien gij getrouwt zijt'*, Gordon B. Hinckley, maart
- Niet mijn tijd*, Carlos José García, september
- Geluk – is dat mogelijk?**
Barbara Cecchinario, augustus
- Genève – eenheid en verscheidenheid**
Petrea Kelly, november
- 'Geroepen om te dienen'**
Thomas S. Monson, januari
- GETUIGENIS**
Getuigenis, Charles Didier, januari
- 'Het brandende gevoel kwam later'*, Larry A. Hiller, augustus
- Het is fijn om 'Ik ben mormoon' te kunnen zeggen*, Yessenia Meneses Falla, februari
- 'Nu zul jij ook weten dat het waar is.'*
Joseph C. Muren, januari
- Omzet grote zending*, Gordon B. Hinckley, juli
- Getuigenis**
Charles Didier, januari
- Geven en opnieuw geven**
Rebecca Strand Russon, december
- GEZIN**
De oproep – een eeuwig wonder, Gardner H. Russell, januari
- Herinneringen aan gisteren – raadgevingen voor vandaag*, Thomas S. Monson, juli
- En hemels thuis – een eeuwig gezin*, Thomas S. Monson, mei
- Zaligheid – een gezinsaanleggenheid*, Ezra Taft Benson, november
- De vensters van de hemel*, Yaeko Seki, maart
- En heilzame balsem*, Eileen Starr, juni
- Gibbons, Francis M.**
Het tweeledige aspect van bidden, januari

- Gibbs, Lori**
Ben ik het waardig?, juni
- Gordon-Smith, Rostya**
Terugkeer naar Tsjecho-Slowakije, mei
- GROEI VAN DE KERK**
Eenheid in verscheidenheid, John K. Carmack, augustus
- Groves, Nancy Harding**
Het cirkelspelletje, oktober
- Haar beste vriendin**
Helen Hughes Vick, april
- Haight, David B.**
Een tijd om je voor te bereiden, januari
Kom naar het huis des Heren, juli
- Hales, Robert D.**
Dankbaar voor Gods goedheid, juli
- Hales, Janette C.**
Je staat niet alleen, juli
- Hall, Mary Riczo**
Vrolijk kerstfeest, december
- Haller, Cynthia Covey**
De gave, augustus
- Sang, Han In**
Zijn kruis opnemen, juli
- Hanks, Marion D.**
De koninklijke wet, juli
- Heber J. Grant**
Kellene Ricks, november
- HEILAND**
Christus geloven, Stephen E. Robinson, april
'Doet gij hun ook aldus', Gordon B. Hinckley, december
De eeuwige bediening van Christus, Kent P. Jackson, april
Twaalf getuigen van Christus' bediening, Joseph Fielding McConkie, december
'Wij profeten van Christus', Bruce A. Van Orden, februari
- HEILIGE GEEST**
De gave, Cynthia Covey Haller, augustus
De stem is nog steeds die van een zachte stille, Graham W. Doxey, januari
Ga naar de rechterijstroom, Victor Miguel Botari, mei
- Herinneringen aan gisteren – raadgevingen voor vandaag**
Thomas S. Monson, juli
- Het bekeringsproces**
Julio E. Dávila, januari
- 'Het boek veranderde mijn leven'**
La Rene Gaunt, oktober
- Het brandende gevoel kwam later**
Larry A. Hiller, augustus
- Het cirkelspelletje**
Nancy Harding Groves, oktober
- Het evangelie: een wereldgeloof**
Howard W. Hunter, januari
- Het goede nastreven**
Joseph B. Wirthlin, juli
- Het gouden boontje**
Félix Alberto Martínez Decuir, november
- Het is fijn om 'ik ben mormoon' te kunnen zeggen**, Yessenia Meneses Falla, februari
- Het klappen van de zeep**
Mark Jacobs, november
- Het leven is eeuwige**
Ezra Taft Benson, april
- Het ouderlijk gezin van de profeet Joseph Smith**
M. Russell Ballard, januari
- Het schouwspel op het Europese toneel**
Russell M. Nelson, mei
- Het tweeledig aspect van bidden**
Francis M. Gibbons, januari
- Hiller, Larry A.**
Het brandende gevoel kwam later, augustus
Het mormoonse hoekje, december
- Hinckley, Gordon B.**
Christus: het licht voor de hele mensheid, januari
Dochters van God, juli
'Doet gij hun ook aldus', december
Een verslag van ons rentmeesterschap, januari
'Geloof in zijn profeten', juli
'Indien gij getrouw zijt', maart
Onze zending om te reddén, januari
Onze grote zending, juli
Waarom tempels?, juni
'Wij danken U, Heer, voor profeten', oktober
- HONG KONG**
Parels van het oosten, Kellene Ricks, september
- HOOP**
Haar beste vriendin, Helen Hughes Vick, april
Licht, Ted E. Brewerton, januari
- Hoor het lied**
Richard M. Romney, oktober
- HUISBEZOEKBOODSCHAP**
De jonge vrouwen welkom heten in de ZHV, juni
De oprichting van de zustershulpvereniging, maart
Een huis bouwen, september
Gemeten van iedere levensfase, november
Naastenliefde: een levenswijze, februari
Onderichten en stichten door de vergaderingen huiselijk leven, augustus
Onze verscheidenheid – ons zusterschap, mei
Samen van de vruchten van dienstbetoon genieten, oktober
Verheug u in het woord, april
Vreugdevol dienstbetoon, december
- Hulp van de Heer krijgen**
Richard G. Scott, januari
- Hunt, Paula**
Marco's beslissing, maart
- Hunter, Howard W.**
Het evangelie: een wereldgeloof, januari
Een voortreffelijker weg, juli
- HUWELIJK**
Een verslag van rentmeesterschap, Gordon B. Hinckley, januari
- Geen plaats voor hoogmoed**, Richard C. Chidester, november
- Iets groots doen**
Geri Christensen, september
- 'Ik was bij mijn gezin' – Joseph Smith als echtgenoot, vader, zoon en broer**
Brent L. Top, december
- INDIA**
Cécile Pelous – liefde en vriendschap in India, Crucy, Thiery, maart
- 'Indien gij getrouw zijt'**
Gordon B. Hinckley, maart
- INDONESIË**
De heiligen in Indonesië, David Mitchell, augustus
- Inosi's boek**
Shireen Meeke Saunders, november
- IRELAND, JENNY [over]**
De ether bedwingen, Anne C. Bradshaw, april
- Jack Elaine L.**
Omhoog en ga door, juli
'De liefde verraagt nimmermeer', juli
- Jackson, Kent P.**
De eeuwige bediening van Christus, april
- Jacobs, Mark**
Het klappen van de zeep, november
- JAMAICA**
'Een gebed uit het getto', Debbie Pearce, februari
- JAPAN**
De vensters van de hemel, Yaeko Seki, maart
- Je kunt het!**
Guy Fitzgerald, oktober
- JERUZALEM**
Verzoening en opstanding, Corliss Clayton, april
- Je staat niet alleen**
Janette C. Hales, juli
- JEZUS CHRISTUS**
Jesus de Christus, Robert L. Backman, januari
Januï Christus in woord en daad, Rex D. Pinegar, januari
Wat doet u voor de Christus?, Sam K. Shimabukuro, juli
- JEUGDWERK**
Een engel in het jeugdwerk, Charles E. Davis, september
Lieve kinderen: een boodschap van het algemeen presidium jeugdwerk, september
Te langzaam, Jeanne N. Burgon, september
- Jo Folkett: het licht van het evangelie in Engeland verspreiden**
Anne C. Bradshaw, oktober
- Johns, Barbara**
Mijn handen kunnen eerbiedig zijn in de kerk, maart
- Joseph F. Smith**
Kellene Ricks, september
- Kapp, Ardeth G.**
Een machtige invloed ten goede, juli
- Kawasaki, Shauna M.**
Adventskalender van het Nieuwe Testament, december
- Keim, Laurence H.**
Mijn odyssee van geloof, april
- Kelly, Petrea**
Vreugden van het moederschap, maart
Genieve – eenheid en verscheidenheid, november
- Kempton, Agnes**
De pret delen, februari
- KERSTMIS**
Adventskalender van het Nieuwe Testament, Shauna M. Kawasaki, december
Een echt cadeau, Rebecca Russell, december
Kerstboodschap van het Eerste Presidium voor alle kinderen in de wereld, december
Kerstcadeautjes: cadeau'tjes die je zelf kunt maken, december
Kerstgroet van het Eerste Presidium, december
Kerstmis in Vietnam, John L. Meisenbach, december
Vrolijk kerstfeest, Mary Riczo Hall, december
- Kijk omhoog en ga door**
Elaine L. Jack, juli
- Kikuchi, Yoshihiko**
De reine liefde van God, juli
- Kleager, Clytee**
De zondag waarop ik de sabbat ontdekte, mei
- Kofford, CRee-L.**
De erfenis – een allegorie, januari
- Kom naar het huis des Heren**
David B. Haight, juli
- Komatsu, Adney Y.**
Luister alstublieft naar de oproep!, juli
- KRITIEK**
De tong kan een scherp zwaard zijn, Marvin J. Ashton, juli
- KUISHEID**
De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus, Joseph B. Wirthlin, januari
Een tijd om je voor te bereiden, David B. Haight, januari
- Kunst**
Beeldhouwkunst tweede internationale kunstwedstrijd, Glen M. Leonard, november
Thema's uit de schrifturen: de tweede internationale kunstwedstrijd, Glen M. Leonard, februari
- LEIDERSCHAP**
Mijn persoonlijke galerij der groten, Thomas S. Monson, februari
- Leren, doen, zijn**
Thomas S. Monson, juli
- Licht**
Ted E. Brewerton, januari
- LIEDJES**
Eerbied is liefde, Maggie Olauson, februari
Hij zond zijn Zoon, Mabel J. Gabbott, april

Ik kijk graag naar de tempel, Janice Kapp Perry, juni
Samuël vertelt over de baby Jezus, Mabel Jones Gabbot en Grietje Terburg Rowley, december
Wij zijn verschillend, Patricia Kelsey Graham, augustus

LIEFDE

'De liefde is lankeedwig', Aileen H. Clyde, januari
De reine liefde van God, Yoshihiko Kikuchi, juli
De koninklijke wet, Marion D. Hanks, juli
Een gevangene van liefde, Vaughn J. Featherstone, juli
Een voortreffelijker weg, Howard W. Hunter, juli
Geven en opnieuw geven, Rebecca Strand Russon, december
Verheug u over al het goede', Chieko N. Okazaki, januari
'Ze is leuk, maar ...', Dorothy Levie Nielsen, november

Lorenzo Snow
Kellene Ricks, mei

Luister alstublieft naar de oproep!
Adney Y. Komatsu, juli

'Maar arbeiders zijn er weinig'
L. Tom Perry, juli

Madsen, Susan Arrington
De profet Joseph Smith: een kindervriend, december

Malan, Jayne B.
Dit is de tijd, januari

Marco's beslissing
Paula Hunt, maart

Maxwell, Neal A.
Bekering, januari
Mijn dienstknecht Joseph, juli

McConkie, Joseph Fielding
Twaalf getuigen van Christus' geboorte, december

Meisenbach, John L.
Kerstmis in Vietnam, december

MEXICO

Fidencía García De Rojas – het leven van een Mexicaanse pionier, Agustín Rojas Santos, maart
Pedro Ayala Espinosa, Corliss Clayton, maart

Mijn dienstknecht Joseph
Neal A. Maxwell, juli

Mijn eerste kerst als bisschop
Marvin C. Gardner, december

Mijn odyssee van geloof
Laurence H. Keim, april

Mijn vriendin – ver weg en lang geleden
Peggy Hill Ryskamp, juni

MISHANDELING

De tragische littekens van mishandeling genezen, Richard G. Scott, juli
Dierbare kinderen – een gave van God, Thomas S. Monson, januari
Een verslag van rentmeesterschap, Gordon B. Hinckley, januari
Ons morele milieu, Boyd K. Packer, juli

Mitchell, David
De heiligen in Indonesië, augustus
Wisit Khanakam, mei

MOEDERSCHAP

Vreugden van het moederschap, Petrea Kelly, maart

Monson, Thomas S.
De geest van de zustershulpuvereniging, juli

'De Here zegene u', januari
De lange rij enzamen, september
Dierbare kinderen – een gave van God, juli
Een dankbare houding, juli
Een hemels thuis – een eeuwig gezin, mei
'Geroepen om te dienen', juli
Herinneringen aan gisteren – raadgevingen voor vandaag, juli
Leren, doen, zijn, juli
Mijn persoonlijke galerij der groten, februari

MORMORANDUM

Nergens naartoe?, september

Morrison, Alexander B.
Voed de kudde van Christus, juli

Muren, Joseph C.
'Nu zul jij ook weten dat het waar is', januari

Nadauld, Stephen D.
Geloof en goede werken, juli

NEDERIGEID

De zegeningen van offervaardigheid, M. Russell Ballard, juli

Nelson, Russell M.
De deur van de dood, juli
'Dezen juli ... augustus Zijn ons ten voorbeeld', januari
Het schouwspel op het Europese toneel, mei

Neuenschwander, Dennis B.
Aan een zoon op zending, januari

Nielsen, Dorothy Levie
'Ze is leuk, maar ...', november

Niet mijn tijd
Carlos José García, september

NIEUW-ZEELAND

Drie uit Nieuw-Zeeland, Janet Thomas, september

'Nu zul jij ook weten dat het waar is.'
Joseph C. Muren, januari

Oaks, Dallin H.

De zustershulpuvereniging en de kerk, juli
Vreugde en barmhartigheid, januari

OFFERS

De kracht van toewijding, M. Russell Ballard, oktober

Okazaki, Chieko N.
Speksel, slijk, en kigatsuku, juli
'Verheug u over al het goede', januari

Ons morele milieu

Boyd K. Packer, juli
Onze zending om te reddén
Gordon B. Hinckley, januari

Op een dag in de tempel
Mary Noel Rigby, juni

Op verkenning: hoe moronbeelden worden gemaakt
Shannon W. Ostler, juni

OPENBARING

De stem is nog steeds die van een zachte stilte, Graham W. Doxey, januari
Eerbid bevoordert openbaring, Boyd K. Packer, januari

OPSTANDING

De deur van de dood, Russell M. Nelson, juli
De leven is eeuwig, Ezra Taft Benson, april
Paasgroet van het Eerste Presidium, april

Ortiz, Guadalupe Ontiveros
Begrip leren opbrengen, oktober

Ostler, Shannon W.
Op verkenning: hoe moronbeelden worden gemaakt, juni

Packer, Boyd K.
De heilige tempel, juni
Eerbid bevoordert openbaring, januari
Ons morele milieu, juli

Parels van het oosten
Kellene Ricks, september

PARTICIPATIEPERIODE

'Deze is mijn geliefde Zoon', Virginia Pearce, december

Eerbid in heilige plaatsen, Virginia Pearce, oktober

Eerbid voor de schepingen van onze Hemelse Vader, Virginia Pearce, november

Ik voel me eerbijdig bij het lezen van de Schriften, Virginia Pearce, april

Jan leert bidden, Virginia Pearce, februari

Joseph Smith ontvangt een openbaring, Virginia Pearce, juni

Laat ieder zijn naaste achten, Virginia Pearce, augustus

Nepht bouwt een schip, Virginia Pearce, maart

Op de weg naar Emmaüs, Virginia Pearce, mei

Thuis en de buurt, Virginia Pearce, september

PASEN

Paasgroet van het Eerste Presidium, april
Paaskalender april 1992, Corliss Clayton, april

Paxton, Tryn
Danél en de leeuwkuil, februari

Pearce, Debbie
Een gebet uit het getto, februari

Pease, Joyce
Andy en de paraplu, oktober

Pedro Ayala Espinosa
Corliss Clayton, september

Perry, L. Tom
Eerbid, oktober
'Maar arbeiders zijn er weinig', juli

Zelfredzaam worden, januari

Peterson, H. Burke
Bidden – probeer het opnieuw, februari

Pinegar, Rex D.
Volg Christus in woord en daad, januari

Porter, L. Aldin
Een discipel van Jezus Christus, juli

PRIESTERSCHAP

Een tijd om je voor te bereiden, David B. Haight, januari

'Geroepen om te dienen', Thomas S. Monson, januari

Mijn tweede belangrijke gesprek met de bisschop, Robert McDonald, mei
Verslag van rentmeesterschap, Gordon B. Hinckley, mei
Wees een man!, Carlos E. Asay, juli

PROFETEN

'De Here zegene u', Thomas S. Monson, januari

'Geloof in zijn profeten', Gordon B. Hinckley, juli

'Wij danken U, Heer, voor profeten', Gordon B. Hinckley, oktober

Ricks, Kellene

Heber J. Grant, november
Joseph F. Smith, september
Lorenzo Snow, mei
Parels van het oosten, september
Wilford Woodruff, maart

Rigby, Mary Noel
Op een dag in de tempel, juni

Robinson, Stephen E.
Christus geloven, april

Romney, Richard M.
Hoer het lied, oktober
Voor eeuwig, februari

Russell, Gardner H.
De oproep – een eeuwig wonder, juli

Russell, Rebecca
Een echt cadeau, december

Russon, Rebecca Strand
Geven en opnieuw geven, december

Ryskamp, Peggy Hill
Mijn vriendin – ver weg en lang geleden, juni

SABBAT

De dag van de Heer, James E. Faust, januari

De zondag dat ik de sabbat ontdekte, Clytée Kleager, mei

Marco's beslissing, Paula Hunt, maart

Santos, Agustín Rojas
Fidencía García De Rojas – het leven van een Mexicaanse pionier, maart

Saunders, Shirleen Meek
Inosi's boek, november

Uw geestelijke energie vernieuwen, maart
Whang Keun-Ok: voor Koreaanse kinderen zorgen, oktober

Schofield, K
De spreekbeurt van een zending, augustus

Scott, Richard G.
De tragische littekens van mishandeling genezen, juli

Hulp van de Heer krijgen, januari

Seki, Yaeko
De vensters van de hemel, maart

Shimabukuro, Sam K.
Wat doet u voor de Christus?, juli

SMITH, JOSEPH [over]
De profet Joseph Smith: een kindervriend,
Susan Arrington Madsen, december
'Ik was bij mijn gezin' – Joseph Smith als echtgenoot, vader, zoon en broer, Brent L. Top, december
Mijn dienstknecht Joseph, Neal A. Maxwell, juli

Speeksel, stijk, en kigatsuku
Chieko Okazaki, juli

Starr, Eileen
Een heilzame balsem, juni
Verlossing van de doden, juni

'Sterk de zwakke knieën'
Marvin J. Ashton, januari

Stromen, winden en de poorten der hel
Arthur R. Bassett, september
Suomi Finland: een baken in de Oostzee
Ciles H. Florence jr., oktober

TABERNAKELKOOR
De groei van de kerk in de bezochte landen, april
Een toegift van de Geest, april
Mijpalen van de toernee, april
Te langzaam
Jeanne N. Burgon, september

TEGENSPOED
De erfenis – een allegorie, Cree-L Kofford, januari

Geuld in tijden van tegenspoed, Angel Abrea, juli
Hulp van de Heer krijgen, Richard G. Scott, januari
Mijn dienstknecht Joseph, Neal A. Maxwell, juli

TELEVISIE
Baas voor eigen tv, Jeanene R. Flake, februari

TEMPEL
Begiftigd met verboden en zegeningen, juni
De tempel is een heilige plaats, Ezra Taft Benson, juni
De storm stillen, Marvin K. Gardner, juni
De heilige tempel Boyd K. Packer, juni
Een heilzame balsem, Eileen Starr, juni
Ga naar de tempel, Ezra Taft Benson, juni

Ik kijk graag naar de tempel, Janice Kapp Perry, juni

Kom naar het huis des Heren, David B. Haight, juli
Op een dag in de tempel, Rigby, Mary Noel, juni
Tempels van de laatste Dagen, juni
Verlossing van de doden, juni
Waarom tempels?, Gordon B. Hinckley, juni

Terugkeer naar Tsecho-Slowakije
Rutha Gordon-Smith, mei

THAILAND
Wisit Khanakam, David Mitchell, mei

Thomas, Janet
Drie uit Nieuw-Zeeland, september

TIENDE
Mijn eerste kerst als bisschop, Marvin K. Gardner, december

Todd, Jay M.
Een toegift van de Geest, april

TOEWIJDING
De kracht van toewijding, M. Russell Ballard, oktober

Top, Brent L.
'Ik was bij mijn gezin' – Joseph Smith als echtgenoot, vader, zoon en broer, december

TSJECHO-SLOWAKIJE
Een internationale familie, mei
Terugkeer naar Tsecho-Slowakije, Rostya Gordon-Smith, mei

Twaalf getuigen van Christus' geboorte,
Joseph Fielding McConkie, december

Uw geestelijke energie vernieuwen
Shirleen Meek Saunders, maart

Van Orden, Bruce R.
'Wij profetieren van Christus', februari

Van Wagoner, Reggie R.
Op de oliegang van gebed, september

VAN VRIEND TOT VRIEND
Ouderling James M. Paramore, maart
Ouderling Heleócio Martins, november
Ouderling Angel Abrea, augustus

Vandaag – een dag van de eeuwigheid
George I. Cannon, januari

VEEL PLEZIER!
Bloemenhart, april
Cloontjes kijken, mei
De vogel in het vierkant, augustus
Door gebed groeit mijn getuigenis, februari

Exodus-doelhof, mei
Ik kan ererbiedig zijn in de kerk, oktober
Kerstcadeautjes die je zelf kunt maken, december

Moeders in de Schriften, november
Over de golven, april
Rups, november
Schriftuurlijke drietalen, augustus
Van stip naar stip, april
Verbazingswekkende kleuren, juni
Vrouwen uit het Oude Testament, mei
Welke dieren horen bij elkaar?', maart
Wie is er jarig?', november

VERBODEN
Verboden en verordeningen, Jorge A. Rojas, januari

VERGEVING
De tragische luttelens van mishandeling gezinnen, Richard G. Scott, juli

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON
Alma en Nehor, augustus
De Amlicieten, oktober
De bekering van Alma de jongse, april
De zoons van Mosiah gaan op zending, juni
Het volk van Alma ontsnapt, februari

Verheug u over al het goede'
Chieko N. Okazaki, januari

Verlossing van de doden
Eileen Starr, juni

VERZOENING EN OPSTANDING
Paskalender april 1992, Corliss Clayton, april

VIETNAM
Kerstmis in Vietnam, John L. Meisenbach, december

Voed de kudde van Christus
Alexander B. Morrison, juli

Volg Christus in woord en daad
Rex D. Pinegar, juli

VOORBEELD
Je kunt het!, Guy Fitzgerald, februari

VOOR KLEINE VRIENDEN
Emily wachtte niet, Nancy Alberts, maart
Met Hemelse Vader praten, Julie Wardell, februari

Te langzaam, Jeanne N. Burgon, september
Wat doen we tijdens het avondmaal?, Julie H. Jensen, mei

Voor eeuwig
Richard M. Romney, februari

VRAAG EN ANTWOORD
Hoe kan ik plezier krijgen in Schriftstudie?', november

Waarom is een zending zo belangrijk?, mei
Waarom moest mijn moeder sterven?, april

Waarom verkondigen wij het evangelie niet in elk land?, september

Vreugde en barmhartigheid
Dallin H. Oaks, januari

Vreugden van het moederschap
Petrea Kelly, maart

VRIENDSCHAP
Andy en de paraplu, Joyce Pease, oktober
Iets groots doen, Geri Christensen, september
De pret delen, Agnes Kempton, februari

VRIENDSCHAP SLUITEN
Raúl Aquino Gonzales, Marvin K. Gardner, november
Pedro Ayala Espinosa, Corliss Clayton, september
Fairy Wendy Toriz Reyes, Corliss Clayton, mei

Vrolijk kerstfeest
Mary Riczo Hall, december

Wardell, Julie
Voor kleine vrienden: met Hemelse Vader praten, februari

Waarom tempels?
Gordon B. Hinckley, juni

Wat doet u voor de Christus?
Sam K. Shimabukuro, juli

Wees een man!
Carlos E. Asay, juni

Wees een voorbeeld
Ruth B. Wright, januari

Wees een voorbeeld voor de gelovigen
M. Russell Ballard, januari

Whang Keun-Ok: voor Koreaanse kinderen zorgen
Shirleen Meek Saunders, oktober

'Wij danken u, Heer, voor profeten'
Gordon B. Hinckley, oktober

'Wij profetieren van Christus'
Bruce A. Van Orden, februari

Wilford Woodruff
Kellene Ricks, mei

Wirthlin, Joseph B.
De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus, juli
Het goede nastreven, januari

Wisit Khanakam
David Mitchell, mei

WOORD VAN WIJSHEID
'Een uitverkoren geslacht', Gordon B. Hinckley, juli

Wright, Ruth B.
Wees een voorbeeld, januari

Yates, Alma J.
De kapotte lamp, juni

Zaligheid: een gezinsaanleggenheid
Ezra Taft Benson, november

ZALIGSPREKINGEN
Stromen, winden en de poorten der hel, Arthur R. Bassett, september

'Ze is leuk, maar ...'
Dorothy Leve Nielsen, november

Zelfredzaam worden
L. Tom Perry, januari

ZELFREDZAAMHEID
Zelfredzaam worden, L. Tom Perry, januari

ZENDELING
Jo Folkett: het licht van het evangelie in Engeland verspreiden, Anne C. Bradshaw, oktober

ZENDINGSWERK
Aan een zoon op zending, Dennis B. Neuschwander, januari
De oproep – een eeuwig woord, Gardner H. Russell, januari

Een gevangene van liefde, Vaughn J. Featherstone, juli
'Geroepen om te dienen', Thomas S. Monson, januari
Het klappen van de zweep, Mark Jacobs, november

'Maar arbeiders zijn er weinig', L. Tom Perry, juli

Zijn kruis opmenen
Han In Sang, juli

ZUSTERSHULPVERENIGING
'De liefde vergaat nimmermeer', Elaine L. Jack, juli

De opdracht van de zustershulpvereniging, Aileen H. Clyde, juli
De zustershulpvereniging en de kerk, Dallin H. Oaks, juli
De geest van de zustershulpvereniging, Thomas S. Monson, juli
Een groet van het Eerste Presidium, maart

Een wereldwijde zusterschap, maart
Het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging, maart
Onze scheidenheid, onze zusterschap, maart

ZWITSERLAND
Genève – eenheid en verscheidenheid, Petrea Kelly, november

Greg K. Olsen, *Het heilige bos*.

“Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen
boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid
alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij,
mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend:
Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor hem!”
(Joseph Smith–Geschiedenis 1:17.)